திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவாயநம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாந - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகரராகிய
தத்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற
முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பானுகவியவர்களால்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த
மூலசுலோகங்களுடன்
வேதாகமாதி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து
தமிழில இயற்றப்பட்டு,

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களது
சென்னை:
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவர்

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பிளந்தான றிங்கள் புகன்று கலைகுறைந்தான
நாடி யயனு மலரோனு நண்ணிக் கிடந்தா னெனப்பெரியோர்
கூடி யுரைக்க நின்றவரி யரர்கள் தகைமை குவலயத்தி
லீடில் பாநுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிசைத்தானே.

முகவுரை.

சிவபக்த சிரோன்மணிகளான மேலோரான சாதகர்களுக்கு அன்ய தேவதாபரத்வபிராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத்யர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம்மியம் என்னும் அரிய நூல் நாராயணமூர்த்தியின் அவதாரமான ஸ்ரீஸுதர்சனாசாரியசுவாமிகளென்னும் ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளால் ஆரியபாஷையில் பண்டைநாளே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலர் பிரசுரஞ் செய்திருந்தனர். பிரசுரமாத்திரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறாதவரும், ஸ்டார் ஆப் இந்தியா என்னும் அச்சியந்திரசாலைக்கும், பிரபஞ்சமித்திரனுக்கும் தலைவருமாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகர் அவர்கள் என்னை இந்நூலைத் தமிழிலாக்குமாறு தூண்டினமையால், நான் இது நமது சைவநண்பர்களுக்குற்சாகத்தையும், நமக்குப் பதிபுண்ணியத்தையும், நாயகர் அவர்கட்கு கீர்த்தியையும் விளைப்பது என்று துணிந்து சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப் பின்பு இந்நூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்களில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரி

யம்-தாரதம்மியம் - மொழிபெயர்ப்பு என்னும் பகுப்புகளுடனும் இயற்றியிருக்கின்றேன்; இந் நூலாசிரியரது சரிதமுணர்ந்தாலன்றி, இந் நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி நாராயணரான கிரந்தகர்த்தாவின் அவதார சரித்திரத்தையும், சிவரகசியத்திலிருந்து எடுத்து இதிலெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம் எட்டுப்படங்களையும் அமைப்பித்து இந் நூலை அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன். இந் நூல் வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த நாயகரவர்கட்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தத்புருஷசிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

☞ ம-தி-பானுகவி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

சரித்திரம்.

இவரது சரித்திரத்தைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

"முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச சபித்த
மையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ்
செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்
கும்போது, முனிவர்கள் அரி பிருகுசாபம் அடைந்தபின
னர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேள்வியுற்றோம்;
அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும் என்று கே
ட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபி
த்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவர
ரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புகல் அடைந்
தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதசுவரனைத் தமது
இருதயகமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவர்ந்து தேவ
ர்கள் வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுடை
யதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடையதும்,
ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கண
ங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும்,
சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை
விருக்ஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளாவிய பரிமள

வாயுள்வையுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல அரதனக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணபிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசம்போல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக் குகையொன்றிலே சடையுடையராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினியை ஓம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானது வாயிற்காவலாளரும், கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தையுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ' உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் “நான் என்செய்வேன் ! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்” என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இடபாரூடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, “குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தவை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசினாலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயி ற்று. எமது அனபராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம் இருநதபடியே இருபபதாயிறறு. நீ தபஞ்செய்து அத்து ரோகத்தை நீசகுதறகுரிய ஸ்தலததைத இபபோது சொல் கின்றேம கேள் பூலோகததிலே காவேரிககு வடகரையி லே கஞசாபுரம எனப பெயரிய பரமபாவனமாகிய க்ஷேத் திரம் ஒன்றுளது. நீ அஙகேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத் தேசிதது நெடுஙகாலந தபசு செய்வாயேல, உன் சாபம் நீங்கிவிடும என்று திருவாய் மலாநதருளி அநதாததான மாயினர்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிககொ ண்டு கஞசாபுரததை மகிழ்விலோடு அடைநது அப்பிருகு முனிவரிட்ட சாபம நிவாரணமாகுமபொருடடு, திரிகால மும் கஞசாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞஞங்களை யுஞ் செய்துகொண்டிருநதார. (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறகலையை உடுததவராயும, சடாதரரா யும், விபூதியை உததூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருததிராக்ஷமாலை அணிநதவராயும், பஞ்சா க்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும, கநதமூலபலங்களையும், ஜீர்ண பர்ணததையும, சாகைகளையும; சலததையும், வாயுமுதலிய வறறையும பக்ஷணஞ் செய்பவராயும, ஜிதேநதிரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையு டையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாககினிமததியிலே நிறபவராயும, மழைக்காலததிலே வெளியிலே நிறபவ ராயும், ஏமநதகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவின தாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண் டையும நிராலமபமாக உயர்த்தி, உசசுவாசமின்றிக் கஞ் சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினர். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங் கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்விட்டது. அவருடைய

பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையும் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வக்கினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினார். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாரூடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து செல்ல விஷ்ணு தவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன் தபசினாலே பிரீதிகொண்டேம், உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேள்" என்று கம்பீரமாகிய திருவாக்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக்கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக சிழ்யோனிகளிலே நான்போய்ப் பிறக்குமாறும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்துமாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம் அடைந்துவிட்டேன். இதுவன்றி,

பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியு மாம் இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிக ளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக் குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்ற வர்களையும் மகாரௌரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித் தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான பத்து வகைப்படும் கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபா வேசத்தோடு அதட்டிச் சபித்துவிட்டார். ஆதலால் யான் வேறுகதி ஒன்றுங் காணேன். உமது பாதாரவிந்தங்களை யே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத் துன்பசாகரத்தினின்று கரையேற்றி யருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும்போது, சிவபிரான் அவரை அணை த்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! எனது பக்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது, என்னாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக ஜென்மம் எய்தாதொ ழிக. மற்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என் னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பல பத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தா த்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, சுதாசனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம் முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர் களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன் பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோ ஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களையுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிர

ஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாய்ப்போம். எமது ஆச்சிரமத்துள்ளாரை நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவராகின்றார். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர் நம்மையே தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட திருமால், சுவாமீ! நால்வகை ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பக்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றே, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிந்து கோடற்பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிர் சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும். இந்நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவர். பிரமசரியத்தை நிறுத்தினார் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் துர்வாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்துத் தீக்ஷையினாற்றான் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைச் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றாம். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனந்தரித்து, கிருஷ்ணாஜினந் தண்டம் என்பவற்றைத்தாங்கி, சிவாக்கினி பூசைசெய்து, வேதாத்தியயனம்பண்ணி, குடுமியோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புணர்ந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே சலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து, பாரியோடுகூடி அத்தியயனஞ் செய்து, பலமூல ஆகாரம் பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வற்கலை உடுத்து உறைபவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்கள சிவத்தியானஞ்செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் என்பவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வகர்மங்களையும் விடுத்து, அபோச்சிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக்கிரகிகளாயே யிருப்பார்கள். ஓ கேசவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென்? சமுசாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின், அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்; இதினும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒரு

வன் பிரணவத்தோடிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினால் யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெற்றியிலே யோனி முத்திரையுடையவர்களாயும் போமாறு சபித்தார்கள். கமலக்கண்ணா! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத்திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும், நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தைசெய்பவரும், எப்போதும் தப்தமுத்திரையுடையவரும், பாஞ்சராத்திரபாராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்றார். அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டொருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சியபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது கருவத்தைநாச
ஞ்செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களிலும் நீ நம்மைப்
பூசிப்ப, நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்போம்; அதனால்
நீ திருபதி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச்
சனங்களெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர்
உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொ
லகின்றோம் கேள். அஃதாவது உனது சென்மம் ஒன்றி
லே நீ உன்பாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றார். நம்மை
லிங்கரூபமாக வைத்துப் பூசித்தும், துதித்தும், புகழ்ந்தும்,
நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களை சந்
தேகமின்றி யருள்வோம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று
தினம் வாசஞ்செய்து, சிவபக்தர்களாகிய பிராமணர்களைப்
பூசை தாம்பணங்களால் வழிபட்டு, மாமந்திரரகசியமாகிய
ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை செபிக்கின்றவர்கள் கோடிசென்மங்
களிலே செய்த பாவங்களும் நாசமாக தேகாந்தத்திலே
சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்
தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவரே!
மகாதேவரே! சந்திரார்த்த சேகரரே! உமது திருவடியை
அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெ
ய்துகொண்டிருக்குங்கால், எனது மனோபீஷ்ட மெல்லாம்
முற்றுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட,
அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்
ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே
எழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது
அன்புடைமையாய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர் கரு
ணைக்குப் பாத்திராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே
மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோப
நிஷதங்களை உச்சாரணஞ்செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவ
ர்கள், திரிகாலங்களிலும் பக்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்ப
வர்கள், சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்
டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிரௌதாக்
கினி வளர்ப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிராமத்திலும் புரோடாச
அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூய்மை வாய்ந்தவர்
கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரஜெபஞ் செ
ய்பவர்களாயும், சிவபூஜாபராயணர்களாயும், சிவபுராணத்த
ங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்க
ளாயும், சிவபக்தர்கள் மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும்,
சிவதரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூஜை முதலியவைகளி
லே ஓர்காலும் வழுவாதவராயும், சிவபூஜாவிஷயம் பற்றிச
சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாயும், பிரத
க்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும்
எக்காலமும் செய்பவர்களாயுமுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவி
யரும் அவர்களைப்போற் றிருத்தொண்டுசெய்பவர்கள், தமது
நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூஜைசெய்தும்,
பஞ்சாக்ஷரஜெபஞ் செய்தும், சிவகைங்கரியங்கள் செய்தும்
வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடை
யார். அங்கே எக்காலமும் வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்
ந்து, சிவபூஜாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயு
ள்ள பரமஹம்சஸந்நியாசிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத்
தலையன்பினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்
கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்த நகஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்
பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கி
னீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத்
தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்
கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்
கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள். அவர்கள் வெள்ளைமண் பூசுபவர்கள், வெள்ளைவஸ்திரம் உடுப்பவர், யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள், தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள், வேதசார விமுகர்கள், பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள், வைதிகப் பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூரதிருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள். இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர் புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போடு உபாசித்தார். சுபப்பிரதீபர் என்பவர் ஒருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமியை யழைத்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியின்கண்ணே சென்று சுபப்பிரதீபருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்பசயனரும் உகைரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்ப மழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபக்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும் இடக்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல் வீசிற்று. அக்கினி களங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷம் மலிந்தது. இங்ஙனம் புதல்வனுடைய ஜனனத்தைக்கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோதானம் பூதானம் இரணியதானம் என்பவைகளைச் செய்தார். பின்னர் ஜாதகர்மஞ் செய்தார். பதினோராம்நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாயுபாரக சுதர்சனர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர்பிறைச்சந்திரன் போல மெல்ல வளர்வாராயினர். தமது இரண்டுகைகளினலும் தம்மிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னர் தொட்டிலினகண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறும்மாசத்திலே அவர் பந்துமித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினலே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தார். சிவபக்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியை வாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரிசூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும் பூசினள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து க்ஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிதத்தரை அவர் தந்தையார் தண்டித்தல

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவ
பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானு
க்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்
றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய
செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே
மகாதேவரை நேத்திர கமலத்தினாலே பூசித்த மாதவரோ
இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக
மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்
கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ
என்பார். மூன்றாம்வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும்,
ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவ
ரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன செய்ததை
யைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதா
வாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழந்
தையே' நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஒருகாலும் போகாதே, ஓர்
காலும் விபூதிகொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ்
செய்யாதே, சிவபக்தரோடிணங்காதே, அவர்களோடு
பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணு
வின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புத
ல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படிச் சொல்லியும் பாலனான
வர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய சிவபக்
தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து
சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவராலயத்தை அடை
ந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே
திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்
தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான் புத்திபுகட்டியும்
என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்
று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்
னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டி
னின்று விட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச்செய்தார். பிதாவானவன் தன்மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்றுசொல்லிப் போயினான். அவன் போன பின்னர் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனஞ்செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயாரை நோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக" என்று கேட்டுத் தன்தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்த்து "ஐயோ பாலா! நீ தமமுடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்குமவரையும் அன்னமிடவேண்டாம்" என்று உன்பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன்பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்கின்றாயில்லை; உன்பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என்செய்வேன்" என்று தன்பாலனோடு அநுதாபமுற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரனையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று "சம்புவே நீ விரோ என்பிதா, உமாதேவியாரோ என் தாயார், உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது ஆபத்தர்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங்கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

ஹாரிததருக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேசம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சிரசும காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல்வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன. கிருபாநிதியே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகிர. இன்று கொசுவுபோலிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடிப்னாகிய பாலன்மீது மிகுந்தியும வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தைசெய்தேன். உம்மைககாண்டற்கு இசசைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுந்தியுந தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எது தான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க"என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்ம்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன்புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிரானை நோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற் கரிய உம் தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமாங்கால் முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிக்கக்கூடாததாயுமுள்ளது யாது என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார் கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோராணுவாம் பெருமை கொண்ட நீவிரோ ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர் வினைவெலாம் உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர் ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெருமான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றார். அதற்குப் பாலர் படிக்கற்பாலனவாகிய சாஸ்திரங்களெண்ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றோ படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்னமானது பாலைமாத்திரங் கொள்ளுதல்போல, சுவாமீ சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும் சகல வேதபுராணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால் உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தைசெய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளினன்றி எனது சொரூபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவுமியலாய என்றார். அதற்கு அவர் "சுவாமீ! என்னைப் பாலனென்று எய்க்கப்பார்க்கின்றீர்" ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர், பலகறைக்கு ஆசைப்படுவானோ என்றார். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம்

தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபாலோபநிஷத்த மந்திரங்களினாலே பாலர்மேனியிலே பூசி, அதன்பின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்ற பெயரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப் புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்து யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதித்து, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞைசெய்து தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசம்பெற்று, அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ்செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒத்தார். குருமூர்த்தியாய்ப் போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, அவரைத் தமது இதய கமலத்தினகண்ணே இருத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினார். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சயனித்திருந்தான்; தாயானவள் பாலனுடைய பசிநோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார்; உள்ளே நித்திரைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாப்ஜஸ்மரணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது தன்னினை வெப்பேறக் கோபத்தோடெழுந்து இவ்வாறு சொல்வான்;

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன்; நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான் தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட பாலர் சிவநிந்தையில் விருப்புற்ற திருகுலபாலராகிய தந்தையாரைப் புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசுராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ வாதலின், நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய உண்மை யொன்றுந் தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினாலே பூசித்து வழிப்பட்டமையால், சிவபிரான் அவருக்குச் சாவஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷித்துப் பாருகுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்றோ? சொல் என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசை யதார்த்த பூசையாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவபக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது, அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

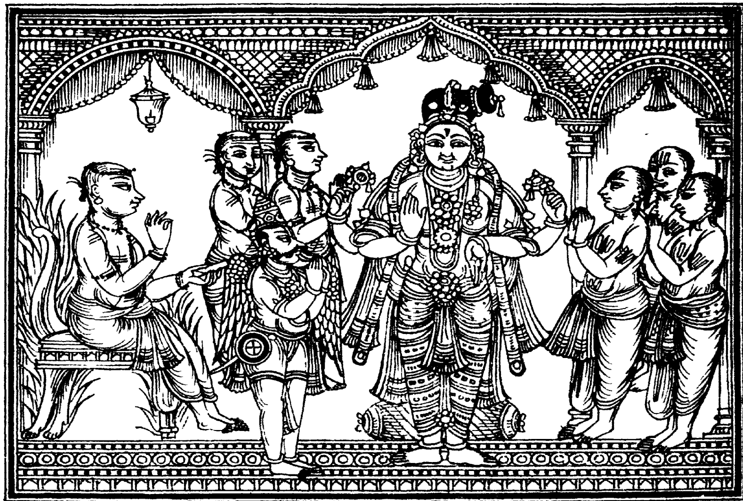
(உடனே அகர்த்தாவான அரியைக் கர்த்தாவாகக் கருதிப் பாஞ்சராத்திரிகளின் மனத்திலிருந்த அஞ்ஞானவிரு

ளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமியாதத்தைப்போல சூரி யனுதையமாயினன். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அர ர்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிர விததியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும வைணவர்களும் திர ளாகச சோநதாாகள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும வந்து நெருங்கினார்கள. தினேதினே வாதம விருத்தியாகியது. இதையுணர்நத ஊராள்வோனும பிறருங் கூடினார்கள். பின் னொருநாள வைணவராதியா இஙஙனம தநதையும் மைந் தருமாகிய நீவிர் வெறுமவாதஞ செய்வதாற் பயனில்லை; தீயிலிட்டுப பழுககக்காய்ச்சிய இரும்புபபீடததிலேறி நின் று அரியையேனும அரனையேனும் நியாயமுகத்தால் சிற ந்தபொருளென்று தாபித்தால நாங்களநத மதததை யடை கின்றேமெனறார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அரதத் தர் யானவ்வணணமே செய்கின்றேனென்றார்; இநத அரிய விடயததைக கண்டுகளிகக அனேகர் விருமபுவாாகள்; அத னால் பலதேயததினரும உணாநதுவாததக்க ஒரு நன்னா ளமைப்போமென நாளமைததனா; அததினததிற் கிரண்ட சனங்கள் வந்து நெருஙகினாாகள) உடனே வைணவாகளைப் பார்த்து, வைதிக சைவவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்தி ரியர்காள் வம்மின் எமமிறைவனாகிய அககினீசுரன தாலய த்திற்கு அஙகே எஙகள் வைதீகவாரணா உங்களாலிடப் பட்ட ஒழுககக்காய்நத இரும்புபபீடத்திலேறியிருநது சிவ பெருமானே பரமென்று தாபிபபாரென்றனர். அதறகப்பா ஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆனை துரத்தினும் ஆலயம் நுழையேம்என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வாலய மடையேம்; எஙகள் பகவானின ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச்சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ்செய்வானாயிற் சரி தாமென்று—'வயம்ருத்ராகுடும்ஸ்வாமி நப்ரயமாகதாசந' என்ப [illegible]ந்தனர். உடனே அரத்தா

அதற்குள் சம்மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆலயத்துட்சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதராஜனையன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து,—

" தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜசிந்தக।
சிவபூஜாஸக்தசித்தசிவபக்தசிரோமணே॥
மஹாவிஷ்ணோமஹாபாகசரணாகதவத்ஸல।
ஸர்வோபநிஷதாம்சாரம்சித்தத்யவேதயதி॥
ததாதவதஸங்கிதேனதப்தலோகபீடமிதம்விபோ।
இமாம்புசீதளம்பூயாதித்யுக்த்வாததபரதக்ஷிணம்॥
க்ருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபார்வதீஸஹிதமவிபும்।" என்

றுரைத்தாங்கு தேவதேஜனஞ்ஞதி வாக்கியங்களால் அரியை வணங்கி நின்சந்நிதியிலிருந்து சர்வஸாரமான உபநிஷதார்த்தங்களால் சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்யப்போகின்றேன். ஹே ஸ்வாமி! யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இரும்பு முக்காலியானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது. என்றுரைத்து நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலிட்டு உருக்கக் காய்ச்சிய பெரிய இரும்பு முக்காலியைக் கொண்டு வந்து கருடனுக்கும் வரதராஜஸ்வாமிக்கும் நடுவில் இட்டார்கள். உடனே அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, உமாதேவி சமேதராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருந்து, சைவ வைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கித் தத்துவார்த்தமாகிய சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகம் என்னும் சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிரேஷ்டமான கர்த்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இராமன் இலிங்கஸ்தாபித்துப் பூசித்தமையானும், கண்ணன் ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை அளித்தமையாலும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தன் கண்மலராலும் பூசிக்க அவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனாகின்றான்; மன்

ஹரிதததா எரிகிற இருமபு நாறகாலியின் மீது வீறறிருந்து சைவஸதாபனஞ் செய்தல. ௯.௨.௪௰

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்கஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்தமையாலும், அருச்சுனனுக்கு தன்பெயருள்ள அம்பினை அளித்தமையாலும், நரசிங்கத்தை வதைத்தமையாலும், கண்ணன்கொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாத்தனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கு முதல்வனாகின்றான்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்பிக்கு மாறு செய்தமையாலும், முன்னர் திரிபுரஜயகாலத்தி லரியால் இடபவுருக்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமகபாலாதிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பக்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகி லநசித்த வனோ கருக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப் பாதியுடலீந்தமையாலும், இன்ன மனேக காரணங்களாலும் அரனே முதல்வனென்று குறிக்கின்ற பஞ்சரத்தின மாலையினாலும்,—

காயத்ரீவல்லபத்வாத்த்ரஸரஸதநயஸந்தாபிதாராகிதத்வாச்।
சௌரே꞉கைலாஸயாத்ராவரதமுகிதத்யாபீஷ்டஸந்தாநதாநாத்।
நேத்ரேணாஸவேநஸாகம்த்தசசத்தகமலோவிஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்।
தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாத்பிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட꞉॥

கந்தர்ப்பத்வம்ஸகத்வாத்காளகபளநாத்காலகர்வாபஹத்வாத்।
தைத்யாவாஸப்ரதத்திரிபுரவிதளநாத்தக்ஷயாகேஜயத்வாத்।
பார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்த்ரீசரீரோ।
சாஸ்தஸம்பாதகத்வாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட꞉॥

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணும்।
ப்ரத்தவம்ஸேகேசவேநாச்ரிதவ்ருஷவபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத்।
அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹஸிர்வைஷர்நிசகளக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத்।
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட꞉॥

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவிர்சிதாராதகத்வமீஷா।
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாகேசவேநாச்ரிதத்வாத்।

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹராந்விஷ்டசிர்ஷாங்க்ரிகதயா
ஜந்மதவம்ஸாதயபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥ [ஜ்
யைசிஷ்ட்யேயோகிபீடாயிதமுராரிபுசலிஷ்டயாவேநசம்போஸ்।
ஸதீர்காரத்தபரதிகாயிதஹரிவபுஷாலிங்கிதத்வேநயத்வா।
அப்ரதாநயாதவிசிஷ்டாதவயஸ்மதிகமேதாநவாநாமராதேச।
சம்போருத்தகருஷ்டபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேவபாகருஷ்ட:॥ என்னும் பஞ்சரத்தினத்தாலும்,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! நாங்களெல்லாம் பசுக்கள்; எங்களுக்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவிரே; ஆதலால் உம்மைச் சரணடைந்தோம். பசுபதியே! முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமன் சாரதியாகவும், மகாமேரு வில்லாகவும், நாணி சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், பூமி ரதமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனிவருடைய மனைவிமீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்று விடும்போது, அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவமந்திரங்கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினரோ, சந்திரசேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

பூண்பதாகும்; எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர் சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயர்ந்தவரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால் யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேசுவருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்ட லோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய வைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினாற் பொடிசெய்து அவனது *சாம்பரைத் தரித்த

வரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்துக்கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன் முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை யெல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடஞ் சாரும்படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமசகுணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றைப் பூவாக்கும் அருளிச் செய்ய, சாத்துவிக குணம் ராசசகுணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரனைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராயபோது, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப்பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடத்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணவாத்யாச்சபுரத்ரயம்ஸம்ஹரகணுஜேஜதுநசக்தா:|
ஸ்வயம்சம்புமபராணத்தாவயந்துபசவோஸமாகநதங்மேவமஹேச்வர:|
தேநாஸம்ஞ்சரணசதாந்பசுபதேபாஹீதயவோசநத்ருதந்தஸமிந|
மேஹ்ருதயம்ஸம்கேநரமதாமஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி||

யஸ்யேஷு:கமலேக்ஷண:பசுபதேரப்ஜோதபவஸ்ஸாரதிர்|
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபதேயஸ்யேந்துஸூர்யாவுபௌ|
மேருர்யஸ்யசராஸம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்|
மேஹ்ருதயம்ஸம்கேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:||

யத்ப்க்தோப்ருகுரிந்தராபகிமஹோசாடாஸ்யலக்ஷய:। [ஸ்ரபி:।
ப்ருசமக்ருகவாஸவாநதயிகவாமமிருதாமஸவமநுபிசசேவைரயுங்க்தா
யநதாராதிபசூடமாகமசிரோவிசவாகிகமகாயதேதளமிந।
மேஹ்ருதய மஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

கோவிந்தாதகிநமநதைவகமிகிபரோசசாரயஹஸதாவுபா।
வுதருதயாதசிவளயநநிசிநதோவயாஸோமுநிநாமபுர:।
யஸயஸ்தமபிதபாணிராநதிகருதாநந்திசவரோணுபவததளமிந।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

விஷ்ணுஸதாவாஜங்கமாகமஜூநதஸவாமிவிரிஞ்சாதிகோ।
யதபகதேநஸஹாஸந்ரோசவரரிபுாயுதகமதத்சேநஸ।
கருதவாகேரமஹோதவிஜாதஜபயநதஸமாதகதோபூபருசநதஸமிந்।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

காதீநாஞ்சபயஙகாஸவிமஹஸாகரூணாசநகருதஙய।
பருசமகோபாநதோஜிகதாநவோநாஹரிரயளயாமபூதேநஸ:।
லோகேசசரபேணசிநிதமதோபூலலீலயாததக்ஷிணுததஸமிந।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

விஷ்வக்ஸேநமரீநசிராபகிஸமநதமரகதபிக்ஷாசசலாத।
ஸம்ஹ்ருதயாதஸைபரவசசிதரோயஸயாமசபூதோஜஸ்
பரஹ்மாதயமரசிக்ஷநளயபலிநோவிஷ்ணுமதஞசாஹகாததளமிந்।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

யேநாபாகிதமஙகஜாஙகபசிதம்கிவயாஙகராகைளஸமம்।
யேநஸ்வீக்ருதமபஜஸமபவசிரஸஸெளவாணபாதனாஸமம।
யேநாங்கீக்ருதமசபுதஸயநயநமபூஜாரவிநதைஸ்ஸமம்தஸமிந்।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி:॥

விஷ்ணுபரஹ்மஸராகிபப்ரபருதயஸஸநவேபிதேவாப்ருசம்।
ஸமபூதோஜஜலதோவிஷாதபரிபவமப்ராப்தாயமேதயேச்வரம்।
ஸ்வஸவஸதாநநியோநாகதஸசஸவஸதாபபூவுர்தருடாஸ்தஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயமஸந்கேநரமதாம்ஸாமபேபரப்ரஹ்மணி:॥

ஸ்ர்வ்ஷ்ட்வாயஸ்திரிகுணுந்விதா கருமதுபிச்சூலாயுதேப்யம்ஸிவோ।
ததத்வைதாநததாநகரஹ்ருதுமநயோஸ்ஸங்க்த்யாபுநாஹ்ருநயோ:।
தாப்யாம்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதே ருத்ராயஸாம்யம்ததெளதஸ்மி
மேஹ்ருதயம்ஸந்கேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥ [க்।

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பத்துச்சுலோகங்களாலும், அரிஹரதாரதம்மியமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்தனர். இதுநிற்க,

ஸ்ரீசுருதிசூக்திமாலை முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினாலே ஒழுகக்காய்ந்த அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும், புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிரராய் பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகஞ் சார்ந்தார். பின்னர் அரதத்தாசாரியர் காவேரியிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக சந்தியா கருமங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடு சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன் பின்னர் தாயானவள் தனது புதல்வனைக் கட்டித்தழுவி உச்சிமோந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் சோர்ந்த கண்ணீரினாலே தன்குமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே ' நீ மிகுதியும் பசியினாலே வாடினை' என் கண்மணியே ' வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறு வருதி என்றாள். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, அவர் வீடு சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிவேதனத்தை அயினார். அக்காலந்தொடுத்து எக்காலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசை செய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடு வசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்த

ஹாரிதத்தரின் தந்தை முதலினோர் அவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டது

வைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார். தப்த முத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும், ஊர்த்துவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்னை, எங்களுக்குப் பரலோகந்தி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலர் ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களும் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்காகும் எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைகளின்ற சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர்முதல் சண்டாளர் இறுதியராம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்துமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவம்பெறற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பெறற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுந்தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களெல்லாம் அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசைசெய்யும் பெரும்பாக்கியம் படைத்துக் காலங் கழிப்பாராயினார்.

அரதத்தாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகல வேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசன் கேள்

வியுற்றான். கேட்டபோதே சிவபக்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரையேயன்றி மற்றொன்றனையும் மறந்து நினையாதவனுமாகிய அவ்வரசன் விம்மிதமடைந்து, அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தாமரைகளைத் தமது சிரசினாற்றாங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசப்பெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காக்கும்பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு ஈண்டு எழுந்தருளினரோ என்று சொல்லித் துதித்தான். அப்போது அங்குநின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிகளையெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதிலே செயிக்க, அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள். அந்த வித்துவான்கள் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேத்ரகமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னமே பூசித்த மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும்பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும்பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும்பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரத்ததா என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமெய்தி வேதசொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியொன்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மையன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள் அவனை நோக்கி, "அரசனே! உம்மை ஆத்தினர்

திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெற்றீராதலில், சைவாசாரியருக்குரிய அருள்பூண்டவராயினீர் என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிகலிங்கபூசையு மெழுந்தருளச்செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் குபேரனோடு சிநேகம் பெற்றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசனோடு சிநேகமுற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்து, அரசனே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்குதியென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினார். அரசனும் அதற்கிசைந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தான்.

வெள்ளிய பல்லும், வெள்ளிய கோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டகமண்டலம் - கிருஷ்ணாசனம் - மௌஞ்சிமாலை - உருத்திராக்ஷம் - தர்ப்பை - பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து, அரத்ததாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாசிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வார். தமது லோககுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவர் கடன் கழித்தார். பிதிர்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாசிரம விரதந் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதங்களைச் சமாபதிசெய்தார். இதுநிற்க,

அந்தக் கமசாபுரத்திலே சதாசாரமுடையவரும், சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞமும் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தூளனஞ் செய்பவரும், உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவசந்நிதியிலே பிரதக்ஷி ண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்களுக்குத் திருத் தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராம ணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமு த்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாய கனை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என் போர் கற்பினிற்சிறந்து, அதி சௌந்தரியமுடையராய் நா யகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையரா யொழுகினர். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற் போல, இவ்வம்மையார் திருவயிற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய் திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெரு கக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கன்மங்களைச்செய்தார். பின்னர் மகா சௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப் பெண்குழந்தை பிறந்த தினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர். சிவபக்தர்களுக்கும் பிராமணர் களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித் தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதகருமம் நாம கருமம் முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங் களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெ ண்களோடு மண்விளையாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலைகளினாலும், பலவித சித்திரமா கிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிற ந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்.

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக் கு[illegible] ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து வந்தார்.

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவனைநோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ்செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீகர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மகோற்சவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடனை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதாமுதலாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கம்சாபுரத்து வீதிகளை வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசங்களையுங்கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானாதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீகரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ்செய்து முத்துச்சரங்களினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகும்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிறபுகைகளினுலும, விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச சிறபபிததார. இவருடைய பாதுக்கனெல்லாம் நானுவித வஸ்திராபரணுதிகளால அலஙகரிததுக்கொண்டு வந்தாகள். விவாகசாலையின் கண்ணே பலவகை வாததியங் களும வேதஙகளும் கோஷிக்க, வேதோகதமாகப பிராம ணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகததுககு முதறறினததிலே ஆசாரிய சுவாமிக ளுககு இரக்ஷாபநதனமும, அங்குரார்பபணமும், சமாவர்த் தனமும விதிபபிரகாரஞ் செய்து பிராமணாகளுககுத் திர வியஙகளை இறைததார;விவாகசபை மிகவும்பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓமப, அது வளர்நது வலஞ்சுழிதது ஓங்கிவா ய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெலலாம மலிநதன. விபூதி ருத்தி ராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபகதர்கள பிரகாசிததாகள். தென்றல மநதமாய் வீசிறறு. பிராமணாகள அறுசுவையோ டும போசனஞ் செய்து வநதிருநது, இதறகு முன்னர் இப் படிப்பட்ட இனியரசஙகளை புசித்தேயில்லை என்று புகழ் ந்து பாராட்டினாகள். அவரெல்லாம மிக திருபதிகரமு டையராய் அர அர அர என்று முழககினாகள். சிவபக் தாகளை உபசரிததாகள. வதுவரன் எனனும இருவரும் அங்குராாபபணஞ் செய்யபபட்ட பாலிகையைச சல முத வியபிரயோகஞ்செய்து வளாததாகள. வாசுதேவரும சுப பிரதீகரும முறையே தததம புதலவர் புதல்வியருடைய அங்குராாபபண பாலிகையைககண்டு மகிழநதார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வனை விவாகோறசவததிறகு உசி தமாகிய உயாநத வஸ்திரங்களினுலே அலஙகரிதது, கல்யா ணவேதி மததியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத திருத்தி, பரி மள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூததிரம் முததாரம நக்ஷ த்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்ண மும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற் செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பந்துக்களானோரெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால் திருஷ்டி தோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியைத் தரிசித்துப் பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்தார், பல்லோர் சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாய்ச் சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது பந்துக்களாயினோரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவர்ந்து சென்றார்கள். சங்கம்-காகளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன; பட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கினிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்; அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விளங்கினார்கள்; சிவலிங்கார்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள்; சீமான்களும் வீசனிகளும் சிறக்க நரவாகனத்தின்மீது

வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும் முத்துமாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபசரித்துச் சிறப்பித்தார்கள்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினாரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாக சாலையை நோக்கி எழுந்தருளினார். அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளைக்கும் பிரகாசத் திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையில் இடப்பட்ட சுவர்ணாசனத்தின்மீது எழுந்தருளினார்.

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணங்களால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினார். வதூவரர் இருவரும் தாமரைமாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வமிசாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினோர் வதூவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சார்ந்த நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்தது, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கலியாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்திய கோஷங்களால் விளங்கிறது. சங்குகள் எங்கும் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து அதனை வளர்த்தார். வதூவரர் இருவருந் தம்மிருகரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேனென்னுந் தியானத்தோடு ஏனைய கன்மங்களையு முடித்தார். இங்ஙனம் மகாஞானிய அரதத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது

கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினரென்று களிப்பினோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதூவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக்கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனபுஷ்ப சுகந்தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஒளபாசனாக்கினியோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிஷ்டப்படி சுவர்ண தானாதிகளைக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனுப்பினர். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினர்.

அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து, தந்த தாவன முதலியனசெய்து, ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, சிரௌதஸ்மார்த்த விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்ரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழு ஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிக பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயின்று, பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவபுராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீ

கரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் சொல்லிர சிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்துச் சயனஞ்செய்வார். இந்த காலங்களிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினார்.

இதுநிற்க, ஒருநாள் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையர் ஓர்நாள் இராத்திரி சேவிற்றிருத்தொண்டுக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக் கோவில் மண்டபத்தின்மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசல மோசனமின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பீடித்தார்கள். மத்தியானமாயும் வீடுபோகப்பெறாமல் இங்ஙனம் பீடிக்கப்பட்டு அவர்கள் அழும்போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலந்தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத்தாசாரியர் ஆலயசேவையின்பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார். அந்தக்கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும்பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் தாம் பூமியிலே வீழ்ந்து தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடி மோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் அவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்ததை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை என்றார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பிடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கினிகையனை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கினிகையனெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்விக்கும் வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு கிரகஞ்சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்பொழுது இருஷிகள் உபமன்யு முனிவரை நோக்கி, அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிராதக்காலத்தில் சிவசேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரோ, கணிகையர் தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரோ. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையர் சாலப்போதிலே தரிசித்துத் தங்களை அதிகாரிகள் விசாவிலே விடுதலை செய்வார்களென்றெண்ணி அதைக் குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந்தாழ்த்து மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினார்.

பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரதத்தாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞா கணேசரையும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக்கொண்டு மத்தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்கு வந்து, மாத்தியானிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொன்று தாகமேலீட்டினாலே அந்தத் தாராபிஷேகசலத்தை வந்திசாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்பொழுது ஆசாரியர்

அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்தநாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சிரசின்மீது அபிஷேகஞ்செய்தார். சமீபத்திலே நின்றோர் ஆச்சரியத்தோடு அதனைநோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்ததற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத்தோடு வந்து பூசையை யான் செய்யத்தக்கது' என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பிருந்தவாறு என்னே' என்னே'' என்று சொல்லிச் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்கள்.

அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற்போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையாராயினார். அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறுமாதத்திலே சீமந்தாதி கருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப்பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் ஐம்புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்தியார்ச்சுனேசுவரர், சோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு கற்பகை மீனாட்சி என்னும் இரு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச் செல்வர்களாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணர்களாய், சிவலிங்கார்ச்சனர்களாய், சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய், பஞ்சாக்ஷர செபப்பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

பும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்து அன்பினோடு மூன்று கால மூஜை சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையேறப் பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினர்; பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டுவந்த சமயம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்துகொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொன்னார் என்றுரைத்திருந்தனர். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலேதானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக் கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ணபுஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாரா நிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூஜித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாசாரத்தில் அமிழ்ந்தின; எனக்குத் துக்கமென்னாது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியர், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தேனென்று அரசனுக்குச் சொல்லி, அவனைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிவலிங்கப் பெருமான்மீது அவ்வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதை அரசனுக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசனும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி, எனது அபராதத்தைக் க்ஷமிக்கவேண்டும் என்று பன்முறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையை நான் அறியாது மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு பாராட்டினர். அப்போது ஆசாரியார் அரசனை நோக்கி, நமது ஆசாரியார்மீதும் சிவபிரான்மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆசிகூறி. அரசர் செங்கோலிலே விளங்கி நிற்க, நீவிர் நமது பட்டணஞ் சேர்வீராக என்று சொல்லி விடைகொடுத்தார். அப்போது அரசனும் மகிழ்வினோடு குருவினுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே அநேக தெண்டப்பிரணாமங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியார் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.

பின்னர் சிலநாட்கழித்து, ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவானாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன்றொன்றின்மீது

விழ, அந்தக் கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராரத்து மற்றப் பிராமணரனைவரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோஹத்தி செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்தின பிராமணனுக்குச் சனங்கள்கூறும் நிந்தாவார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல் வருத்தின. தனது பாவநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியாஜபம் செய்யும் மடத்துக்குப் போய் அபுத்திபூர்வமாகப் பசுவின் கன்றைக் கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப் பார்த்து உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப் போக்க, உணர்த்து அவனைப் பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்சிதமாக நிந்தித்தமையால், அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசு பிடித்தவன் போலாயினன். அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானைத் தரிசித்த விசேடத்தினாலே கலக்குண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரதத்தாசாரியரைச் சரண்புகுவேனாயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், பழுக்கக்காய்ச்சிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

து, துவாரத்து வாசற்படி அவன் தலையிலே இடிக்க, உடனே "சிவசிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவசிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்தத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று. எய்தியவுடனே, தாம் செய்த காரியத்தை விட்டு ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று நினைந்து வாயிலிலே வந்து அவனை எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளி வந்த போது, அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஆசாரியர் அவனைத் தமது திருக்கரத்தினாலே எடுத்தணைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்தார். "சிவபக்தசிரேட்டரே! நீர் எனது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமையால், நான் தன்னியனாயினேன்; எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று" என்று இங்ஙனஞ்சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மேலிருத்தி உபசரித்தார். ஆசாரியர் தமக்கு இத்துணை மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அப்பிராமணன் பின்னர் இங்ஙனம் ஆலோசிப்பானாயினான். ஐயோ! நான் இருமுறை "சிவசிவ" என்று சொன்னமையால் இந்த மரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மற்றோர் துக்கம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் எனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதென்றெண்ணி, ஆசாரியசுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக் கோகத்தி செய்துவிட்டேன். உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன். அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுதிர் என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவர் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக் காருண்ணியசாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கி, "நீர்செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்துபோய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது"

என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்ப
டிப்போயது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர்
ந்தருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீவிர்
முதற்சொல்லிய "சிவ" சப்தத்தினால் சோகத்திற்குப் பிரா
யச்சித்தம் எய்திற்று; இரண்டாவது "சிவ" சப்தத்தால்
முத்தியும் எய்திற்று என்றார். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமி
ர்தவார்த்தையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோனைப்
போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர்தவார்த்தையைக்
கேட்ட ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமி
களை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இதயத்திலே
யுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தியாயிற்று. அவனது முக
மும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத்தையுங்
கண்டுகொண்டிருந்த பாப்பான ஒருவன் அப்பிராமணனை
நோக்கி, அதிகுரூரமாகிய கோகத்திபாவம் சிவநாமத்தினா
லே நிவாரணமாகுமா? இருமலைத்தின்று சுக்குக்ஷாயஞ்
சாப்பிட்டால் சீரணமாய்விடுமா? பாவஞ்செய்யாதவராலே
சிவன் துதிக்கற்பாலர். பாவிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்
படிப் பரிசுத்தராவார்! என்றான். அதைக் கேட்ட ஆசா
ரியர் தம்மோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானு
டைய மாயை பிரம விஷ்ணுக்களையும் மயக்கிவிடுமே, இவ
னையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்
கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையா
மாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்த
மாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது; அவ்வப்பாவங்களுக்கு
இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச்சொல்லப்பட்டுள்ளன.
பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுக்கள் இலக்கில்லையாமாறு
போல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்
கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேக
முளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம்
சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைய்

பார்த்தல் பாவமாய் முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்தி லே யாதும் அறியாது குதர்க்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத்திலே சந்தேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப் பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப்போயினான். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீர் எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனஞ் செய்யுமென்று சொல்லி, அவனை கிரகத்துக்குப்போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு சிவநாம கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனாருடைய கிருபையி னாலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களையுடைய அநந்தாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்து போய்விட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநா மஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பக்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச் சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சம்சாரத்தினின்று முக்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தி னாலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிக சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவ ர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணரிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவி என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனத் திருப்தியாதற்குத் தாம் யாதுசெய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீச்சர சந்நிதானத்திலுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர் கொடுக்கும் அறுகம்புல்லைச் சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயச்சித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகக் கிரத்தங்கொண்டு கழுவிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதி, சந்தேகிக்கவேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிப்ப, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றாகக் கழுவிச் சுத்திசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குப் போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினாலே என் பாவம் விமோசன மானால், இந்தப் புல்லைச் சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விர்ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணரே! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்குஞ் சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றுந் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக்கல்லானைக்குக் கரும்பு கொடுத்துண்பித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடிக்கவல்லவரென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணை மகிமையுள்ளதோ என்று வியந்து வீடு சார்ந்தார்கள். அறுகூட்டிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோச்சாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதியென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினர்.

பின்னர், அந்த கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்

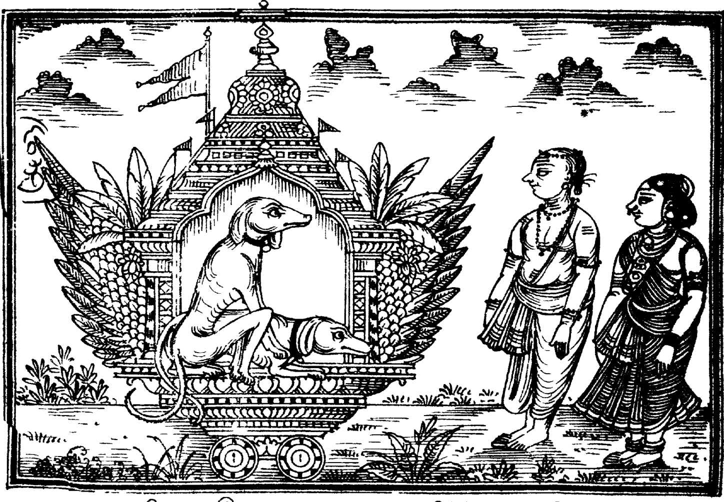
றேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினர்: தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்களுக்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும் எய்தும்; அதற்குச் சக்தியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிரராகிய அரதத்தாசாரியருக்குத் தானசமர்ப்பணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்ஷயமாயப் பலிக்குமென்று நினைந்து, இந்தச் சதாசிவர் என்னும் பிராமணர் அரதத்தாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஆசாரியர் "ஓம் வருகின்றோம்" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச் சதாசிவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதலியன செய்து, சிவார்ச்சனை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர் முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு-சாலியன்னம் - பருப்பு-வியஞ்சனம்-சாகபாகாதிகள் - அபூபாதிகள் - க்ஷீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினர். அரதத்தரே! சிவபாதாப்ஜ சிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்றுவேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியுங் கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர் யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்துகொண்டு போனார். அரசர் இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக் கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அத்தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு அர்க்கியங்கொடுத்து, சுவர்ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனுதிகள், தானியபூமிகள் முதலியவைகளையும், பாலகறக்கும் கோக்களையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சார்ந்தார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறு தானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறு காளைகளின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரதத்தாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள் ளேபசுபதிஎன்னும் பிராமணச் சிவபக்தசிரேஷ்டர் ஒருவர் அரதத்தாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குநெல்லுத் தானியங் கொடுத்திருந்தார். அவ்வம்மையார் அதனை வாங்கி வெயிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச் சாப்பிட்டது. அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரதத்தாசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிக்கூட்டி அந்தக்காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாயார் ஓடிவந்து தண்டத்தினாலே காளையைப்புடைத்து அதனை வெருட்டியோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை அரதத்தாசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீயேன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் சிவபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொண்டே அது நடத்தல் வேண்டுமாகலின், அங்ஙனஞ் செய்

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா விருந்தார். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமீ! சிவலிங்க பூபதியானவர் தங்களுக்கென்று அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஓட்டிய நாசசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசிமூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையராயினார்.

அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசி கழுவும்போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்தவேளையில், நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியார் அரிவாளை யெடுத்து எறிந்துவிட, அதுபோய் நாய்மீது விழுந்து, அதன் சிரத்தை வெட்டிவிட, நாய் பிராசசையாய் விழுந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே என்று பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியானிகஞ் செய்துவந்த அரதத்தாசாரியர் இது பிராசசையாய்க் கிடத்தலைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று கேட்க, அவர் நடந்த சமாசாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரைநோக்கி நீ வாயிலே அடைத்துவையாமையினால் இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உன்மேற் றோஷமன்று இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண்டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தார். அப்போது கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

ன்று கைலாசததிலிருநது வர, இதைக்கண்ட நாய தனது பூதசரீரததை யொழிததது, தேவசரீரததை யெடுத்துக் கொணடு கைலாசததை அடைநதது. அதறகுச சிவபெருமான கணபததியததைக கொடுததார. அநத நாய் கைலாசமடைநதமை அறிநது அரததர மிகவும களிபபுடையராயினா.

நமது கிரகததிலே நமது தாயாரும பாரியும் காளையை அடிதது வெருட்டித தண்டத்தாற புடைததும, நாயை அரிவாளால வெட்டியும துஷ்டகாரிய மிரண்டு செட்தார்களே. இவாகளை இபபாபததினின்றும விமோசனஞ செய்தல வேணடுமென்று ஏகாநததததிலே யிருநது சிநதிததார். அபபோது அவா ஓா பததிரிகையைக கையிலெடுதது தெரிநதுந தெரியாதுஞசெயத மகாபாபஙகளுககு—

ஞாநாஞஞாநபரயுகதாநாமபாபாநாமமஹாதாமபி|

என்னும கருததையுடைய இபபாதிச சுலோகததை எழுதிக் கிரகததிலே வைததுவிடடு, மனுடாகளுடைய பாபஙகளை ஒழிபபதும, மகா புணணியம வாயநததும, இருஷிகவரர்களாற சேவிக்கபபடடதுமாகிய காவேரிக்குஸநானத துககுப போயிருநதார. அபபோது அககினீசுவாபபெருமான அரததாசாரியா வடிவு பூணடு அவா வீடடுககு வநது, அபபததிரததை அவா மனைவியாா வாயிலாகபபெறறு ஏகாநதததிலே யிருநது சிவநாமததை உசசரிததலே பிராயசசிததமாம் எனனுங கருததையுடைய—

ஏகாநதநிஷகரதிசசமபோஸஸகிாதேவஹிகீாததநாத|

இநத மறறைப பாதிசசுலோகததை எழுதிப பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுததுவிட்டு அநதர்த்தானமாயினர். அரததாசாரியா ஸ்நானஞசெய்துவநது சிவாராதனம்பண்ணி, பஞசயஞ்ஞம வைசுவதேவம முதலிய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்

களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருந்து பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யார்கையிலெடுத்துக்கொடுத்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவிரே மீண்டுவந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமையறிந்த அரதத்தாசாரியார் இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரே இங்ஙனஞ் செய்தாரென்று கண்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவசராயினார்.

ஓர்நாள் அவர் வைசுவதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களாவென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் அங்குவந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப் பிராமணர் ஆசாரியரை நோக்கி, 'சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபசாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே' என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், தீர்வைகொடுக்கப்பெறாததும், இருபோகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிர்ச்சியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள க்ஷேத்திரமேயாம். என்று—

அந்யேஷாங்க்ஷேத்ரமர்கிஷ்டபசயமகர்ககபாகதவிதீயோபபங்கம்।
ஸைவ்பௌஷ்தேசாம்குரமுந்நதீகமதயத்ஸதாபோகமுபாதிசூந்யம்॥

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து, பின்னரும் அநேக வேகதைகளை ஆசா

ரியர்வாயிலாகக்கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

அரத்ததாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபாராயணராய்ப் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்டுக் காவேரி தீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அங்குவந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும்பொருட்டுப்போக, புருஷன் அவளைநோக்கிக் காவேரி சலத்தைத்தொடாதே என்றான். அதைக் கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ்செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகாபாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே! இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை என்றாள். அதற்கு அவன் அவளை நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாம் நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலே வைத்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கன்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம்,—

ஞாநாவலம்பிநகேசித்கேசித்கர்மாவலம்பிந ।
வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரக்ஷாவலம்பிந:॥

என்னுங் கருத்தையுடைய இந்த சுலோகஞ்சொல்லிச் சமஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவாராயினர்.

ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ்செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண,

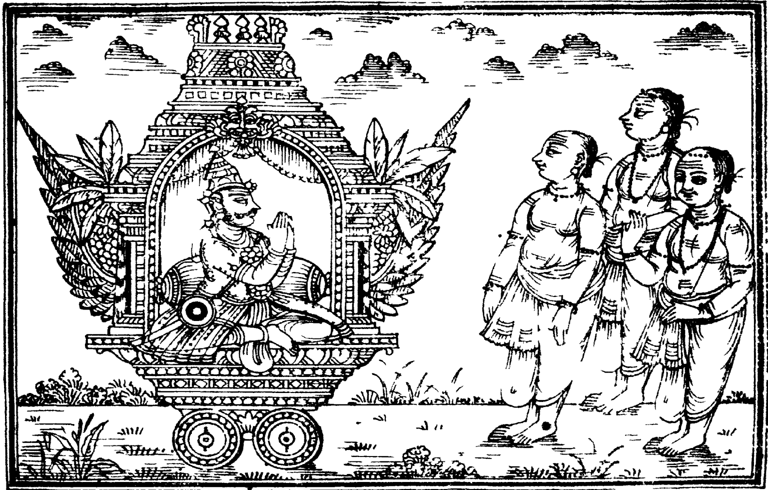
இதைக்கண்ட அரதத்தாசாரியார் சிவபிரானை நாய்ரூபமாய் வந்தாரென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவனின் பாலியமாய்க்கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களுடன் அதனைப் புசித்தார்.

மற்றொருநாள் அரதத்தாசாரியார் அப்பியங்கஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுக் காவேரிக்குப் போயினார். பழைய நெசிபாத்திர முதலியவை எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஓர் விருத்த ரூடாளைப்போல யூன்றிக்கொண்டு இளவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதனே! தாகத்துக்குத் தாளமில்லை! பசி என்னை வாட்டுகின்றது. அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்தசாதங் கொண்டுவந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்த்தார்.

சோழராஜாவானவர் தக்ஷிணாயன உத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தயிரோடு அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செய்து வருவாராயினார். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரசருக்கு அபிஷேகஞ்செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பனே! நீசெய்த மகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினார்; ஓர்நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கருப்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், எலம், இலாமிச்சைவேரூறின சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மனோகரமாக அபிஷேகஞ்செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, தூபதீபாதிகளி

னால் ஆராதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சாக்கரைப்
பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன அன்னம்,
பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதன்னம், பாலன்ன முதலிய
அன்னபேதங்களை நாநாவித பதார்த்தங்களோடு படை
த்து, கட்டித்தயிர், புத்துருக்குநெய், வாழைப்பழம்,
பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியன
கொண்டு வாக்குக்கடங்காத பிரகாரம் படைத்தார், நீரா
ஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக்கண்
ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபுஷ்பம், ஸ்தோத்
திர முதலியவற்றால் வழிபட்டு, பிராமணர்களுக்கும் அந்
நைவேத்தியங்கொண்டுபசரித்தார். இராத்திரியிலே பின்
னருந்த சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ்செய்து நித்தி
ரைக்குப் போயினார். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவ
பிரான் ஒன்றுந் தாநிகராமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரோ!
என்று விசாரமுற் றாக்கமுற்று, பின்னர் நித்திரைசெ
ய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக அவர்க்
கனவில்வந்து, உனக்கு முற்றினத்திலே ஒருவர் செய்த
உபகாரத்துக்கு நீசெய்த உபகாரமெல்லாம் ஈடாகா! திரு
பதியுமின்றும். பூருவதினத்திலே சண்டாளனுய்ப் போன
போது அரதத்தாசாரியார் எனக்கு ஈந்தபிண்ணாக்கும்
கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினாலே மிகத்திருப்தி கரமாயினேன்
என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சோழராஜா
மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்
திய கருமமுடித்து, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து,
அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பன விருத்தாந்
தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம்
பண்ணினார். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக் கேட்டு,
ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செ
ய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரதத்தாசாரியர் சிவப்பிரசாத
மிங்ஙனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச் சமஸ்த தருமங்
களினாலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்துவந்த சோழமகா
ராஜா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்
களைப் பணிந்துகொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்ததனை
யால் அக்கினீசுரனெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்
துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும்
நிர்மலமாயிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற்
பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆல
யத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத்தூளன திரிபு
ண்டரதாரியாய் உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திரு
ஷ்டியோடு நேரிய சிரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவ
தேஜசினாலே சொலிக்கின்றவராய், பத்மாசனத்திருந்து
சிவத்தியான பாராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்திபெற்ற
அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ்செ
ய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க
என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரைநோக்கி தமது
ராச்சியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாவெ
ன்று வினவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியி
னால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின்
னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு
நான் கைலாசத்துக்குப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண்
டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரா
ர்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்
கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள எழு தலங்களை
யும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது
மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கிசை
ந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதச்சத்திரத்தோடு குதி
ரைமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே எழுதலங்களை
யுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்
களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகு

ஹரிதததா சோழமகாராஜாவை உயிருடன சுவாககததிறககு அனுபபினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்த
வன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாயினன். குதி
ரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த
விமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப்
போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்த
அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்குவந்து, ஆசாரி
யமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும்
குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர்
தம்மை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்துத்
தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினவினார்.
அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்
தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரைமீதேறிவரக் குடைக்
காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ்
செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றார். சிரமமடைந்து வந்தப
டியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங்
கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே
வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்
றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்க
ளையும் தரிசித்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வல
மவந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி,
சுவாமீ! நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று
சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப்பிரகாசத்
தோடு நானாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்,
அநேக வாத்தியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகா
யத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிர
மணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சய
சப்தம் செய்ய, உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகன மேற்
கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரிய
ரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க,
அரசனை மாத்திரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மற்றொருநாள் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, ஓ ராத்திரிநேரே! என்று உரத்தகுரலோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிக நாடக சமர்த்தருமல்லேம், பின்னர் சிவநாமவாரிசியாகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்ந்தினமையால் சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்பாலேம்.—

நவயம்கவயோநசாஸ்திரிணோவாநசபௌராணிகநாடிகபரவீண:।
சிவநாமநிஷேவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌநிமக்நா ॥

என்றுரைத்தார்.

அந்தச் சந்திராபுரத்திலே மற்றொரு தரித்திர பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளோடு கூட நினைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், நான் அவளுக்குப் பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாது அவனைத் தன் செய்கையினால் பிரீதிசெய்தாள்; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்துவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய்விட்டார் என்றாள். ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினரென்று கொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரங்கழஞ்சுள்ள சுவர்ணபாரத்தைக் கொடுப்ப, அவளும் அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னமே அறிந்த அகளி

ராமத்தார் அனைவரும் அவளிடத்திலேபோய், "நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்துவிடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவளறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவிடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது ஆசாரியர் ஓ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக்கும்போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயாக; அதனை நான் மீண்டு எடுக்கமாட்டேன் என்றார். அதனைக் கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்த சுத்தி பிறந்து அவள் அவ்வாயிரங்கழஞ்சு சுவர்ணாபரணத்தையும் சிவார்ப்பணம்பண்ணிக் கோயில் மண்டபம் விமான முதலியவைகளுக்குச் செலவுசெய்தாள்.

ஓர்காலத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குங் காட்சி கொடுக்கும்பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது; சிவபிரான் இரதாரூடராய் எழுந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நானாவித கொடிகள் ஒலிப்ப, அநேகசனங்கள் குழும, சுகந்தத் தூபம் நறுமணங்கமழ, வீதிகளிலே புஷ்பாவிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தூங்க, ஆச்சிரமங்களெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவர்ந்தருளினார்கள்; கச்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நானாவித ஆபரணங்களால் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

ளூர்கள்; துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கப்பிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன; இருந்தும் எங்களையொத்த தோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றார்கள், ஆதலினாலே லௌகிகபூஷணமுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முற்சென்மத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை ஏன் கிட்டா; ஆவசியம் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக் கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குளம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது காலவைத்துப்போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்களை இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், வீரக்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொ
ட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்
லிப்போய், அந்தத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால்
தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயா
ரைவேண்டினார்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ்செய்து
முடிந்தபின்னர், அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரண
ங்களை அக்கினீசுவரர் சுந்தரநாயகி இருவருக்கும் அலங்க
ரிப்பிக்கும்பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலிய
கொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதி
ப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமானு
டைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார்.
ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களையெல்லாங் கண்டு
யாவும் அறிந்து அரத்ததாசாரியருடைய மகிமையே மகி
மையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஓர்நாள் இராத்திரிப்போதிலே கோவடு என்னப்படும்
திருவாடுதுறையாலயத்திலே அரத்ததாசாரியர் சுவாமி தரி
சனஞ்செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும்
காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவ
ருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந் தரித்துக்கொண்டு
அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர்
என்றார். அவர் நான் கோவடு க்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்
களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப்
போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை
பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று
கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே
ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையி
லே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்வீட்டுக்குக்
கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு
ஆசாரியர் இசைந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும்

கொடுப்ப, அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டு கிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்ததும் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போம்போது உள்ளே யாவும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும், இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதனாள் இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியார் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குச் சகாயமாகச் சிவநாதர் கோபாலவேஷத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகஞ் சேராதபோது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமைகண்டு பாகற்காயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவநாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றைவாங்கிக் கொண்டுவந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளையாடினார் என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே எழுதலத்துக்குந் தினக்தோ

றுஞ் செல்லமாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே ஏழு தலத்துச் சிவலிங்கங்களையும் ஸ்தாபித்துப் பூசித்துத் தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு ஏகாந்தத்திலிருந்த போது, 'எல்லாவித்தைகளையும் அப்பியசித்தேன்; பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேன்; இவற்றிற்கு மேலாயிருப்பது யாது?' என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவர் யோசித்து 'உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை; இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே!' இவன் சந்தேகமில்லாமல் புடமொன்று நினைந்து சில இரகசியம் இன்னும் ஒரு காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேன் என்றார். இதுநோக்கிக் காலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி வெகுகாலமாயபின்னர், ஒருநாள் சிஷ்யன் போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோகம் கிட்டிவிட, சிஷ்யனுக்கு யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்ததென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய அறியற்பாலது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கூத்தியான தாசி கண்டு ஓலையில் எழுதிக் காதோலையாயிட்டுக்கொண்டு மண்ணெழுத்தைக் கையாலழித்து வீடுசார்ந்தாள். சிஷ்யன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியர் இறந்துகிடத்தலைக் கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம்பச்சி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சிஷ்யன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையா

னும் உபசரித்து காதோலையை தரவேண்டும் என்று கேட்டான், நீ என்னோடிருந்து சாப்பிட்டு என்னோடு கூட உண்மையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள்; அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களையெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோலையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன் குரு எழுதிய பத்திரிகையைப் பார்த்து, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமறும்படியாது பிராயச்சித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனரோடு காவேரிக்குப்போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு போகும்போது, அரதத்தாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, சுவாமி! எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஒரே பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக்கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொய்ப்பாசிரகவாசம் பண்ணினவனென்று அரதத்தாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகனை நோக்கி நீ எந்தப்பங்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீர் சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றே என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணியிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார் என்றார். கோடி ஜென்மங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினர். அவளோ தாசி, அநேகாராத்திரம் அவன் அவளோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரத்ததாசாரியா அந்தப்பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்றழைத்து, நீர் இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என்பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமீ! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதிதேவரே தயாசமுத்திரரே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்துண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சொல்லும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான் அவரைநோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப்பாவம் தீர்ந்துபோய்விட்டது என்றார். சரணாகதரக்ஷகராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியா அவரோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போலவணங்கி வேண்டினர். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம் போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

ணால் அருளினார் உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இது நிற்க,

அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர் நாள் தமது மாமனாருடைய பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளினாலே காசி மகாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்காஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சிலவருஷம் கழித்தபின், ஓர் நாள் விசுவேசுரர் ஆலயத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமரே! நுண்ணறிவுடையவரே! நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோரும், வைதிகருமாகிய அரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் என்ப பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவோத்திர க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக் கேட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றார்; அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் நீங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொலவேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்

கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறுபோகச் சக்தியுடையேனல்லேன் என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவனை நோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் அக்காசியிலே விடரூபத்தோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் என்றார் அதைக்கேட்ட அரத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா!" என்று சொல்லிக் கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ்செய்தார். இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞையினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அரத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரி வாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினார். இவர் தமது மாமனார்செய்த சுருதி சூக்திமாலைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனகர்கள் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சிவப்பிரியனென்னு மொரு மறையவ ரருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒரேதினத்தில் வாந்திபேதியாலும் பாம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந் துக்கித்து இறந்த இருமக்களுடலங்களையுந் தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லாதவராக அழுதுகொண்டிருந்தனர். இதனை யுணர்ந்து அரதத்தா அவ்விடத்திற் சென்றருளி பிரேதங்களை வைத்திருப்பது சரியல்லவென்றுரைத்தும் புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விறந்த இருவருடலின்மீது இட்டனர்; உடனே அவர்கள உயிர் பெற்றெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சிவப்பிரியருக்கு அடிமைகளான நந்தனும் வீரனுமாக விருந்தோம், இவரெங்களுக்குச் சரியான கூலிகொடாமையினா லிவர் மக்களாகப் பிறந்தோம், கடனொழிந்தமையா லுடலிறந்தோம்; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திரவிபூதியினால் உயிர்பெற்றெழுந்தோமென்று அநேக விடயங்களைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துட னாகாயத்திற்றோன்றி அரதத்தருடைய விபூதிப்பேற்றினால் உங்களுக்குச் சிவலோகங் கிடைத்தது என்றனருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களை விட்டு தேவ உருவமெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதைகண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிதத்தா இறந்த பிராமணனையெழுப்பி சிவலோகத்திற் கனுப்பியது

சுவாமீ ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து ருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவரையுங் காணாது தமவழியே போய்விட்டார்கள்.

அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனை தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப்பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிபிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்[illegible]லே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் [illegible], உருத்திராக்ஷ மாலாதாரணராய் [illegible] இன் பிடரியிலே சர்ப்பங்க[illegible] கும் செய்க்கப்பட்டுப்போல [illegible] [illegible]

குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியார் நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பக்த சிரோமணியே! உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆயிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் கலசங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி, பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றொரு வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திரைந்து வெளுத்து நடுக்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப் போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினாள். அவர் அவள் வார்த்தையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவோம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்துகொண்டு வருகின்றாளாம்" என்றார். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்புடைந்து பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரத்ததாசாரியர் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்ம நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினார். சிவபிரான் அரத்ததாசாரியர் முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்து முடித்து, அவற்றை மற்றைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமீ ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியாயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை

அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லுதற்கு முன்னமே இவள் அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்க, அவள் "குதிரையுங் காதம் கிழவியும் காதம்" என்பது அறியீர்களோ என்றாள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமானதும், ஞானிகளுள்ளம்போல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாவிகளா லடையக்கூடாததும்; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையை யுடையதும், பகலுமிரவு மற்றதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூபத்தைப் பெற்றார்கள்.

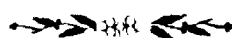
சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலர்வாழ்க.

ஹரிச்சந்திரா சிவலோகத்திற்கெழுந்தருளியது.

பாயிரம்.

விநாயகர்

சீர்பூத்தகிருமறுபாராபுடையவனேபரமெனனச்செருக்குற்றோர்கள்
காரபூத்தசிந்தையிடிவிழுமாறுகணணனகொளகரியபொலலா
நீரபூத்தவிழியினபலபடாபபெனறுமுருவமதைநீககியாண்ட
வேரபூத்தவைங்கரத்துப்பெம்மானசடிமலரையிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

பசுபதி.

என்றலைகளமுதலபலவிலஙகுமெழிலுறுபபுடனேயெயநதநினனை
ஒனறியுணாநதெதசதாபலுறவபாலலாமெகஙகவெனவுயாமாலகூறி
நினறுபணிநதிங்கஞசபுரமதனிலமபொணடோளநியலனசெயய
பொனறிகழுமடிமலரைமுடிமலராவெநநாளுமபொருததிவாழ்வாம்.

அம்பிகை.

எழிலுறுவைகுநதமரிமேலயநதவனேபரமெனனவிசைபபோாசிநதை
வழியிலுறுமகநதையுடனவாழ்நாளுமகனறொழியவலியபொலலா
பொழியதனுலரிமகனையிறககுமாறுனைசெயதமுகினமெனகூநதற
பழிதபுநலலுமையவடனவனசமலரடியிணையைபபணிநதுவாழவாம்.

குமாரசுவாமி.

எந்தமரியேபரமெனறிசைககுமவாமொழிபபொருளகளிலலாதோடச்
சநதமுறுமரிமகனறனறலைநானகுநனிகுலுஙகததட்டிககுட்டிக்
கநதகிரியுவளகததிறகாவலுடனேவைததுககடனீாவைப்பி [ம
லெந்தவுயிருமபடைததவிளையபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வா

ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

ஆழிதரிததுறுசெஙகையண்ணலயனமுதலாரேங்கைகூபபி [ந்தை
யேழிசையினறவப்பயனே யெழிலுறுமாமறைப்பொருளேயெந்தன்சி
வாழுறுநலலிறையவனேயெனவெனபைமடமாதாவகுத்துததந்த
காழியாகோனடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழிததுவாழ்வாம்.

ஸ்ரீதிருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

கரியமிறத்திருமாலுந்தேவாகோனுங்காணுததிருவுருவிற்கண்மூ
ன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றன்னைப்பேணுதார்கொடி

யனெனப்பேசுமவாய்மை, உரியமறைப்பொருளைத்தந்தமிழிலாக்கி
யுறுவாசிகாமணியாகியுற்றநின்ற, பெரியதிருவாகீசவடிகள்செய்யவடி
மலரைமுடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

தேனுறுங்குலலைமுடிநல்லோனறனைச் சினநாயேடியவாகளசி
நதையையா, தாறுறவிழிமலரப்பூசையாறறதனியாழியவரந்நத
லைவனறனனை, ஊறுறிமயாளிரவடிவேனமுருநையீனறவுத்தபனைப
பத்தியுடனுவநதுபாடி, வாறுறுபுகழ்பட்டதசுநதரசவளளலடியி
ணைமலரைவழுத்திவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

பந்தமுறுமாயச்சொற்றபொல்லாமகொளகைப படிறவெருழுக்கப
புத்தரினமபாறியோட, நிந்தையறுமறையிலுரைபொருளாமெய்ஙகள
நிமலனுரைவிதவெனனநினறுகாட்டி, அநதமிலசாமானயதத்துயழி
சதவெஙகளணையதிருவாதவூரடிகளமசெய்ய, சநதமலாடியிணையன
மலாகவேதிசதாழ்நதிறைஞசியாழசபிறபபகறறிவாழ்வாம்.

அரதத்தாசாரியசுவாமிகள்.

ஏருகிப்பூணணியாமெனபாகியனபாகியெழிலகொணமேனி
நீருகிப்பூந்தொடையாங்கலையாகிககலையாகிநிமலனபாலோா
கூருகிபபளைவிதழகமகொமபாகியமபாகிககுலவியீசனை
பேருகியுறததவஞசெயசககரமாலடிமலரைப்பேணிவாழ்வாம.

ஆசாரியர்.

பந்தவியலொடுமுததியியலீதெனனப் பகாந்தருளிசசிவானந்தப்
பரவைமூழ்கி, நந்தலிலாதிருக்குழுயாமநுவுமீநதுநாயேனறனுடலாதி
மூனறுங்கொண்டு, நிநதையறுமுறுவாசிகாமணிகளபோறறநினறசிவ
ஞானியெனநிகிலஙகூறு, மெநதைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமே
ததியெழிலமலர்தூவியிறைஞ்சிவாழ்வாம.

அவையடக்கம்.

மந்தியும்புகுந்தாரவறிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டுஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேய்ந்ததே.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவாயநம:

ஹரிஹர தாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

𑌏𑌕𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑌲𑌿𑌲𑍇 𑌵𑌟𑌪𑌤𑍍𑌰𑌶𑌾𑌯𑍀
𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑌰𑌧𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸ்ஸமுத்ரசலிலேவடபத்ரசாயீ தவந்யஸ்ஸமுத்ரஶரதிஸ்த்ரிபுரப்ரபேத்தா । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவருத்தாஸ்ஸ்வயம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிலைமேற்
றுன்னுங் கரிய மேகமெனத் துலங்கி யொருவன் றுயிலுற்றான்
பன்னுங் கடலைத் தூணியெனப் படைத்தே யொருவன் பகையட்டா
னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸமுத்ரஸலிலே	கடல்நீரில்
வடபத்ரசாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,
அந்ய: து	இன்னொருவனானவன் [ம்
சமுத்ரசரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கூடாக வுடையவனு

த்ரிபுரபரபெத்தா	திரிபுரங்களைப பேதித்தவனுமாக வுள்ளவ[ன;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உணமையை
பருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடந்தான், இன்னொருவன அக்கடலையே அமபுக்கூடாக உடையவனும திரிபுரங்களைப பேதித்தவனுமாக உள்ளவன; இவ்விருவருக்குள (யார சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்கு) இவா சிறந்தவனென்று ஞானிகளாகிய நீங்கள கூறுவீர்களானால், உங்களால சொல்லப்படுபவனையே நாங்கள் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடந்தானென்றது-ஹரியை; எங்ஙனேயென்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில உணடாகிற சமுத்திர நீரினடுவிலோராலிலையிற் குழந்தையுருவமாக ஹரி கிடந்தமையால. இதனை—

"அண்டபித்திகையினளவுநீரலதறிந்துகூறவொருபொருளிலை
கண்டபுத்திமிகவொரிளைப்பினிருகணகவற்சியுறுபோதினிற
கொண்டலொத்ததிருமேனியோடொரு குருந்துபசசையிலைமீதுவந்
தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தின்மகிழ்வானதே" என
னும பாரதம ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராத்தூணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்தானென்றது - ஹரனை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில், மேருவாகிய வில்லில் நாராயணனாகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன். இதனை—

"மேருமாமலைவலையயோர்வில்லதாத்திரட்டி
யோருஞ்சேடனை நாரியாப்பொறித்துலகளந்த
காருலாவுடல்விண்டுவைக்கணைவடிவாக்கி
நேருமங்கிமாருதமுனையிறகதாநிறைத்தார்" எனவும்,

"வளைத்தவெஞ்சிலைதாங்கினேன்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்தநுண்ணிடைபங்கர்பார்த்திளநகைவிளைப்பத்
திளைத்தமூவெயிற்றீமலிந்தொருகணஞ்செலாமுன்
றுளைத்ததீமையோர்மாய்ந்தனர்சாம்பராயொழிந்தே" என

வும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதம் கர்ணபருவக்கவியாலுணர்க.

வ்ருத்தாவென்றது - ஞானவைராக்கியாதி நற்குணமுடையவர்களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின், ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம் எவ்வாறறிவான்? அறியினும் நூலாதாரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாலிவ்விடத்தில் வ்ருத்தாவென்றது - வித்வான்களையே. இவ்விடத்தளவையென்றது- அட்டாதச வித்தைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்களேனையரல்லர் ஏனெனி லவர்களிடத்து நூலாதாரமின்மையால், இதனை—

"அரங்கின்றிவட்டாடியற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்" என்றும்,
"கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு
மில்லாதாள்பெண்காமுற்றற்று" என்றும் நாயனார் திரு

வாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தாரதம்மியங்களினுலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமானால்

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவ்வாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற் காணகின்றோம், அப்படிப்பட்டவாகளையல்ல நாம் விளுவுவது என்றதாம்.

"சமஞ்செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போலமைந்தொருபாற்
கோடாமைசான்றோர்க்கணி" என்னுந் திருக்குறளின்படி, தம்மதம் வேறுமதமென்று பாராது உண்மை கூறுமவாகளைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது.

தமிமம்வயமாசரயாம என்றது-மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப்படுவது உண்மைப்பொருளாதலால், அவ்வுண்மையின்வழி நிற்பதே தக்கோருக்கழகு என்பதாம் இதனை—

"பொருளல்லவற்றைப்பொருளென்றுணரு
மருளானுமாணுப்பிறப்பு" என்னுந் திருக்குறளின்படியென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

கடலினடுவிற் றிருமால் கண்ணுறங்கினா, சிவபெருமானவரையே அம்பாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செய்தனா என்பதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அம்பறாத்தூணி அம்பு என்னும் இவைகளைவிட அவைகளையுடையவா சிறந்தவரென்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புங் குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டம்போல உபயோகிக்கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானல் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினற் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றறியப்படுவதனுல், நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலைப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௯)

ஸூநுஞ்சகார சதுராநநமேவ சைக:
ஸூதஞ்சகார சதுராநநமேவ சாந்ய: ।
கோ வா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் புருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஸூநுஞசகார சதுராநநமேவசைகஸஸூதஞ்சகாரசதுராநநமேவ சாநய:| கோவாநயொரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபுருவந்து தமிமமவயமாசரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத தவனை மகனா வாணடுள்ளா
னிந்த வுலகி லொருவன்மற றொருவ னெழிலகொள சாரதியா
வந்த மகனை யேயுடையா னதனுற சிறந்தா னெனனுச
சிந்தை புரிந்து பெரியவாரா செப்பி லவரைச சேருதுமே. (உ)

ஆரியத்தின் பதப்பொருள்

ஏக:ச	ஒருவனுனல
சதுராநநமேவ	நானகுமுக முளளவனையே
ஸூநும	பிளளையாக
சகார	செயதுகொணடான்,
அன்ய:ச	மறறொருவனோவெனறல்
சதுராநநமேவ	அநத நானகுமுகமுளளவனையே
ஸூதம	சாரதியாக
சகார	செயதுகொண்டான்;
அநயோ:	இவாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம்; சொன்னால்
வயம்	நாங்கள்
தம் இமம்	அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
ஆச்ரயாமஃ	அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(உ) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத் தனது மகனைப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்களந்தப் புருஷனைச சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனைப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருககனைகடல்நெடுவேலிசூழ்துலகம
உண்டுபைததலைநாகபோகததினிலுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியநடததினிறறுளைததாட்
புண்டரீகமொன்றலர்ந்ததுபுவியெலாமபூடப” எனவும,

“ நீலமால்வரைநெற்றியிறபொடிததசெஙகதிரோ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியமபொகுட்டின்
மேலதாகவநதெழுநததுவெயிலவிரிபசுமபொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்சகுழவி” எனவும்,

“ கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனவெவ்வழியிருந்தனமெனறு
வங்கண்மாதிரமனைத்தையும்பார்த்ததுபரர்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்கெனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலறையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரனை. தனது குமரனுவுமானந்தச் சதுர்முகனென்றது-

ஹரியின் மகனாகிய சதுர்முகனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமனை ஹரன் தனதிரதத்திற்குச சாரதியாககொண்டதை—

" உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகடகௗறுவாசியும
மருமலரனையவனவலவனும" என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

" மறுவிலாமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணிதது
நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரபபித
தெறுவிலாபபெருஙகுடிலைமுட்கோலெனததிருததி
அறிவினீண்டவமபுயததனைப்பாகனுவமைததார" என்று கூறப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதததாலுமுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரிமைநதனை ஹரன் சாரதியாககொண்டான் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத தேரோட்டுமபடி விடுவானாயின், தேரையுடையவனைக்காட்டிலும தேரோட்டுபவனும் அவன் றந்தையுஞ் சிறநதவர்க ளல்லரெனபது தேற்றம். ஆதலால் சதுர்முகனை மைநதனாகவுடைய ஹரியினும சதுர்முகனைச சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறநதவன இவவிஷயத்தால ஹரிஹரரென்னும இருவருககுட்சிறநதவன யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்றான். ஆதலால, இவ்விஷயததிலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாஙகள் சரணமாகஅடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று. (உ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏக: புந: புவி தத்தௌ நவநீதகண்டமந்யோ தத்தௌ நவஸுதாமய சந்த்ரகண்டம் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ் ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகவிளைந்த வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுத்தா னொருவனமற் றொருவ னழகா ரமுதுடனே
நண்ணு மதியின் கலையொன்றை நயந்து தலையின் மீதணிந்தான்
எண்ணி லிவரு ளுயர்ந்தவனியா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: புந:	ஒருவனானல்
புவி	உலகத்தில
நவநீதகண்டம்	வெண்ணெய்த்துண்டை
தத்தௌ	தரித்தான,
அந்ய:	மற்றொருவன்
நவஸுதாமய	புதிய அமிர்தமயமான
சந்த்ரகண்டம்	நிலாத்துண்டத்தை
தத்தௌ	தரித்தான,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்த்துண்டை (கையில்) வைத்திருக்கின்றான், இனனொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெ யுறுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரிஅவதாரஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபரயுகத்தில் மதுராநகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சனுக்குப்பயந்து, தனது தந்தையாலிரவிலாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவவீட்டி லவளை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவக்ஷத்திரியராகிய வசுதேவர் தன்வீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்துக் கண்ணனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துக்கொண்டுவருங் காலத்தில், இக்கண்ணன் வெண்ணெ யுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவும்போதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவநீதசோரன் - வெண்ணெய்திருடி என்னும் பெயரும்பெற்றனன் இவைகளை—

" எறித்தவெண்டிங்களூறுமின்றெளியமுதமென்னத்
தெறித்தவெண்டயிரனுண்புள்ளிதிருமுகஞ்சிறப்பவின்ற
உறைப்பசுங்கொண்டலன்னானுண்டதன்னறடவுத்தாழி [ம்,
மறைத்தனள்வைத்தவெண்ணெய்வாரினானோடினானால்" என்று

" களவுசெய்மால்கானுமற்காலமார்மனைகடோறுந்
தளவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத்தடவிமல்கு [பெய்
மனைநெய்பால் வெண்ணெயெல்லா மசோதைசேய் கவனர்தன்
ஒளிவிழுக்கவினைக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான் "

என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்க. இச்சரித்திரவிரிவை பாகவதாதிபுராணங்களிற் காண்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௧ மற்றொருவன் புதியகலை மதித்துணடைத்தரித்தான் என்றது- சந்திரனை, அது அவன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தக்கன் என்னும் உபப் பிரமா தன் புத்திரிகளாகிய அசுவனிமுதல் இரேவதி ஈறாகிய இருபத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு) கலைகளையுடைய சந்திரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுத்தனன். அச்சந்திரன் அவ்விருபத்தேழுமாதர்களில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பலரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான். அதனால் அவன் மனைவியர்கள் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சந்திரனது பக்ஷபாதத்தை யெடுத்துக் கூறினார்கள். அவனும் உடனே குபிதனாய் மருகனாகிய சந்திரனைக்குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக, குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னர் தக்கனிடத்து நின்றுங் கிடைத்த சாபத்தினாற் சந்திரன் ஒளிகுன்றினவனாய் மிகவும் பயந்து இனி யென்செய்வதென றஞ்சி யிந்திரனையடைந்து, தேவராஜ! யான் மாதுலனாகிய தக்கனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனாயினேன் நீ விரைவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ்விந்திரன், சந்திர! யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது பற்றி யவனென்சொல்லை யொருபொருளாக மதியான், நீ நின்கவலையை நீக்கித்தரும்படி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டிக்கொள் என்றனன் உடனே சந்திரனிந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவனது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க வென்றனன். விதாதா-பிரமன். குமுதநண்ப! நின்சோக மொழித்தற் கியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனாகவிருந்தாலும் என்னை மதியான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன். நின் கவலையை யொழித்தற்கென்னா லியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபூத தயாபரனாகிய ஹரனே ஆம். அதனால் நீ அவரிடஞ்செல் என்றனன். உடனே சந்திரன் கைலைமலையை யடைந்து, அங்கு நந்திதேவரருளினால் உள்ளே புகுந்து, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியை வணங்கி, பெருமானே!

அந்தோ! என் உடலழகெல்லாம் தக்கனு லழிந்துவருகின்றதாற் றேவரீர் சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கதறியழுது குறைகூறினன். சந்திரனது தற்கால நிலைமையைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரனென்று திருநாமமுள்ள சிவபெருமானார் அவனை ஆதரித்து அபயாத்தமளித்து, ரோகணிகாந்த! நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சற்க நின்னை யாமாதரிப்பேமென்று கூறி யவனிடத் தப்போழ்திருந்த ஒற்றைக்கலையை வாங்கித் தனது திருமுடியின்மீது ஓராபரணமாகத் தரித்து அழிவற்ற யாமித்தனைத் தரித்தமையால் இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே நிரம்புதலும், பின்னர்க் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலகத்திற் சுக்கில கிருஷ்ணவென்னும் பெயரோடுகூடிய பக்ஷமாகவாகி விளங்கக்கடவதென்றருளிச்செய்தனர். இதனாற் சிவபெருமானும், பிறைசூடி - சந்திரசேகரன் என்னு மபிதான முற்றவனாயினன். இதனை —

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
இதி தாஸாம் வச: ஶ்ருத்வா தக்ஷ: கோபஸமாகுல: ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible] ।

[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

ப்ரஸந்நவத்நோ ஹேமாபோ வ்யக்தாங்கஜமாதரீ ।
தத: ப்ரஸந்நஹ்ருதயோ ஹரவாதோம்பிகாபதி: ॥

சுகாஸநம் ஸமாஸீநஸ் ஸ்வாத்மாநம் தக்ஷிண: ।
யுக்தாவக்ஷயா ருத்ரேண ஷண்மாத்ருஜிஹ்வாஸ்வர: ।

ஸமாஸீநந்த்ர வக்ஷஸ்ய ஹவ்யவாஹோஞ்ஜுவ்யச ।
ஜாத்யாஸநஸகா வ்யாஸீ ஸா ஸ்ருவ்யவஸ்த்ரா ॥ எண

வரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

“ இன்னபல கிளைகண் மல்கவிந்த நின்றகன் பின்னாத்
துன்னிய நாண மீனத்துட் டொகைபெற மிருபானேழு
கன்னியா தமனையலகிற் கடிமணவி ழியினீரா
றன்னிகரில்லாப் பொற்பிற்ற னயந்த கடவுட்கீந்தான்

ஈந்தபின் மதியை நோக்கி யாருக்கு மோர் பெற்றித்தாக
வாய்ந்திடு மார்வமுய்த்து மருவுதி சிலாபால் னன்பிற
ரேய்ந்தொரு சிலரையெள்ளிச் சுளிக்கிற பாயலலையென்று
வாய்ந்திவை புகன்று தேற்றி யனையரோ டகலச் செய்தான்.

இன்னண மபுணர்ச்சி போற்றிடேகிய திங்கட்புத்தேள்
பன்னியரனையா தம்மிற் பழுதிலாவாராருனும்
பின்னவ டானுமாற்றப் பேரொழிலுடையராக
வன்னவா திறத்துமேவா மார்வமோ டணுகலுற்றான்.

ஏனையர் தம்பாற் சேரா னிருதுவின் வேலைபூத்த
தேனிமிர் சொல்லார் மாட்டுச் சேருருக்கணவரோபோல்
வானிடை மதியப்புத்தேண் மறுத்தனன் றிரியும்வேலை
யானதோர் பான்மை நோக்கி யவரெலாம் முனிந்து போனார்.

போந்தவர் தக்கன்றன்பாற் பொருமியே பொலம்பூட்கொங்கை
யேந்திழை மாதர் தங்கள் கேள்வனதியற்கை கூறக்

காந்தியவுளததனுககககனறவன்கலைகளெல்லாந்
தேயநதிலவாகவெனறுதீமொழிசசாபஞ்செயதான்.

செபபருநதிருவிலவைகுஞசிறுவிதியென்பான்சொறற
விபபெருஞ்சாபநதனனுமெனறமெஞ்சாததிங்கள
ஒபபருஙகலைகளவைகரகோரொருகலையாயஃகாய
பொய்ப்பெருஞ்செலவமபெறறேனபுகழெனசகுறைநதவன்றே

மூனறுறழைநதுவைகன்முடிநதுழிமதியமென்போ
னுன்றதனகலையினமூவைநதழிதலுமவனேயென்னச
சானறுளாசெயதலபோலோாதண்கலையிருகதலோடு
மான்றனன்மெலிநதுவெள்ளிவானவாகோனையுறறுன

தக்கனெனபவன்சாபததாறறண்கலையினைததுமபோகி
யிக்கலையொன்றுநினறதீதுமினறிறகருமென்னின்
மிக்கவென்னியலபுகுன்றும்வியன்பெயாதொலையும்யாணடும்
புககதொலபுகழுமபோகுமபுகலவசையாகுமனறே

ஈங்கினிசசெயாதெனறேனுவுணாகிலேலெனற்கோாபுநதி
நீங்கறவுளாததியெனனசசெபபினனிாஙகியேங்கித
தாங்கருமபையுள்வேலைசாாதலுநதழுவியெறகோர்
பாங்கினையஞசலெனறுவிவைசிலபகாதலுறறுன.

இதுபழியொன்றுகிறகவின்றுதககனறனனுற்
புதியதோாகுறையுமபெற்றுயபொலிவொடுதிருவுநதிாநதாய்
மதியினைமதியதற்றுய்மற்றினிவலலைசெனறு
விதியொடுபகர்திசேயைவேணடியீதகறறுமெனறுன்.

தாமரையென்னுந்தண்பூநதவிசிடைதிகழ்நதவண்ணன்
மாமலரடியின்வீழாமாதுலன்வெகுண்டுசொற்ற
நீமொழியுணர்த்தியுன்றன்செயினைதவெருட்டித்தீயேன்
றேமுறுகவலைமாற்றித்துடைததியிச்சாபமென்றுன்.

அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத
தன்னுளதெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கனென்பா

னென்னுமாயிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லேன்
முனனுளனலலன்யாககுமுதல்வனேயாகின்றான.

ஆதலினீண்டுநின்றாதிநாயகன்
காதலினமேயவககலையுறறவன
பாதமிஙகரணெனப்பறறிவலலைனின
பேதுறவொழிமதிபெருநதணமாமதி

என்றலுமயனபதமிறைஞ்சியெமபிரா
னறிவைபுகனறனைஞானமூாததிபாற
சென்றடைவேனெனசசெபபிவெள்ளியங
குன்றினையணைநதுபொறகோயிலெயதினான

நங்களையலைததிடுநணணலன்றனை
யிங்கிவணடுதுமெனறிருட்களசூழநதென
மஙகுலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாங
திஙகணினறெமபிராறகினையசெப்புவான.

வனறிறறறககனமுனவழஙகுதீசசொலாற
றுன்றிடுஙகலையெலாநதொலைநதுபோநதிட
வொன்றிவணிருததலாலுதுவுநதேயநதிடு
மினறினிவினையினேனியாதுசெயவதே

எஞ்சியவிககலையிருககததேயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞ்சநினனலதிலையெனனததணமதி
யஞ்சலையென்றனனருளினாழியான்.

தீர்ந்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யார்ந்திடுகலையினையங்ஙகயாற்கொளா
வார்ந்திடுசடைமிசைவயங்கசசேர்ததினான்
சார்ந்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கலையைந்துமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேய்ந்துவந்தோர்கலைபிரியா

தின்னபான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றுன்
முன்னேயாவிதோறிநதெலாமியறறியமுதல்வன்" என்
றுங் கந்தபுராணக்கவிகளாலு முணர்க.

தாரதம்மியம்.

அரிவெண்ணெயையும், அரன் சந்திரகலையையுந்தரித்தனர் என்பதாம். வெண்ணெயோ விரைவிலழிந்துபோம்பொருள், சந்திரகலையோ நித்தியமான பொருள். அநித்யமாம் பொருளையுடையவனைக் காட்டிலும், நித்தியமான பொருளையுடையவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம். ஆகையால் வெண்ணெயையேந்திய அரியிலும் சந்திரகண்டதாங்கிய அரனே சிறந்தவன். ஆதலால், நாங்களரியை இவ்விஷயத்தில் சிறந்தவனல்லவென்றொழித்துச் சிறந்தவனான அரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம் —எ-று (க)

ஏகோ ஹி நந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு
சாந்யோ ஹிமாத்ரிசிகரஸ்திதகந்தரேஷு।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்தத்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:।

ஏகோஸௌ நந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு சாந்யோஸௌ ஹிமேருசிகரஸ்திதகந்தரேஷு। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸததியம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம ।

மொழிபெயர்ப்பு.

அழிந்த சாணங் கோமயமென றனையு மவற்று லழகினங்க
ளொழிந்த விடையர் குடிலங்களிடத் துறறு ளொருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணார் குகையன் காதனமை
யழிந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன்
நந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு - இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனுடைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுக்கொட்டில்களையுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி — இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்யஃச — இன்னொருவனோ [கைகளில்
மேருசிகரஸந்நிக்ருஷ்டகந்தரேஷு — மேருமலையிலுள்ள சிகரத்திலுள்ள கு
அஸ்தி — இருக்கிறான்,
அநயோஃ — இவ்விருவர்களுக்குள்
அதிகஃ — உயர்ந்தவன்
கோவா — யாவன்?
இதி — இதனை
அநுசிந்த்யா — ஆலோசித்து
வ்ருத்தாஃ — பெரியவர்கள்
ஸத்யம — யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து — சொல்லுவார்கள். [னையே
தமிமம — உங்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த *புருஷ
வயம — நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ — ஆசிரயிக்கிறோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரச மந்திரமென்னும் கன்றுகளோடுகூடிய மாட்டுத்தொழுவத்தில் இருப்பவன், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங்கீனமான குடிசைகளில் வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பொன்மயமான மஹா) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இடமாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவர் சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தையுடைய நீவிர் கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அம்மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனநந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிகளும்பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட் டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதன்றோ நந்தகோபனது வீடெ ன்னெனின், அன்றென்பே. யாதாலெனில், நந்தகோபன் முல்லைநில த்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினர்களுக்கு நாகரீகமானவீடுகளுமுடைக ளுமில்லை. இதனை—

"முடையுறிபொறுத்தசுவலினாவெளுத்தநறியதளவிள
முகையெனுமெயிற்றினவழிவிரவுகொச்சையுடையமொழியின
முடலைபடுநெட்டையுடலினரமுழுக்குறுமுறுகுமறுவையா [ர
முருகுகொழுகுவெட்சியிதழிநறைக்குபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலத்தினமுதன்மையறன்வழி
யெமதுமகளாசுறகமிதுவெனவிதிப்பமுதலுமொருபகல்" எ-ம்,

"தளவுகாட்டுமவெண்முறவறவழுந்துவாவாயசோளைதபசலைத்
தழைக்கூரையினினமுடைப்பகுவாயத்தடவுத்தாழிநெட்டுறியின்"
எனவும்,

"கோதுளிமொய்ப்பமருணமாலையிறகொண்டலவண்ணன்" என வும் வருவனவற்றாலுணர்க

ஸ்ரீஹரியானவா—நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்தானென்பதை—

"வாயாலவீழ்குருதிநிறநிகராயோடவடனைபோலமாண்டுவிழப் பெகலைக்கொன்ற, தூயோனைததுதித்தனாகளமுனிவரெல்லாஞ்சுரு தியுறத்துமபுருநா ஈதாகளபாட, வோயாமலமலாமாரி சொரிந்தார்வா னோருயாதேவதுந்துபிசங்கொலிப்டவெய்தி, ஆயோர்களநந்தன்மகிழ் வெய்தப்புக்காரசோளைதயுரோகணியாகததனைததாரன்றே."

"படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செமமணிசசுட்டரவரசாமபரமன் றனும், தொடாசுடர்விட்டொளிமாலைமலராதனததவடனருடோய் வானும், அடாசுடர்விட்டொளிர்வானததண்டாபுகழண்டாபிரானகத துனாயர், பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொனணிப்பூலவைகளிதூங்கப் பிறங்குவாராய" என்னும் பாத்மோத்தரபுராணததாலும,

" தந்தமுறியிலவர்வைத்தயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
குத்தியுரலின்மிசையேறியினங்கோவியர்முன்கூத்தாடி

நாதன்மனையிலசோதையிருநயனங்களிககவிளையாடு
மைந்தனிருதாவொருநாளுமறவாதாரோபிறவாதார" என்று ஸ்ரீம
ஹாபாரதததிலும வருதலைக்கொணடுணாக.

ஒருவன மேருசிகரததிலுளள குகையி லிருககினறு னென்றது
ஹானே, அது அவவரன அவவணணமிருததலால இதனை—

" சிகரியெணணிலசோநதெழுநதுயாநதுமீசசெனறே
பகருமுக்குவடியாநதுறுமபஙகயனறிருமால
முகஙகளோநதுளானமூவாககுமுதனமைசாலபதிகள
அகநெடுநதலைமூனறினுமாமெனவறிவாய" எனறு பாரததிலும்,

"மேருவரையதறகுநடுபபிரமனமூதூாமிக்கமறுவதியதறகுமே
லைத்திக்கி, ஞரணனவாழவைகுணடமவடகீழ்பாலிறைதனமாசோதிட்
கநதிசைகளெட்டினு, சிரியவிநதிரனமுதலாமெணமாதேயந தெற்கு
முதலவடக்களவுமருஙகுதனனி,னேரியதோாதேயமதுசெவவேபோ
குநெடுமபூழையொனறுளதுநினைகமாதோ" எனறு ஸ்ரீகநதபுராணத
திலும,

" மாதிரததலைவாததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ,
ரோதியசிரததிறைபனுஙகுடாதுமுதீசியினகுணககுமுசசிகர,மேதக
விளங்குமயனரியீசனவிளமபியமுறையினவீறறிருபபா,ரோதமிலவற்
றினபெயாமறைவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக" என்று தணி
கைப்புராணததும,

" தணணறுஙகமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனறிருகடிநகரிரண்டெழிலகலந்து
விணணுயர்நதவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும்" என்று
பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவனிடைக்குடிலினும், மற்றொருவன் மேருமலையிலும் இரு
க்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவலேக்குடிலென்று பிறர்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சேரியிலுள்ள நந்தனது வீட்டை யிடமாகக்கொண்டிருப்பவனேக்காட்டிலும், பொன்மயமான மஹாமேருமலேயை இருப்பிடமாகக்கொண்டிருப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனுகின்ருன அதனுல்இம்முறையிற் ருழ்வடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹரனேச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித்த தரனே வணங்குகினேமம —எ-று. (௪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ஸஹஸ்ரகமலோய முபாாசயதஸ்தாவ நயஸது நைதருபசித ஸ்ஸமுமோதஸமாத| கோவாநயோரதிகஇதயநசிநதியவ்ருததாஸ்ஸ த்யம்ப்ருவநதுதமிமமவடமாம்ரயாய ||

மொழிபெயர்ப்பு

தேனுர் கமல மாயிரத்தாற சிறந்த பூசை தனேயொருவன
வானேர் புகழச் செய்தானவ னங்கொ ணறிய கமலத்தைத்த
தானே யேற்றுப் பின்னெருவன றவரு மகிழ்சசி தனேயுற்ருன்
ஏனே யிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற டெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸஹஸ்ரகமலை:	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்
யம்	எவனை
உபார்ச்ய	அர்ச்சித்து
தஸ்தௌ	இருந்தானே

ஸ:	அந்த
அசய:து	இன்ெனாருவன
ைத:	அநதத தாமைரபுட்பங்களால
உபசித:	பூஜிககபபட்டவனாய்
தஸ்மாத	அநத பூைஜயினாேல
முேமாத	சந்ேதாஷிததரான;
அநேயா:	இப்படிபபட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
ேகாவா	எவெனனறு
இதி	இதைன
அநுசிந்தியா	ஆேலாசிதது
வ்ருத்தா:	ெபரியவாகள
ஸத்யம்	யதாாததைத
ப்ருவந்து	ெசாலலுங்கள
தமிமம	உங்களாற ெபரியவெனனறு கூறப்பட்ட அநதச சிறநதவைன
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்ேறாம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரந தாமைரமலாகளால ஆரச்சைன ெசய்தனன், அவைனபேபால விளஙகெவடுததுககாட்டிய வின்ெனாருவன் முன்ெசான்னவனாற் ெசய்யப்பட்ட பூைசையப்பாாதது மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யாா சிறநதவெனன்று ேகட்குெமமக்குச சத்தியமும கல்வியுந் தவமுமுள்ள ெபரியவாகளாகிய நீஙகள் இவர் சிறந்தவெனன்று ெசான்னால், நாங்களநத மஹாபுருஷைன ஆச்ரயிக்கின்ேறாம்.

விதப்பு.

ஒருவனாயிரந் தாமைரமலர்களாற் பூசித்தாெனன்றது-வாிைய. அது அவ்வாி அவ்வண்ணஞ் ெசய்திருத்தலால். இதைன—

விஷ்ணுஸ்துத்வாயம் ச்ரீநாந: காஞ்சீராஜ்யாத் த்ருவாந்நர்சித்வ
ஷ்டுகாமோ ராஜயாராஜகஸ்ஸோ நேத்ரநாபஸிவபு
ஸஹஸ்ரஸ்ரத்ரை: பத்மை: சேகரோ நேத்ரகோவிந்தோ ஸ்த்ர ராத்ரம்:

என்று ஸ்ரீ மஹாஸ்காந்தத்திலும்,

“ மாயிருங்கமலப்போதுகைக்கொண்டுபோக்கிசான்ற
வாயிரந்திருநாமத்தாணித்தலுமருச்சித்தேத்தி
மேயினன்றிருமாலன்னோனபத்தியின்விளைவுகாண்பான்
பாயிரமறைகடேறும்பரம்பொருளொருநாளங்கண்” என்று

காஞ்சிமான்மியத்திலும்,

“ வடகிழக்காசைதன்னிலவாளியொன்றேருநேர
நெடியவனெய்திதூயவிலிங்கமொன்றியற்றிநீரார்
கடிமலராதிகொண்டுகவின்றுறுபூசைசெய்தான்
படியிலப்பரனைச்சுந்தரேசப்போபகருகிறயார’ என்று சுருதிபுர

மான்மியத்திலும்,

“ பூவாயிரந்தேட்டிருங்கமலப்போதாயிரத்தாலவழிபட்டா
னேவேறுயாதனோனிவ்விளைமையறிவானேகக்கியக்கமலத்
தோவாவொருபூக்கிடையாதுவருந்தப்புரிந்தானொருநாளிற்
தேவாதிபனருட்கொருநயனமலரிரசாதக்குறைதீர்ந்தான்” எ

ன்று உபதேசகாண்டத்திலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை ஆயிரங்கமலத்தால் பூசித்தனரென்ன றறியப்படுகின்றார்.

“ ஒருவனதற்குமகிழ்வாகி யுறைநதானென்ப” என்றது-ஹரி யாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரனை இதனை—

“ திருவினாயகனவ்வழியருச்சனை திருத்தக்
கருமணிக்களத்தெம்பிரான்கருணைமீக்கூர்ந்து
பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புகுந்தான்
குருதிவெண்ணிணத்திகிரியாளிருகரங்குவித்தான் ” என்று

உபதேசகாண்டத்திலும்,

"ஆங்கவனைநோக்கி நின்பூசைக்ககமகிழ்ந்தே மூனக்கிஞ்ஞான்று, தேவசுயலவிழியளிததேம்பதுமாக்கனெனுடிபெயரிற்றிகழ்வாயவ்வூர், பாங்குபெறுதிருமாற்பே றெனப்பொலிகவென்றருளிப் பானுகோடி, தாங்குக்திரசுதரிசனப்பெயராழிததனிப்படையுமுதவியெங்கோன்' என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமானாகிய ஹரனே மாயோன செய்த பூசையை மகிழ்ந்து நின்றவனாக வறியப்படுகின்றான்.

தாத்பர்யம்

திருமா லாயிரந் தாமரைமலர்களாற பூசைசெய்தவர்; சிவபெருமா னப்பூசையைபெறறு மகிழ்ந்தவா எனபதாம

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கணகூடாகப பூசைசெய்பவனிலும, பூசையை யேறறுககொளபவனே சிறநதவனெனபது தேறறம ஆதலால ஆயிரந் தாமரைமலாகளாற பூசைசெயத ஹரி, அப்பூசையை யேறறுககொண்ட ஹரன் எனனும இருவாகளில ஹரனே சிறநதவனென்று அறியபபடுதலால, இவவிடயத்திறகுழாடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக வொதுககி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரனையே சிறந்த பொருளாக வறிநதுநாஙகள அவவரனாகிய சிவபெருமானைச சரணமாக வடைகின்றோம (,)

ஶாஶா நகாரவதநீலஶரீரவணகொரஜாஸ
ஸாதிநதரஜவிஶதஶரீரவணகஃ।
கோவாநயொரயிகஊதிநவிஸ்யவஶா
ஸதஶறைவஞதஸம்வயஶாஶாயாமஃ॥

காடாந்தகாரகநீலசரீரவதோஜோத்ஸ்நாதிநிர்மலவிஶுத்தஶரீரவகஃ। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருத்தாஸ்-ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

'மதியு முடிவு மில்லாமன் மறைக்குங் கொண்மூ வுறழிரவி
லதிக மான கருநிறத்தை யடைந்தா னொருவ னயலொருவன்

எ

துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந்தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரத்தைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இனனொருவன்
ஜோஸ்நாதி	•நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஶுத்த	சுததமானதும், வெண்மையானதுமான
ஶரீர:	சரீரதினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக:	சிலாகனீயமானவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை-என று
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	இதன உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம சொன்னல் [வினை
தமிமம்	உங்களா லக்கிரஹககூறப்பட்ட அந்த வி
வயம்	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்றொருவன் நிலவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடையவன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னல், அறிவிற் சிறந்தவர்களே! நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.•

விசேஷம்.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றது - ஹரியை; [illegible] இருக்கிறார்கள். இதனை—

"கருவிமாமுகிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி
திருவில்கான்றொளிசிந்திடசெய்யதாமரைக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதககுழவியாய்த்தோன்றும். என்றும்,
வண்ணமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணேயொழியவுனைப்பெற்றேனுவந்து
மண்ணோமகிழவளராமற்போககுவனோ
பெண்ணாகயான்பிறந்துபீழையினைபபெற்றேனே" என்றும்
பாகவதததும்,

"பெரியவனைமாயவனைப்பேருலகமெல்லாம
விரிகமலவுந்தியுடையவிண்ணவனைக்கண்ணுந்
திருவடியுங்கையுமெழிலசிறந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
கரியவனைக்காணாதகண்ணென்னகண்ணே
கண்ணிமைத்துககாணபாாதங்கண்ணென்னகண்ணே"என்று
சிலப்பதிகாரததிலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவனிலவினிறமாகவுற்ற வொளிகொளுருவுடையான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவெண்ணமிருததலால். சிவபெருமான் சுத்த ஸ்படிகம்போன்ற வெண்ணிறமுடையவனாதலால், வெண்ணிறமுள்ள சநதிரிகைபோன்ற வுருவினனென் றுரைக்கப்பட்டது. இதனை—

"ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுசூழ்கடந்ததோருணர்வே, தெளிவளர்பளிங்கினறிரண்மணிக்குன்றேசித்ததததுட்டித்திக்குந்தேனே, அளிவளருள்ளததானந்தக்கனியேயம்பலமாடரங்காக, வெளிவளர்தெய்வக்கூததுகந்தாயைத் தொண்டனேன்விளம்புமாவிளம்பே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஷட்ப்ரகம் - ஷட்ப்ரஷ்வப்ரலீன மஸ்மின்வா ஷட்ப்ரகேசஷட்ப்ர திஷ்டேஷட்ப்ரியா | என்று ஸித்தாந்தசாராவளியிலும்,

"உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்
நிலவுலாவியநீர்மலிவேணியன்
அலகில்சோதியனம்பலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்" என்று பெரியபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

அரி கருப்பன், அரன் வெளுப்பன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்திற் கருநிறமுள்ளவனைவிட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிறந்தவனாக அறியப்படுகிறான், 'ஆகாரஸத்ருசப்ரஜ்ஞ:' என்று மகாகவியாகிய காளிதாசனுரைத்தபடி, அரி இவ்விஷயத்தில் தாழ்ந்தவனாகிறான். ஆதலால் கருநிறமுள்ள கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும், வெண்ணிறமுள்ள ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன், அதனால் நாம் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி உயர்ந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம் (௯)

ஏக:குமாரமபஜத்ஸ்த்ராமதோந்ய:
ப்ரயாதி கிலஸாக்ஷித்ரம் குமாரம் |
கோவாநயோராதிக இத்யநுசிந்த்ய
ந்ருததாஸஸத்யம் ப்ருவந்தமிமம்வயமாச்ரயாம: ||

ஏக:குமாரமபஜத்ஸ்த்ராமதங்கமங்ய:ப்ரயாதிகிலஸாக்ஷித்ரம்குமாரம் | கோவாகயோரதிகஇத்யநுசிந்தியந்ருததாஸஸத்யம்ப்ருவந்தமிமம்வயமாச்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னார் பூண்க ளிலங்கொருவன் மிகவு மனக்க மாறனைத்
தன்னேர் மகனுந் தானுற்றான் றன்போ லொருவன் றாரணியில்

ஒன்னோர் குடனை மாலேயிடு மொளிர்வேற குமரன் றனேயுடையா
னினனோதயமிறசிறந்தவனையா ரிசைததாறபெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிகவும
அநஙகம	அஙகமிலலாதவனுக விருககிற
குமாரம	மகனே
அபஜத	அடைநதான,
அந்ய:	மறறொருவன
சகதிதரம	வேறபடையைத தரிததிருககிற
குமாரம	குமாரனே
ப்ரயாதிகில	அடைநதிருக்கிறனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா:	எவன?
இதி	இதனே
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம் சொன்னல்.
தமிமம	உஙகளாற சொல்லப்பட்ட அநத இவனே
வயம	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கினறோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்று சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவனுக இருக்கின்றன், அவனேப்போன்ற இன்னெருவன் சக்திதரனுகிய மகனேயுடையவனுக இருக்கின்றன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்துள்ளவனே பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னல் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

அனங்கனை மகனாகவுடையானென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக விருத்தலால்

ஹரி தனக்குப் புத்திரப்பேறில்லாதிருந்தகாலத்தில் அரனைநோக்கி அநேககாலந் தவஞ்செய்ய அந்த ஹரியின் தவத்துக்கிரங்கி ஹரன் உமாதேவியாருடன் ஹரிக்குக் காட்சியளித்தனர். உடனே அவ்வரி வணங்கிப் பெருந்தோத்திரங்களாற் றுதித்தனன். சிவபெருமான், ஹரியே! நின் தவத்துக்கு மகிழ்ந்தேம், காரியசித்தேம், வரங்களைத் தருகின்றோம் என்றனர். திருமால், சுவாமி! கிருபைக்கடலாகிய தேவரீரது கருணையால் அழகிய ஒரு புத்திரனுடையவனாக வேண்டுமென்றனன்.

அரன் ஹரியைப்பார்த்து நீ விரும்பியவாறே மகனையுடையவனாவை என்றனன். அப்பொழுது அருகிலிருந்த உமாதேவியார், நாரணா! நின்னிடத்துண்டாகும் அம்மகன் இவர் விழியினாலேயே இறந்துபடுவா னாக என்றனள். உடனே ஹரி, தேவி கல்யாணி! அடியேன் பெருமானது அருளையானந்தமுகொண்டு நின்னை வணங்காதிருந்தேனே அன்றி அபசாரஞ்செய்தேனல்லனே. ஆதலாலென்றனதுபெரிய குற்றத்தை மன்னித்து, என்னைக் கிருதார்த்தனாக்கவேண்டுமென்று ஜகதம்பிகையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குதலும், தயாநிதியாகிய அவ்வம்மை, முகுந்தா! நின்மகன் இவ்விழியாலிறந்துபடினும், பின்னும் இவராலேயே அநங்கனாய் இருப்பவனாவன் என்று அநுக்கிரகித்தனர். அதன்படியே ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத் தோன்றி பஞ்சபாணங்களையுங் கருப்புவில்லையுமுடையவனாய், காமத்துக்கதிகாரியாய்க் காமனென்று பெயர்பெற்றனன். மனத்திற் பிறந்தமையால் மன்மதனென்று கூறப்படுகிறவன், ஒருகாலத்திற் கைலாசத்திற் சிவபெருமான் கல்லாலநிழலில் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் ஜனகாதியர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திற்சென்று பஞ்சபாணங்களையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன். பின்னர் அவன் மனைவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி கல்யாணத்தில் இமயமலையில் யாவருங் காணும்வண்ண மெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்னெழிலை நடத்தற் கரனளித்த வரத்தால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இதனை—

தவ ப்ரஸாதாச்ச பவேத்ரைலோக்யாதிபத்யம் க்ருபாநிதே ।
நிரவத்யஸ்ய தேவேஶ ஸ்திதே நாபாகாரரக்ஷணாத் ॥
இதி ஸம்ப்ரார்த்யமாநஸ்து பகவாந் ஶேஷதோ ஹரி: ।
ததேதி ப்ரதிநந்த்யாத ப்ராஹ ப்ரஸாதஸம்யுத: ॥
ததைதத்ஸகலம் ஸோபாக்யம் பாலநீயம் ஸதா த்வயா ।
யஸ்மாத்தேஹம் ஸமாஸ்தாய ஸர்வே பூதா நிவாஸிந: ।
ஸர்வான் பூதாந் ஸமாஸ்ரித்ய தேவேந்த்ரா நியதா ஸ்திதா ।
ஸர்வேந்த்ராணி ஸுக்ஷ்மாணி ஸர்வஸ்யாத்யாநியே ।
ஸர்வேஷாம் ஹ்ருதயே நித்யம் ஸத்த்வேநாவிஶ்ய ।
ப்ரஹ்மாதீநாஞ்ச ஸத்யாநாம் ப்ராணிநாம் ஹ்ருதி ।
விஷ்ணோர் அஸ்யா ஸ்த்ரீவ்ருத்தஸ்ய ஸத்வாநாம் ப்ரதிஷ்டிதா:
ப்ராணிநாம் ஜீவிதம் ப்ராணா ஜ்ஞானமிச்சா க்ரியா ஸ்ம்ருதா ॥ என்று ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில, சிவரகசியகண்டத்தில் தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்களாலும,

“ உநதியாலுலகைத தநதவொரு தனிமுதல்வன்முன்ன
மைந்தர்தாமினமையாலேமனனுயிாதமொருதிக்கெல்லாந்
தந்தையாயிருந்ததங்கோன்சரணமேயரண்மென்னச்
சிந்தைசெய்தாழிகாவலூசெய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலைச்சாரதப்புணரிசுற்றக்
கவுரியுந்தானுமையனகருணையால்வந்துதோன்றப்
புவிதனையளந்தமாயோன்பொன்னெனவெழுந்துபோற்றிச்
சிவனடிவணக்கஞ்செய்துசெங்கையாற்றொழுதுநின்றான். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
நீதவமாற்றிநெடும்பகனின்று
யேதிவண்வேண்டுமியம்புதியென்னச
சீதரனின்னனசெப்புதலுற்றான என்றும,

அந்தமிலாயுவுமாருயிராகாப்புகு
செந்திருவோடுறைசெல்வமுமீந்தாய்
மைந்தனிலாமல்வருந்தினனெந்தாய்
தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றான். என்றும,

குன்றினையாற்றிடுகோனிவைசெப்ப
நன்றெனவேநகையாநங்கயில்லா
வொன்றொருசெம்மலுனக்குதவுற்று
மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,

கழையிசைபோற்றுகருங்கடல்வண்ணன்
முழுதுலகீன்றிடுமுற்றிழைபாதந்
தொழுதிலனின்றுதுதித்திலனன்பால்
வழிபடுநீரினவ்வணங்கிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினாற்றனக்கிளையவளென்றேமுன்னினன்கொலொமூல முநடுவு,மிறுதியுமில்லாப்பரமனுக்கெம்போலிவளுமோர்சத்தியெனநினைந்தனனோ, மறுவிலாமலைமகளெனவுளத்தேமதித்தனன்கொலோ மாயவன்கருத்தை, யறிகிலேமுமையம்மைபாற்சிறிதுமன்புசெய்திலன்முன்புசெய்வினையால். என்றும,

ஆன்றவைம்புல னொருவழிப்படுத்தியார்வம்வேறுதனையுமொன்றின்றி, யூன்றிரிந்திடினுநிலைதிரியாவுண்மையேபிடித்துலகங்களை முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெம்பிரானையேவழிபடுமியற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லா லேனையோர்களான் முடியுமோமுடியா. என்றும்,

அன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலைநோக்கி, யென்னைநீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றான்,

முன்னர்பெறுமதலையுமையன் முனிவிறொல்லையின் முடிந்திடவென்றுப், பன்னருங்கொடுமொழிதனையியம்பிப்பராபரன்றனைநோக்கியே பகர்வாள் என்றும,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பேதை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சகன்முன்ன, ஞானநீரினலறிவினலன்றிநணுகுறுதயேணுகிறிபதுவோ, ஆனுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுரைததாள். என்றும,

இறைவிதாண்மலர்பணிந்தபினெம்பிரான்பதமு
முறையினற்பணிநதிருவாதஞ்சேர்நதிகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபசாமுறையாலவழுததுதலு
நிறையுநல்லருள்புரிநதனன்றனககுநேரிலாதான் என்றும்,

மாதுநீயிவற்கருளபுரியென்னவம்மாது
சீதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
னேதுமவாய்மையும்யான்முனிந்துரைததிடுமுறையும்
பேதியாவினியாவரேயன்னவைபெயாப்பார். என்றும்,

எங்கணுயகன்விழிபொழியங்கியாலிறந்து
துங்கமேன்மையோய்பின்முறைமுன்புபோற்றுன்றி
யிங்குன்மாமகனிருக்கவென்றுரைததனனுமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தனனையன்" என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப்படலததுக் கவிகளாலும்,

"திங்கண்மேவுசெஞ்சடைததேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெய்யவும்மெரிதரும்நுதல்விழிப்
பொஙகுகோபஞ்சுடப்பூளைவீயன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனேயாயினன்" என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

"𑌅𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁𑌨𑌾।
𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃" என்று வான்

மீகத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென்றுணர்க.

ஒருவன் சந்திரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனுமென்றது—ஹரனை, அது அவனான அவன் மகனை யுடையவனாகவிருத்தலால். சிவபெருமான் தனது நெற்றிக்கண்ணின் தீப்பொறியின் வழியாய் குமாரஸ்வாமியை உண்டாக்கி வேலாயுதமளித்து வேலாயுதக்கடவுளென்று சொல்லுகிற சந்திரனை இருக்கச்செய்தனன் இதனை—

'ப்ரபோர்ஜ்ஞானஶக்த்யா ஸ்ரஷ்டா' என்றும், 'ஶக்திபாணயே நம:' என்றும், "குடாக்கொழுந்தொடர்மிலைச்சிய செவ்வேற் குரிசில் வாழ்குமரக்கோட்டமுறைப்பாம்" என்றும், "வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனைச் சேந்தனென்னும் மென்மெல்லியளே" என்றும், "மறங்குலவு வேலெடுத்தகுமரவேள் சேவடிகள் வணக்கஞ்செய்வாம்" என்றும் வருவனவற்றால் சந்திரனே அரன் மகனென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவன் அநங்கனென் மகனையுடையவன், மற்றொருவன் சந்திரனாகிய மகனை யுடையவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அனங்கனாகிய மகனைக்காட்டிலும், அங்கனுஞ் சந்திரனும் உள்ள மைந்தன் சிறந்தவனென்பதற்கென்னதடை— ஆதலால் அனங்கனாகிய மகனையுடைய ஹரியைக்காட்டிலும், அங்கனாகியும் சந்திரனாகியுமுள்ள மகனையுடைய ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனை பிரதானமாகக்கொண்டு அம்மஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

ஸ்ரீ ஈஶ்வராவிஷ்க்ருத வைபவ ஶோபிதாங்க
ஶ்ரீவத்ஸலாஞ்சந ஜகத்பதி ஶேஷஶாயிந் ।

கொவா நயொார திகஊ த்ருநூவிதெ்த வருதா
ஷ்த்யம் ப்ருவநது தஆவயமாஸ்ராயாஜா: ||

ஸதிரீரூபமாபகில பூர்வம் பீஷ்டமேகஸ்தவநயஸதமேவபஜதேபுருஷ ஸவரத்யை | கோவாநயோரதிக இதயநுஸிநதியவருத்தாஸஸத்யமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னங் கொம்பு நறுமலரைப் பூத்தா லன்ன வணியுடனே
மின்னுங் கோல மாதாகி மிளிர்ந்தா ளொருவன் மேலொருவ
னன்ன மாதா மவன்றனையே யணைந்து புணர்ந்து சுகித்திட்டா
னின்ன விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம	முன்னே
அபீஷடம்	விரும்பப்பட்ட
ஸதிரீரூபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான் அல்லவா?
அநய:	மற்றொருவன்
ஸவரத்யை	தன்னுடைய சம்போகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருபுருடர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

வயம் — நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம: — ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய மோகினிபபெண் ணுருவத்தை முன்ன மடைந்த னன், இன்னொருவன் அநதப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுக த்தின்பொருட்டுப் புணர்நது மகிழ்வடைந்தனன, இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள் சொல்லுவீர்களானல், உங்களாற் சிறநதவனென்று சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின் றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியா யுற்றனென்ற தரியை, அது அவ் வரி அவ்வணணம மோகினியுருவுறறமையால

முனனொருகாலததிற றேவர்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத் தால் நரை திரை பிணி மூபபாதிகளை யடைநது மிகவுங் கஷ்டப்ப ட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுததேசிததது ஸாக்ஷாத ஸ்ரீவைகுந்தவாசி யான பகவானையடைநது அவரது சரணசரோருகஙகளை வணங்கி ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாஙகள் துருவாசமுனிவரது சாபததா லியற் கை யழகை யிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாததிரமோ நோ யினுலும வருத்தப்படுகிறோம, இத்தருணததிற் பகைவர்களாகிய அசு ரர்களும் உபததிரவிக்கின்றார்கள்; வலியறற நாங்களென்செய்வோம்; தேவரீரைச் சரணமாக வடைநதோம என்று கூறினார்கள் அதைக் கேட்ட பகவான் ஆலோசிதது இனி நீங்க ளமிர்தமுண்டாலொழிய உங்களுக்கு அமரததுவம விதிக்காது என்றுகூற, அவர்கள் அமிர்தத் தை எப்படி யுண்டாக்குகிறதென்று கேட்கப் பாறகடலில் உலகங்க ளிலுள்ள சிறந்த வோஷதிகளையிட்டுக் கடைந்தா லமிர்தந் தோன்று மென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனநதனைககொண்டு மந்தரமலையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மததாக்கி சந்திரனை யம் மததிற்குக் காம்பாககி வாசுகியை அதைக் கடையுங் கயிறாக்கி கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேவர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுரர்களையுங் கூடச்சேர்த்து நீங்களிரண்டு வகுப்பினாகளுமாகக் கடையுங்கள் என்று கூறவே, அசுரர்க ளொருபுறமுந் தேவர்க ளொருபுறமுமாகக் கடைந்தார்கள்; கடைதலும் அக்கடலினின்றும விஷமுதலியவைகள் தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகுமபம பிறக்க, அதனைக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்செய்த சமயத்தில், அசுரர்கள் துராகிருதமா யமிர்தத்தை எடுத்துக்கொண் டிது எங்களுக்கென்று கூறுதலும, இனி யென் செய்வோமென்று கவலையுற்ற தேவர்களை யாதரித்து நின்ற திருமால் அசுரர்களை வஞ்சிக்கும்பொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

"செய்யமணிமேகலைசிலம்பொடுசிலம்ப
மையொழுகு மாகுழலினை வணடிசைமிழற்ற
வெய்ய புலையாரமொடுவெளவளையொடுறிப்ப
பெய்யுமுகிலாணணமொருபெண்ணுருவெடுத்தான்" என்று

பாகவதத்திலும,

"ஆற்றலமிகையாறசுதைதககுடதனையடலவாளவுணாகைப்பற்றத்
தோற்றுமறுகிப்புகதேவிரலமநடுதஙகுந்துயாநோக்கிக்
காற்றுநதளவநறுமபிரசக்கமஞ்சூறகொணடலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியாமவடிவமாஙகுககொண்டனனால்" என்று காஞ்சிப்புராணத்திலும,

"எமமாலிதுவந்துளதாமலமகேயிதென்றே
தமமாசையினுற்சுராதானவாதமமினமாருய்த்
தெமமானமுடனபொரவுன்னலுந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்விரைவினொருமோகினியாயினனே" என்று கந்த

புராணத்திலும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி னழகைக் கண்டு மகிழ்வுடன் புணரவிரும்பிச சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நினது பெண்ணுருவத்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவரும் அவ்வுருவததுட னெதிரில் நின்றனா; சிவபெருமா னவ்வுருவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமலையின் தென்புறத்திலுள்ள சாலமரசசோலையி லவளை யழைததுககொணடு சென்று புணர்ந்தனர். இதனை—

'ஸ்த்ரீவேஷதாரிணம் விஷ்ணும் ஸம்மோஹ்ய மோஹநாக்ருதிம்।
ஸாலவ்ருக்ஷவநே ரம்யே ஜம்பூத்வீபே மஹீதலே॥
தஸ்ய ஸ்நானமோஹாத் பாஷாணாதிஷு ஸம்பவா।
உத்பத்யாஸாம் ஸ்த்ரீவிஷ்ணுர் ஸ்ரீரூபிணீ॥' என்று சங்கரஸம்ஹிதையிலும்,

" பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்
றெற்றுதீவிற்பெருஙகடற்சாரபினின்
மற்றுநேரில்வடதிசைப்பினி
லுற்றசாலததிரெணன்னிழனண்ணினன். என்றும்,

நண்ணியேதனிநாயகனவ்விடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றிடுநாரண
னுண்ணெகிழ்நதுமயக்குற்றுருகியே
யெண்ணிலின்புறக்கூடினனென்பவே" என்று கந்தபுராணத்திலும்,

" மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு
வெய்தெனநடந்தனன்வேலைவெண்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

" மறுவறுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியாங்
கிறுகுநத்தழீஇயினனிணையகாலையில்" என்றும் வருங் காஞ்சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி மோகினியாகுன், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவததிற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைநத திருமாலைக்காட்டிலும்அத்திருமாலை மனைவியாகக்கொண்டு புணாந்த சிவபெருமானை யுயாநதவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனு லிவ்விஷயததிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகததள்ளி ஹரனைப் பிரதானபபொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழிதது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புகுகின்றோம்; உயாநததை கைககொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதானமாக்க லுலகததி லுயாந்தவாகளது வழககாதாலா லவ்வாறே செய்கின்றோம.—எ-று. (அ)

𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌲𑍍𑌲𑌵𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌨𑌵𑌨𑍀𑌤𑌮𑍇𑌕𑍇
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌸𑍁𑌧𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

முஷ்ணந்திவல்லவகரஹேநவநீதமேக அநயோததாதிஸ்ஸுநீயாம்பரமாமிர்தந்தத। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதயவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மட்டார் கொனஷறை ஙழரேறு மருவு மிஷ்டயர் பாடிகளிற் [வன்
ட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறமொரு
ட்டார் சுதிக டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
யிட்டா னிவாூட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வல்லவக்ரஹே	இடையர் வீடுகளில்
நவநீதம்	வெண்ணெயை
முஷ்ணாதி	திருடிக்கொண்டிருக்கிறான்,
அநய:	இன்னொருவன
ஸ்வதீயாம	பண்டிதாகளுககு
தத	பிரசிததமான
பரமாமிாதம	சிறநத மோக்ஷததை
ததாதி	கொடுததுககொண்டிருககிறான்,
அநயோ:	இவவிருவருள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம்	உஙகளாற சொலலபபட்ட அந்த இநத சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாமஃ	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய வீட்டினுள்ளி ந்த வெண்ணெய் (மொத்தைகளை த) திருடினான், இன்னொருவ தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்ததததைக் கொடு றான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவனா பெரியவர்களே நீங்கள் கூ னுல், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு ன்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினனென்றது-ஹரியை, அது அவ வரி அவ்வண்ணந் திருடியிருததலால

ஹரி கிருஷ்ணவதாரஞ் செயதபோது பலராமனும மற்றைய கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும வராமலும சென்று வெணணெ யைத திருடினன இதனை—

"அறபொருளிவனென்றேயமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறபசியொனறினறியேயுலகடையவுணடனையே
உணடவாயகளவினுலுறிவெணணெயுணடவாய
வணமொழாய்மாலையாய்மாயமோ●ருட்கைததே" எனறு சிலப் பதிகாரததிலும,

"எநதைபுகுநதொளிததமனையுறிவெணணெயெட்டாமற்
குநதியுரனமீதேறிககல்லினற்குழிசியுடைத
தந்த●ிாககையாலேநதியினிதருநதியாஙகெயது
மைநதருக்குமிகவளிததப்பூசைக்குமவழங்கினன" எனறு கூர்மபுராணததிலும,

"களவுசெய்மால்காணமறகாளமாராமனைகடோறந்
தளவலர்நகையாராவைததவுறிதனைதகடவிமலகு
மனைநெயபாலவெண்ணெயெலலாமசோதைசேயகலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுணடையாறமெறறித்தேயுண்டான்"
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலைக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறுவமுதளிததுள்ளான என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணமளித்திருததலால் ஹரன் ஞானசாரியனு யெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண் டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழி த்தருளி ஞானமிர்தத்தை யருளினன். இதனை—

"என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்
கன்றால்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

அ

குன்றுதசொததில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றுர்குழலினீர்தோணேக்கமாடாமோ'' என்று திருவாசகத்திலும்,

யஸ்த த்விஷ - ரூர ஸூ_தா ஸஹவந்தி என்று சுருதியிலும்,

" மைந்தரீநமைவழுத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லதோராயுள்நிற்கியாங் - தந்துநல்கிஞமென்றசாற்றிஞன்''
என்று கந்தபுராணததிலும்,

"வழுததல்கேட்டலுமதிமுகிழணிந்தவாசடைமேற்
குழைததபைந்தளிர்க்கொனறைதாழ்குழகன்வந்தாவி
யழிககுங்கூற்றுவனு‌னுழையனுகிடானென்று
தழைததகாதலாறறலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்'' என்று
இலிஙகபுராணததிலும,

"அருமறைசசிறுவவுருததிரசமகஞ்செபிததிடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தஙகறப மல்லலநதிருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணஙகடமபதியாயினிதினிலுறைந்தொளியெறிக்கும, பொருவருஞானசசுடாபபிழமபாகு மெனதுழைப்பொருந்துதியென்றுன்'' எனறு கூாமபுராணததிலும வருதலைக்கொண்டுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி திருடுபவன, ஹரன தனனையடைநதவாகளுககு அமிாதங கொடுப்பவனென்பதாம.

தாரதம்மியம்.

(திருடுபவன் தாழ்நதவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத் திருடினவனையும், சிலாகனீயமான பொருளைத திருடினவனையுங் கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறுர்கள். தாழ்ந்த திருடனைச் இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறுர்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியார்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடிஞனே இது ஒருபிழைப்பா! அது கெட்டகேடு காலஞபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுஞ் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆதலால் கேவலம் இடையர்களது குடிசைக்குள் நுழைந்து சாமானியமான வெண்ணெயைத் திருடின ஹரியையும், திருடர்களுக்குள்ளேயும் மதிக்கப்படாத கேவலம் ஸாமானிய திருடனாக எண்ணவேண்டியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவர்களில்லை. கொடையாளிகளுள்ளும் சிறந்த பொருள்களைக் கொடுத்தவர்களை மிகவும் புகழுகின்றார்கள். ஹரன் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தத்தையே—சாவாமையையே அளித்து நிற்கின்றான். ஆதலா லவனது புகழுக்களவில்லை. இதனால் நாங்கள் கேவலம் இடையர்குடிசையுட் புகுந்து வெண்ணெய் திருடி அபகீர்த்தியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்திலப் பிரதானமானவனாக ஒதுக்கி ஈயுந்தன்மையாற் சிறப்படைந்த ஹரனையே சரணாகவடைந்து துதிக்கின்றோம்.—எ-று (க)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஃப்ரயாதி ஹரிஸ்ஸகாம இதிப்ரஸித்திமந்யோகமாந்நிஹிதகாம இதி ப்ரஸித்திம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுஸந்தியவருத்தாஸ்ஸ்தயமப்ருவந் துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மனனு நின்றச காமனென மருவுங் கீர்த்தி தனையொருவன்
துன்னு நின்றான் மற்றொருவன் றுகடீ ருலகி லுள்ளவர்கள்
துன்னு நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான்
இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன் [கூடினவன்
ஸகாம: காமத்தோடு கூடினவன் (மன்மதனோடு

இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
ப்ரயாதிஹி	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா ?
அந்ய:	இன்னொருவன்
நிஹதகாமம்	காமத்தைத்தள்ளினவன், அழித்த காமனையுடையவன்
இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
அகமத	அடைந்தான்,
அநயோ:	இவர்களுக்குள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொன்னால்
வயம்	நாங்கள்
தமிமம்	உங்களால்சொல்லப்பட்ட அந்தவிஷ்ணுவையே
ஆச்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடுகூடியவன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன் எனவும்) பொருந்திய திருநாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இன்னொருவன் நிஹதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று – மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல்லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிருத்தலால். இதனை—

"முளிசினைத்தருக்கள்யாவுமுனையிற்பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைததருமபுதோறறப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணனோக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணான்பார்த்தனைதருகுசாநதான்' என்று கூர்ம புராணததிலும்,

"ததையுமலாதாரண்ணலிகவண்ணமயலுழநதுதளரு மேல்வை, சிதையுமனததிடருடையசெஙகமலமுகமலர செய்யவெயயோன புதையிருளினெழுகின்ற புகர்முகயானையினுரிவைப் போவைபோாதத,உதையகிரியெனுஙகடவுளநுதலகிழிததவிழியேபோலு தயஞசெய்தான" என்றிராமாயணததிலும,

"இக்கொடுமொழிபுகனெறிரியைமூடடியே
புக்குயிாதுறந்தனளபுலமபியாஙகவள
அக்குறுசுடலைநீறுடிவாடினான்
மைக்கடன்மேனியனமாலினமூழ்கியே" என்று கநதபுராணத்திலும்,

[illegible] என்று சிவரகஸயகண்டத்திலும,

"மெல்லெனமுல்லைமூரலாள்வியநதெடுததகாலையாழ்
வல்லமாதவததனெயதிவாணெடுஙகண்மங்கையிவ்
வெல்விளஙகுழவிமாயனீன்றதோனறல்வேனிலஞ்
செல்வனின்மனைளனெனறுதேர்ந்துதன்மைசெப்பினான்" என்று பாகவதத்திலும் வருதலைகொண்டுணாக.

ஒருவன் ஙிஹிதகாமனென்றது-ஹரனே. அது அவ்வரனவகண்ணமிநததலால் இதனை,—

"மேனாளிலந்தரமெல்லியலா - வானவருடனையளித்தொரு பால்
தானாகவிருத்தியதற்பரனே - நானுமயல்செய்வதுநன்றிதுவே"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"விட்டவெமபகழிமுற்றும்வியத்தகுவிமலன்மீது
பட்டலுஞ்சிறிதேவேளைப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

கட்டழல்பொதிந்தநெற்றிக்கண்ணதுகடிதேகாற்
சுட்டதுனைவேமுறறுஞசூழ்புகைபரவிறறனறே" என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி ஸகாமன், ஹரன் நிஷ்கிதகாமன என்பதாம

தாரதம்மியம்

உலகத்தில காமமுள்ளவனைககாட்டிலும காமமில்லாத இந்திரியவசியினும மன்மதனோடு ஸகவாஸம் செயபவனைவிட கொடிய காமனை அழித்தவனும சிறநதவனாகின்றான, ஆதலாலிந்தவிஷயத்தில தாழ்வடைநத ஹரியை அப்பிரதானமானவனாகத்தள்ளி நாம் பிரதானமான ஹரனைத தலையால் வணஙகுகின்றோம (கo)

ஏகோ விபாதி ரவிசந்த்ர ஸமத்வி நேத்ர
ஸ்தந்நயோ ரவிந்தஸக ஸோமஸிகி த்ரிணேத்ர:।
கோவா நயோ ரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸஸ்தம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகோவிபாதிரவிசந்த்ரஸமத்விநேத்ரஸ்தவநயோரவிந்தஸகஸோமஸிகித்ரணேத்ர:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பரிய கடலின்வுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிகளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் மற்றொருவன்
அரியு மதியுஞ் சிகியுமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக: — ஒருவன்
ரவிசந்த்ரஸமத்வி — சூரியசந்திராகளென்னுஞ் சமானமான

நேத்ராந்	இருவிழிகளுள்ளவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அந்யஂது	மற்றொருவனானவ
அரவிந்தஸகஸோமவஹ்நிநேத்ர	சூரியன் சந்திரன் அக்கினியென்னு மூன்று கண்களையுடையவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகஂ	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	உங்களா லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும் பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களையுடையவன். இன்னொருவன் சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனிவனென்று நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேடம்.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டுள்ளானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான இருவிழிகளை யுடைமையான். இதனை—

" மண்டலமபாதமாவானமமேனியா
முண்டகனமுதலினோமொழியுறப்பதாய்
பண்டநலவதனமாமபரிதிமாமதி
விண்டிருவிழிகளாவிளஙகுவேனியான் '' என்னும் ஸ்ரீமா
பாரததகதாலுணாக

இனனொருவன முச்சுடர்களையும விழியாகவுடையானென்றது-அரனை, அது அவ்வான அவவைணம முசசுடாகளையும மூனறுகண்களாககொண்டிருததலால இதனை—

'' இருசுடாதமககாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்
திருவிழிபுதைததவாற்றுறபடைப்பாதிசெய்கைமாறி
உருகெழுதிமைநினனையுறறதாலதற்குததீாவு
மருமலாககுழலினுய்நீமரபுளியியற்றலவேணடும் என்றும,
இருந்தவாறிருநதுபம்புமெணணிலாவுயிருமவாடி
வருந்திடுமிடும்பைநோககிவளளலார்வறிதேநெற்றித
திருந்தழலவிழியைவல்லேதிறநதனரிளமகாாகள்
கருந்துயருழப்பவீனறோர்காணபரோசிறிதுபோதும் '' என்றும்
வரும் காஞ்சிப்புராணததாலுணர்க

தாத்பரியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரனே சிறந்தவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சநதிர அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனையும சந்திரனையும் இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர் களுடனே அக்கினியையும் கண்ணுகக்கொண்டிருக்கின்றனன; ஒன்றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களனைத்தையும் கண்ணுகக் கொண்டுள்ள ஹரனன்றோ இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன ஆதலால் நாங்கள் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரனை இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனுக அறிந்து ஹரியை கண்களின் விஷயத்

தில் தாழ்ந்தவனுக அகற்றி உயர்வான ஹரனை சரணுகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றேம —எ-று. (கக)

गोपालकत्वमभिगम्य विभाति चैकः
अन्यस्तु वृषाधिपनायक इत्यभाणि।
को वानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः॥

கோபாலகத்வமபிகம்யவிபா்திசைகஸ்தவநயோவருஷாதிபநாயகஇத்யபாணி| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

தளவ மொளிரு முலலைநிலந் தனனிற் கோபா லகனுகி
உளவ ஞெருவன மறறெருவன உயாந்த விடைப வதிபதியாய
மிளிரு மவறகு நாயகனு மேவி நினறு னினனவரில
எளிய ரல்லாா தமைநீஙக ளிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதபபோருள்.

ஏக: ச	ஒருவனுனல்
கோபாலகத்வம	கோபாலகததுவததை
அபிகமய	அடைந்து
விபாதி	பிரகாசிககின்றன,
அந்ய: து	இனனெருவன ஆனல்
வ்ருஷாதிபநாயக	இடபாதிபதிநாயகன்
இதி	எனறு
அபாணி	சொல்லப்படுகின்றன் ;
அநயோ:	அவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம சொன்னால
தமிமம்	அந்த விஷ்ணு
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன பசுககளை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரஸித்தியானவன், ஒருவன பசுககளுக்குள சிறந்த வ்ருஷபஙகளுககு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷபததுககு அதிபதியென்று யாவருஙகூறுகின்றனா, இவவிருவாகளிற் சிறந்தவனின்னுனென்று அறிவிற்சிறந்த நீஙகள சொன்னால், நாஙகள் அந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகததுவமுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணமுடையவனுக விருததலால். இதனை—

"வேலிக்கோல்வெட்டிவிளையாடுவில்லேற்றித
தோலிததழையைப்பிணையைப்பிணைததுபிறகிட்டுக்
காலிப்பினபோவார்க்கோகோலகொண்டுவா
கடல்நிறவண்ணற்கோர்கோல்கொண்டுவா. என்றும,

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றுதாரெலலாஞ்சிரிப்பத
தேனிலினியபிரானேசெண்பகசசூட்டவாராய்" என்றும் வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை
விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதகுதண்ணங்கானின்

மராமெனமருளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலானிரைமேயககலுற்றுன" என்று சுகபாகவததிலும்,

ஆயரெலலாமகிழநநதகோபனருட்கமலககணணனையு மவனமுன்ஞேனும், சேயினையுநதமருடனுஙகூடசெனறுசிறநதவிளஙகன்றுகளைமேயமினெனறுன, தாயவிளஞசிறவருடனபாலினவணணன்றுலஙகிடநற்காயாமபூவணணனெயதி, வேயினிசையூதியெஙகுஙகவணிற்கலலைவீசியவனசொறபடியினமேயககுநாளில்''னெறு நாரதபாகவததிலுங கூறப்படுதலைககொண்டுணர்க

ஒருவன வாஷாதிபனென்றது-ஹரனே, அது அவவரன அவவண்ணமிருததலால,

பெண்களுககுப் புருடா தலைமையாவதைபபோல, பசுககளுக்கு ளெருதுகள சிறந்தன, எருதுகளிறசிறநதது தாமரூபமான வ்ருஷபம்.

தாமவாஷபததுக்கும ஹரிகொண்ட வாஷபரூபததுக்கும ஹரனே தலைவன இதனை—

" ஒடிவிலாவூழிதோறுருவவொன்றுகநல்
அடியொருமூனறிழநதணணனலலறம
படிமிசையோாபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருததாஙகுபுமெலிநதுஙினறதால்'' என்று சுகபாகவததிலும,

" ஆறுலாஞசடையணணலைசசோவனே
வீறிலாதெனறுமுற்றிடுவேனெனுத
தேறியேயறதசெய்வதஞ்செஙகணு
னேறதாயொழிலுருககொண்டதே.
ாஙகுனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும
நீங்கலமிருந்தனம்நீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொடூர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைமைபெற்றுளாய்'' என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபரூபமான தருமதெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயத்தில் எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம எவ்விடஞ்சென்றுற் பிழைக்கலாமென்றாலோசித்துப் பிரளயத்திலழியாது நின்று நடிக்கின்ற நடராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டவரூபியாக நிற்கின்ற ஹரனையடைந்து வணங்கி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டது. உடனே ஹரன் அதனைத் தன்னடிமையாக்கி வாகனமாகக்கொண்டான் இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையுருக்கொண்டு சுமந்தான் இதனை—"இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ" என்று திருவாசகத்தில் வருதலாலுமுணர்க

தாத்பர்யம்.

ஹரி பசுநாயகன், ஹரன் வாஷாதிபதிநாயகன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கோபாலகனைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனே சிறந்தவனென்பது சொல்லாமலேயமையும் நாம் பசுபாலகனான ஹரியை இவ்விஷயத்திலப்பிரதானமானவனாக ஒழித்து இடபாதிபனாகிய ஹரனை சிறந்தவனாக அறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்—எ-று. (கஉ)

ஸோஹம் ப்ராப்தாந்த்யகல்பே ஜலநிதிஜலதௌ
கைலாஸசைலஸம்ஹிகோ ஸ்வர்த்ததேநு।
கோவாநயோரதிகஇதி ஹ்ருதநுசிந்த்ய ஸ்ராமா
ஸுதம் ப்ரபந்நஸ்தமீசம்வ்ருஷபதிரபயாத்॥

ஏஷோஹம் யுகாந்தத்ரதுக்தநிதௌநிமக்ந: கைலாஸைலஸம்ஹிகோ கலுவர்த்ததேநய। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாளஸதயம்ப்ருவந்துதமிசம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருவன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்முன்
இன்னா தம /ற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அகாததராஞக்ஒதள	மிகவும ஆழமான பாறகடலில
நிமக்நோஹி	மூழ்கினனலலவா,
அநய:	இனனொருவன்
கைலாஸஸைலஸிகரே	கைலாயமலையின சிகரததில்
வாததநேதகலு	இருக்கினறனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன
சேரவா	எவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வ நததா:	பெரியவாகள்
சத்யம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லாம.
தமிமம	அநத விவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில மூழ்கினனல்லவா, இன்னொருவன் கைலாயமலையின சிகரததி லிருக்கின்றனல்லவா? பெரியவர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னு லவனை நாங்க ளாச்ரயிக்கினறேம். ஆஸ்ரயிததல்-அன்புபூண்டொழுகிகிற்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினனென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை—

" உயருமந்தரங்கீழுததியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருகூதன்
றுயருறவவர்க்கவிடரினையகற்றச்சுந்தரனவருடனமர்ந்து
மியலபுடைக்கமடமாகித்தன்வெரிநினிலங்கியவோங்கருனெழநீள்
கயலுடையுவரியமுதத்துளெய்திக்கவினுறத்தாங்கினனன்றே" என்
று நாரதபாகவதத்தும்,

" அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டுமாழிவயிறகிடங்கெழுந்து
இழியநெடுமால்வரைதளங்கிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதிண்ணிளநறவம்
முழுகுந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுத்துத்தாங்கினனால்"
என்று சுகபாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் கைலாயசிகரத்தி லிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது
அவ்வரன் அவ்வணமிருத்தலால். இதனை —

"தெய்வமேருவின்தென்புலத்திருப்பெருங்கைலைத
தையல்பாகன்முதலைநெடுஞ்சூற்படைப்பெருமான
ஐயனாலமுண்டிருண்டகண்டத்தினுறைவான" என்று உபதே
சகாண்டத்திலும்,

" அன்னதோர்கைலைநாப்பணம்பொனின்சுடர்மேற்கொண்ட
நன்னெடுஞ்சிமயத்தோங்கனவையெரிஇநண்ணிறத்தன்ன
கன்னியங்காப்புமேவிக்கதிர்மணிக்கற்றைசுற்றப்
பொன்னெடுங்கோயிலொன்றுபொலிவொடும்பொருந்திற்றன்றே.

சோதிசேருமத்துமணிமண்டபத் - தாதியானவரியணையும்பரிற்
காதலாகுங்கவுரியோர்பாங்குற - வேதநாயகன்வீற்றிருந்தானரோ"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

ஶ்ரீகைலாஸஶிகரே ராஜத்ஸ்ரீமத்ஸௌதாம்ஶுப்ரபாஸ்வர:-
ஶ்ரீபதிப்ரமுகைர்தேவைர்தேவஶ்ரீ யோகிபி: ஸ்துதோ ஹ்யஸேவி
த:। ஶ்ரீநாதிநாதோ விஶ்வேஶ: ஶ்ரீகண்ட: ப்ரியதர்ஶந: - ஶ்ரீயோகி
ஸந்தோஹ லக்ஷ்யோ ஶ்ரீமஜ்ஜ்யோதிர்லிங்கோ ஹ்ருத:॥ என்று ஹாலாஸ்ய
மாஹாத்மியத்திலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டு ஹரன் கைலாஸஶிகரவாஸி என்றுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினன், ஹரன் மலைமீது இருநதான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்தநாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா ஸ்ரீகைலாஸசிகரததிலிருக்கும ஹரன் சிறந்தவனேயாம கீழே போவோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறநதவன்தானே? ஆதலால் நாஙகள் கடலிலமுநதிய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகறறி மலைமீது இருந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம — எ-று. (கரு)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

எகஸதுநைல்யமுபயாதிசரீரமாதரோஹ்யந்யஸ்துநைல்யமுபயச்சதிகண்டமாதரோ। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதும்
துன்னுங் களததி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:து	ஒருவனுல்
சரீரமாதரே	உடனமுழுமையும
நைல்யம	நீலவனனததை
உபயாதி	அடைநதிருக்கின்ருன்,
அநய:து	மறறெருருவன
கணடமாத்ரே	கணடததினமாததிரமே
நைல்யம	நீலவனனததை
உபயசசதி	அடைநதிருக்கின்ருன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனே
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம்	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிககின்ருேம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சரீராதியநதம் நீலநிறமுடையவனுக விருககின்ருன், இன்னெருருவன் கழுத்தில்மாத்திரம நீலவன்னததை உடையவனுக விருககின்ருன்; இவ்விருவரில் எவன சிறந்தவனே அவனேப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னுல் நாங்களந்த மஹாபுருஷனேச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முழுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனுக இருத்தலால். இதனை—.

"பாயுநீரரங்கந் தன்னுள்பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்புமரகதவுருவுந்தோளும்
தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப்பவளவாயும்
ஆயசீர்முடியுந்தேசுமடியரோர்க்ககலலாமே" என்றும்,

"வெருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின் கரைமேல்வதரியாச்சிரமத்துள்ளானை, கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனையெண்ணிக் கலியன்வாயொலி செய்தபனுவல், வரஞ்செய்தவைந்துமைந்துமவல்லார்கள்வானவருலகுடன்மருவி, இருங்கடலுலகமாண்டுவெண்குடைக்கீழிமையவராகுவார்தாமே" என்றும்,

'மரகதவுருவும,' 'கருங்கடல்வண்ணனை' என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் களத்தின்மாத்திரம் நீலவன்னமானவனென்றதனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை—

"உமாஸகாயம் நீலகண்டம்" என்று மண்டலப்பிரமஹ்ணோபநிஷத்தும்,

"காலனைவீழச்செற்றகழலடியாண்டுமென்தென்
மேலவாயிருக்கப்பெற்றேனமேதக்கதோன்றுகின்ற
கோலநெய்த்தானமென்னுங்குளிர்பொழிற்கோயின்மேய
நீலமைவத்தனையகண்டனினைக்குமாநினைகிலேனே" என்று திருநெறித்தமிழ்வேதத்தும்,

"நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைந்த
மூலகாரணபோற்றிமுன்சிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியினநெடுமுயிர்காத்த
வேலவார்குழல்பங்கனேபோற்றியென்றிசைத்தார்" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும்,

'நீலம்வைத்தகண்டனை' என்றும், 'நீலகண்டனே' என்றும் பிறவிடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிறமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகி லனைவருங் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும, அரனிடத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றாரதம்மியமாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நிற்றலால், நாங்கள இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.()

ஏகஸ்ஸந்நஷ்டபிரிஹ மூர்த்திபிருபயாதி ஶீக்ரம்
அந்யஸ்து நாஷ்டகதிமஷ்டபிரஷ்டமூர்த்தி:।
கோவா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்ஸதாஷ்டபிஹிஷீருபயாதிஶீகரம நயோபிபாததிநிதராமிதி சாஷ்டமூாததி:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸத்யம ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

சீத வமுத மதியிலொளி சிறநத முகததி லுறநகையான்
மாதா விளக்கு யட்டமனை மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறுமெண் மூாததிகளை யிலஙக வொருவ னெயதினுன்
ஈதிற் பெரியாா தமைநீங்க ளிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
அஷ்டமிஹிஷீ:	எட்டுமனைவியரை
ஶீகிரம்	விரைவாக
உபயாதி	அடைகின்றான்,
அந்யஃச	இன்னொருவனானால்
அஷ்டமூர்த்தி:	அஷ்டமூர்த்திகளை - எண்வகையுடல்களை

நிதராம்	மிகவும்
விபாதி	பரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவருள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன்
இதி	என்று
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்மம்	அந்தவிஷ்ணுவை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியரை விரைவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன் ஸதா அஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தவனென பெரியோர்கள் சொல்லலாம் நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன் அஷ்டமஹிஷிகளை அடைகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியர்களை யுடையனாதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருக்குமணி, சத்தியபாமை, காளிந்தி, மித்திரவிந்தை, சத்தி, பத்திரை, இலக்கணை, நாக்கினசிதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருக்குமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமானதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனும் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனுகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகளையும் உடையவனுகி மகனுக்கு உருக்குமி என்றும், மகளுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாமகரணஞ்

சூட்டிவளர்த்தனன். மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்தனன், இளையவளாகிய உருக்குமணி மணப்பருவமடைந்திருந்தனள்; மகளின் மணப்பருவத்தையுணர்ந்த மன்னவன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தா னதனையுணர்ந்த வவன் மகனுருக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று; இடையர்குலத்திலிருந் திசைக்குழலூதிய கண்ணன் என்னிளையாட் கேற்றவனல்லன் என்றங்கைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசுபாலனேயென்று வற்புறுத்திக்கூறித் தந்தையின் சிந்தையைக்கரைத்துச் சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான், இதையுணர்ந்த அவனிளையவள், கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்தில்லாதவளாதலால், ஒரு பார்ப்பனமகனைத் தூதனாக்கனுப்பினாள். அவனுஞ்சென்று கண்ணனைக்கண்டு ஸ்வஸ்திகூறிப் பின்னர் உருக்குமணியினபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தினான் அதனையுணர்ந்த கண்ணனும் அலாயுதன் முதலியோருடன் தேரேறி விதர்ப்பநோக்கிச்சென்றனன் முன்னரே உருக்குமியின் வேலையால் சிசுபாலனாதியோர்கள் நகரில்வந்து நெருங்கியிருந்தார்கள் அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வருவதை யுணர்ந்த விதர்ப்பன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உபசாரத்துட னெதிரேற்றனன் பின்னர்க் கண்ணனுங் காலம்பார்த்தவனாக விருந்தனன்.

பார்ப்பனத்தூதனா லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரத்தினளாய் ஸ்ரீ துர்க்காதேவியி னாலயத்திற்குச்சென்று துர்க்கையை வணங்கி, இமாசலதனயே! அடியேற்கு தேவகிநந்தனனே வரனாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப் பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியில்வந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனள்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணர்ந்த கண்ணன் பரிவாரங்களுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரினின்றும் இறங்கித் தன்கையா லவளை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகரை நோக்கி இராமனுடன் திரும்பினான். திரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்கிமியாதியரை அவமானப்படுத்தியோட்டித் துவாரகையடைந்து அவளை முதன்மனைவியாக மணம்புரிந்துகொண்டனன் இதனை—

"சேறற்றநாண் புளரிசெம்முகநகைநகும்
வீறற்றதண்பணைவிதர்ப்பனம்பள்ளைந்தேன்
ஊறற்றமென்மொழியுருக்குமணிதனை
மாற்றற்றபொற்றிகிரிமாயன்மனை யானதான்' என்பதால் உணர்க

ஹரி சத்தியபாமையை மணந்தது

துவாபரயுகத்து, கண்ணனிருந்த காலத்திருந் திவ்வுலகாண்டமன்னர்களிலொருவனான சத்திரஜித்து என்னுமோரரசன் இருந்தான் அவன் ஸ்ரீ சூரியமூர்த்தியை உபாசித்தான் அவ்விரவனெதிரிற் றோன்றி நாராயணன் மார்பிலணிந்துள்ள நல்ல கவுஸ்துபம்போன்ற தன்மையானதாகியதும் ஸியமந்தமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணியையளித்து மறைந்தனர், அதனை அவன் காதிற்றரித்திருந்தான். அம்மணியின்மீது பேராசைகொண்ட ஹரி அம்மன்னவனையடைந்து அம்மணியைக்கேட்டான் அதற்கவன் நீ என்னவளித்தாலும் நான் இதனையளியேனென்றனன் பின்னர் கண்ணனதனை கேளாதுவிட்டனன். ஒருநாளம்மணியை அச்சத்திரஜித்தின் தம்பியான பிரசேனனென்பவன் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு காட்டில் வேட்டைக்குச் சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமவனைக்கொன்று அம்மணியை யபகரித்தது அச்சிங்கத்தை சாம்பவனென்னும் ஒருகரடி கொன்று அம்மணியைத் தானபகரித்துத் தன் குகைக்குட்சென்று தன்மகளின் றொட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்திரஜித்து வேட்டைக்குச்சென்ற பிரசேனன் திரும்பிவாராமையாலவனைக் கண்ணனே மணியாசையுற்றுக் கொன்றானென்று தூற்றினான். அதனையுணர்ந்த கண்ணன் காட்டிற்குச்சென்று கரடியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அக்கரடியுடன் ஒன்பதுதினம் வன்போர்புரிந்து அதனைவென்று மணியை யபகரித்துத் திரும்பவந்து சத்திரஜித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணியையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணன்செய்த காரியத்தில் மகிழ்

வடைந்த மணியையும் தான்பெற்ற சத்தியபாமை யென்பவளையும் அவனுக்கு அளித்தான். கண்ணன் சத்தியபாமையை இரண்டாவது மனைவியாக விவாகமுகத்தால் அங்கீகரித்துக் கொண்டு சியமந்தகமணியை அவனிடமே அளித்தனன். இதனை—

"பிழைத்தனமென்றுவந்தாம் பிழைத்தவப்பழிபுதைப்பான்
விழைத்தசுமணிபின்னும்வெண்டலைப்புணரிவேலை
தழைத்தவெள்ளமுகின்றாய சத்தியபாமைதன்னை
மழைப்பலன்னமேனிவள்ளலுக்குதவினானே' என்னும் சுகபா

கவதத்தாலுணர்க

காளிந்தியை மணம் புரிந்தது.

அர்ச்சுனனுடன் கண்ணன் ஒருகாலத்து யமுனாநதியின் கரையையடைந்தான், அப்பொழுதங்கொரு பாரிசத்தில் அழகிய கன்னியொருத்தி நின்றனள், அவளைக்கண்ட கண்ணன் காமுற்று அர்ச்சுனனைக்கொண்டவளை யாரென்று கேட்பித்தான். அதற்கவள் யான் பானுபுத்திரி காளிந்தியென்று பேருள்ளவள் என்றனள். பின்னரும் பார்த்தன் நின்னபிப்பிராயம் என்னவென்றனன்; அதற்கவள் என்னபிப்பிராயம் கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றனள், உடனே அருச்சுனன் அவளைக் கண்ணனொடு சேர்த்துத் துவாரகைக்கனுப்பினான். கண்ணனும் அவளை யன்றுவந்து மனைவியாக மணம்புரிந்துகொண்டனன். இதனை—

"தெளிந்தவானொழுகுகங்கைத்திருந்திநீரமாந்தி
வளர்ந்தமந்தாரத்தப்பொன்மலர்மழையமரர்தூற்றக்
களங்கனிவண்ணத்தண்ணல்கற்பகக்கொழுந்துபோல
விளங்குகாளிந்திமன்றல்விதியுளியியற்றினானே" என்னும் பா

கவதத்தாலுணர்க

கண்ணன் மித்திரவிந்தையை மணம் புரிந்தது.

கண்ணனுக்கத்தைமகளாக மித்திரவிந்தை யென்பவளொருத்தி யிருந்தனள். அவள் கண்ணனையே விரும்பினாள். இவள் தமை

பனாகிய அவந்திமன்னவ னிவளைத் துரியோதனனுக்குக் கொடுப்ப தாகத் தீர்மானித்து அவனையு மழைத்தனன். இதனையுணர்ந்த கண் ணனங்குச்சென்று துரியோதனனெதிரிலேயே அம்மித்திரவிந்தை யைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றினான். இதனைக்கண்ட துரியோத னன் எதுவும் பேசாது போய்விட்டான். கண்ணனவளைத் தன் நகரிற் கொண்டுவந்து நாலாவது மனைவியாக மணம்புரிந்தனன். இதனை—

"மருவுயிர்த்தலர்ந்தமாலைவாளவந்தேவன்றன்னோ
டொருவயிற்றுதித்தநங்கையுயிர்த்தவள் பரிவணைந்த
விழையெய்தத்தெறிபூங்கோதை மித்திரவிந்தையைய ம [ன்றும்,
திருவயிற்றெருந்துபாலனைவைத்தசெம்மேல்மேல்விழைதல்செய்தாள் எ

நடாக்கரும்பெழுந்திநட்டநாகுவேய்னன்மென்றோட்
படாக்களியிளமென்கொங்கைப்பவளவாய்மயிலனாளை
விடாக்களிச்சுரும்புண்கோதைநலிசியினிற்புனைந்துவேட்டான்
கடாக்களிற்றழைப்பவந்தநாயழூர்திசிரிமாலோன்" என்றும் வரும் பா கவதச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஹரி சத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனாகிய நக்னசித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத் தியை என்பவளைத் தனது விடப்படுகிற ஏழெருதுகளைத் தழுவின வர்களுக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபித்து ஏழுவிடைகளையும் விடு த்தினான். இதனைக்கேட்ட வனேகம் மன்னரும் மன்னவர் பெண் ணாசையின் கொடுமையாலெதிரேறு தழுவச்சென்றங்கவீனர்களா னார்கள். அப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுனனுடன் கோசல நாட்டை யடைந்து இடபங்களைத் தழுவினான். அதுகண்ட மன்னவன் சந் தோஷத்துடன் தன்மகளை யவனுக்களித்தனன். அவனும் அவளை ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுனனுடன் திரும்பித் துவாரகை நோக்கிச் செல்லுங்கால் பொறாமையினாலெதிர்ப் போர் புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவாரகையடைந்தனன். இதனை—

"திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொ ற்கோட்டு, மலைபகவிடிக்குமத்தமால்யானைமணிமருப்பொசித்தகார்

வண்ணற், கிலவிதழ்குலிகமூட்டிவைததன்னவின்னைகச்செயயவாய்க்கருங்கட், கலவமாமஞ்ஞைகடுகெகுமஞ்சாயறகதிரமூலககன்னியைக் கொடுததான்'' எனறுணைகரும பாகவதசசெய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பததிரையை மணநதது.

கேகயராஜனுககு மனைவியும வசுதேவனுககுத தஙகையும கண்ணனுககததையும் ஆகிய சுதகீர்ததி யெனபவள பெறற புததிரியான பததிரா யெனபவள பேதைபபருவததிலேயே கணணனை வரனுகக் கருதினவளாக விருநதனள. இளபிப்பிராயததை யுணாநத இவள் தமையன கண்ணனைத் தனது நகரததிறகழைப்பிதது அவளையவனுக் களிததனள கண்ணனும பததிரையை ஆறுவது மனைவியாக மணந்தனன் இதனை—

''தழலுமவெஞசினவாட்படைவசுதேவனறஙகைதண்டுளிமுகிலவயிற
கிழிபடநிவந்ததணடலைவேலிககேகயநாட்டினுககிறைவன்
எழில்வரையகலமபுணாசுதகீாததியீன்றசெவ்வாயபபசுங்கிள்ளை [ல்
மழலையநதீஞ்சொறபததிரைபூவைவண்ணனமேறகாதல்கூாந்தனளா
என்றும்,

''பொன்னிணரமராஅறறபபுரிவளையலறமுநநீா
இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையிறுனா
முன்னவனளிததல்செயதானமுழங்கழல்சானறதாகக்
கன்னியநதுளவுசூடுஙகாாமுகிலவணணறகனறே'' எனும் பாகவதச்செய்யுட்களாலுணாக

ஹரி இலக்கணையை மணநதது.

மததிரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களையுடைய இலக்கணை. இவளை இவள் தந்தை தன்னுலமைககபபட்ட விலலை வளைதது மச்ச யந்திரததை அடிததவாகளுககு இவள் மனைவியாகத தருநதவெ ன்று மணமுறை யோலையை ஒவ்வொரு மன்னவாகளுககு மனுட பினுன். வந்த மன்னவர் கூட்டததுள் எவனும அநதவிலலை வளைதத னில்லை; கண்ணனே வளைததான. அதனல் இலககணை யனுச்

மாலையிட்டனள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை—

"அளவில்வெங்காதற்பவைத்தளகெற்முவழுந்தலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலக்கணையனறலாறறி
முளையிளமுலைலக்ஷ்மணமுருககிதழமுதநக்யத்தான
தளையவிழுந்தடைந்தோரககிறிறனியினபுதருநநதொலலோன்"

எனனுமபாகவதததாலுணாக

கண்ணன சாம்பவதியை மணந்தது.

சததியபாமையின் சிறியதந்தையின பொருட்டுச சாயபவனிடம் போாபுரிநது மணியைப் பெறறுககொண்டவுடனே அவன் தன்மக ளான சாம்பவதியையும கண்ணனுக்கு மனைவியாகவளிததனன. அவ ளையுந துவாரகைககு கொண்டுவநது எட்டாவது மனைவியாக மணந துகொண்டனன. இதனை—

"எணகின்வோதளிததசாமபவதியெனுமிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைததிஞ்சொறடடாமுலைபபவளவல்லி
கணகவாமணியினேடுகொணடகவிளஙகக்கொண்டு
மண்கவாகமலததாளனமாகடலெனனமீண்டான்" எனறு

வருமபாகவதசசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன அஷ்டமூாததிகளை யடைநதானென்றது ஹானை அது அவ்வான் அவ்வணண மஷ்டமூர்ததியாக விருததலால

அஷ்டமூர்த்திகளாவார்.

சருவன, பவன, பசுபதி, ஈசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன என்பவாகளாம்.

ஹரன் பிருதிவியைச சரீரமாககொணடு தான சரீரியாக நின்ற வவதாரததை சருவன என்றும், அப்புவைச சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரததைப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்தைப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து ஈசானன்

என்றும், ஆகாயத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து வீமன் என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து உருத்திரன் என்றும், சந்திரனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜமானனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து உக்கிரன் என்றும் பெயர்பெற்று நிற்கின்றானெனக் கேட்கப்படுதலால், ஹரன் எட்டுமூர்த்திகளை யடைகின்றான் என்பது பெறப்பட்டது இதனை—

“ விரியப்படைப்பாயென்லோடும்விழைந்துமலரோன்போற்றுவான்
மருவுமண்ணுஞ்சோர்ந்தகன்றுவிரிமண்ணினுருவாஞ்சருவனு
யிரத்மன்னித்தெண்ணீரினுருவாயுறையுமெழிற்பவனாய்
உருவம்பொருந்திக்கனல்வடிவாயுற்றேயுறையும் பசுபதியாய்.
ஊருயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானனாய்
ஆருமொலியாய்வெளியுருவாயமர்ந்தேயுறையும்வீமனாய்
வீறுரொளிசேர்ந்திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனாய்
மாறுதிரைகீரமுதாகிமதியாயுறைமாதேவனாய்
உரைத்தறகரியவியமானனுருவாய்த்தோன்றுமுக்கிரனாய்
விரித்தறகுரியனாயவேறாயவிளம்பலாகாத்தனிமுதலாயத்
திருத்துமறிவாலறிபொருளேசெழுஞ்சேவடிப்போதென்றலைமே
விருத்தியாள்வாயெனப்பரவியிறைஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனால் ”

என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி அஷ்டமஹிஷிகளை யடைந்தவன், ஹரன் அஷ்டமூர்த்தங்களை அடைந்தவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்தஅஷ்டமூர்த்தங்களையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடையென்னை? ஹரனுடைய அஷ்டமூர்த்திகளை யன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், விதந்ததென்னையோ கூறுவது. ஆத

லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்ரதான மாகத் தள்ளிச் சிரேஷ்டனான ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம். (௧௫)

ஏகோ லுடத்யநுதிநம் யமுநாஜலௌகே
ஷ்வந்யோ ததாதி சிரஸா மஹதீஞ்ச கங்காம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வத்ர
தாஸஸ்த்வமப்யவத மாச்ரயமாசு யாமோ।

ஏகோ லுடத்யநுதிநம் யமுநாஜலௌகேஷ்வந்யோ ததாதி சிரஸா மஹதீஞ்ச கங்காம் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தயவத்ர தாஸஸ்த பமபருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

கல்லாத கயவர் சூளமென்க கறுத்த யமுனை நீர்ப்பெருக்கி
லுல்லாசத்தோ டேதினந்தனி லுருண்டா னொருவ னிறனொருவன்
வில்லாக் கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்றா னிவரிலுயர்ந்த
கில்லாத் தம்மை யிவரென்ன விசைத்தார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதபொருள்

ஏக:	ஒருவன்
அநுதிநம்	எப்பொழுதும்
யமுநாஜலௌகேஷு	யமுனாஜலப்பெருக்குகளில்
லுடதி	புரளுகின்றான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனோ
சிரஸா	தலையினாலே
மஹதீம்	பெரிதான
கங்காம்	கங்கையை
ததாதி	தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?

இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்றுநீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மற்றொருவன் மகத்தானகங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவருக்குட்சிறந்தவனை இன்னவனென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால நாங்களந்தமஹாபுருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதரணம்.

ஒருவன யமுனையாற்று நீரப்பெருக்கிற புரளுகின்றானென்றது-ஹரியை', அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால இதனை—

"மாயனைமன்னுவடமதுரைமைந்தனைத்
தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனை" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளர்செங்கணனை,தொளை[illegible]கைமால்களிறுபோலநின்றுதனிதுளையவெமபியெழுவாளரா, வளை[illegible]நுவாலகொடுநெடுமபணுடைவியினவள்ளனமேனியை மறைக்குபு, மூளைத்தநாணமதிமருட்டுமவாலெயிறுமூழ்குறுமபடிகடித்ததால்" என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் கங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால்.

முன்னொருகாலத்தி லுமாதேவியுஞ் சங்கரனும் ஒருவிதான நிழலிலிருந்து அன்யோன்னிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினள்; அத

னால் உலகமிருளடைதலையுணர்ந்த உமாகாந்தன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னர் நாணமுற்ற நாராயணி நாமென் செயச்சோமென மூடியவத்தங்களை விரைவி லெடுத்தனள். உடனே அக்கரங்களினின்றும் பத்து நீர்த்துளிகள் கீழே சிந்தின, அவை அதிக பிரவாகமாய் உலகனைத்தையும் மூடின; இதனாற் கட்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப் பெருந்தகை யையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் கள். ஈசனவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கங்கை யைத் தன் சடையிலணிந்துகொண்டனன் இதனை—

"மலைமகளையொருபாகமவைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயுமதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயந்திலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாய்ந்துபெருங்கேடாஞ்சாழலோ" என்று தமி ழ்வேதத்தும்,

ஸம்ஹ்ருஷ்டஶ்யாஸ்ருஜத் ததாஜாயஜலம் ஹரஃ।
ஜடாயாம் ஶ்ரோத்ஸ்ஸைவ ஶ்வேதாஜாஜலவிப்லவம்। என்று

ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின் முழுகினன், ஹரன் கங்கையைத் தலை யிலணிந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கங்கையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை நீரிற்கிடந்து புரளுபவனைவிட, கங்கையைத் தலையிலே வைத்திருப் பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நீங்கள் எப்பிரதானமானவனென்று ஒதுக்கி இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம். (கசு)

ஸகலஸ்வபாவஸந்தீக்ஷ்யாதிக்ருஷ்ணா
உத்ப்ருஷ்டபாவஸ்ரீவத்ஸயோகாந்தரே।

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்ஸௌவர்ணவஸநந்நிததாதிகட்யாமந்யஸ்ஸௌவர்ணகிரிசாபம
தாத்கராக்ரே। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னை யுருக்கிச் சாய்த்தடித்தப் பொருத்து மியல்பதாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனொருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப் பொருந்தக் கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தார் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
கட்யாம்	அரையில்
ஸௌவர்ணவஸநம்	பொன்மயமான வஸ்திரத்தை
நிததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
கராக்ரே	கை நுனியில்
ஸௌவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய வில்லை
அதாத்	பிடித்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவர்களுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் — நாங்கள்
ஆம்ரயாம: — ஆம்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பீதாம்பரத்தை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனைப் பெரியவராகள் நீவிர் கூறினால், நாங்கள் உங்களால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால் இதனை—

ஃபீதாம்பரோ வ்யூ... என்றுரைக்கும அமரகோசத்தாலும்,

"சூதாம்பரனாசெயலென்றுசனன்சொலலவு
மீதாமபரிசென்றுணாமாவலியீந்துவபபப்
பாதாமபுயமபாருயாவானிற்பரந்தவங்காட்
பீதாமபரமல்கியபேரொளிவாழிவாழி" என்ற ஸ்ரீமஹாபாகவதத்தாலும் உணாக.

ஒருவன் கைநுனியாற் பொனமலையான விலலினைப பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றான என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை—

"திருநெடுமாலிந்திரனயன்வானோர்திருக்கடைக்காவலினெருக்கிப்
பெருமுடிமோதியுகுமணிமுனறிறபிறங்கியபெருமபற்றப்புலியூர்ச்
செருநெடுமேருவிலலினமுபபுரந்தீவிரித்தசிற்றம்பலக்கூத்த
கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே"
என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"பொன்மலை வில்லி" என்று பாகவதத்தும்.

"பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவினைபோ
லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிறந்திடாதுயிர்கொண்

டிருந்தவைப்பெருங்கொடியனையெம்பிரான்கண்டு
பொருந்துபொற்சிலைவாங்கினன்சிலீமுகமபூட்டி" என்று கூவ புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பர்யம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன், ஹரன் பொன்மலையாகிய வில்லினையுடையவன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னிழைலாகிய வோராடையை இடையிலணிந்தவனைக்காட்டிலும், பெரிய பொன்மலையைக் கைநுனியிற் பிடித்திருக்கின்றவன் பொன்னின்விஷயத்திற் சிறந்தவனென்பது ஸ்பஷ்டம். "இதனெல்லையோசனையோ ரிலக்கமாகு மிதற்கு நடுப்பொற்பிறங்கல்" என்று பாரதத்திலும், "மேருஸ்ஸுமேருர்ஹேமாத்ரி:" என்று அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான மலையென்று கேட்கப்படுகின்றது இதனால் ஒருபெரியபொன்வஸ்திரத்தைவிட, மிகவும் பெரிய பொன்மலையே ஒருவனிடத்திலிருந்தாலவனை பொன்னின் விஷயத்திலெவன்தான் இழித்துக்கூறுவான் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியைக் குறைந்த பொன்னுடையவனாகக் கருதி அப்பிரதானமாக்கி மிகுந்த பொன்மலையினையுடைய ஹரனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம் (கஎ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோதநௌஸ்ரவஸிபர்ஹிணபிஞ்சமாத்ரமந்யோமயூரவரவாஹந புத்ரத்ருஷ்டி: । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

எம்பா தென்னக கணடவாக ரிசைககு மயிலின ரேகை தனைத்
தமயோா தலையின மீதணிநது தயஙகு மொருவன றவிரொருவன
அமபா மயிலை வாகனமா வடைநத மகனமே லாவிழியான
இமமா னவருட் சிறநதவனயா ரிசைதசாற பெரிரி ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
மிரஸி	தலையில
பர்ஹிணபிஞசமாதரம	மயிலினொருதோகையையே
தெத்தள	தரிததான,
அநய:	இனனுருவன
மயூரவரவாஹந	சிறநத மயலை வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷ்டி	பிளளையி னிடததிற பாரவையுளளவன்;
அநயோ,	இவவிருவருள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆமரயாம:	ஆமரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்கின்றான்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பணிந்திருத்தலால். இடையர்கள் முன்காலத்திற் சிரோபூஷணமாக மயிற்றழையையணிவது வழக்கம். ஹரியுங் கண்ணவதாரத்தி லவ்வண்ணமணிந்தனன். இதனை—

"சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தன்னால், அந்தரமின்றித்தன்னெறிபங்கியை யழகியநேத்திரத்தாலணிந்து, இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளையெதிர்நின்றங்கினவளை யிழவேலென்னச், சந்தியில்நின்று கண்டீர் நங்கைதன் துகிலொடு சரிவளை கழல்கின்றதே" என்றும்,

"சாலப்பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவின்கீழ்" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"தழைத்தவழ்ந்த பூந்தாதவிழ் தாழிருங் கூந்தற்
குழைத்தவழ்ந்த கட்டேடு கிம்புரி குழவி
இழைத்தவழ்ந்த பேரொளிக்கதிர் மின்னெனவிமைப்ப
மழைத்தவழ்ந்தெனமருங்கிடைத்தவழ்ந்தனன் மனனே" என்று பாகவதத்தும்,

"பரிபுரங்கள் பாதமிசைச் சுற்றிறைக்காட்டப் பசும்பொன்னிறாடையுடைதிகழ்த்துய்ய, தாளுடமொடு காமந்திவளக்கர திருரயங்கியகுண்டலமலையப் பீலிப்பின்னல், சிரமிசையிறகவின்று றவேசேர்ந்து அங்கடிரண்டு புயமிசையினெழிலைக்காட்டக், கரமிசையினவயிரமணிக்கடகமின்னக்கந்தாப்பனெனக்கழைகொண்டிருந்தால்" என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

"எண்காரும்புனக்குறவர் தமக்குறவனெனவணுகியேனல்காத்துத்
தண்காருஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளிதனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டன்றிருமகனை மயிலோனை யமரர்சிறைவிடுத்தவேளைக் கண்காணப்பரவினார்தம் பிறவியெனும்பெருஞ்சிறையைக் கடப்பர் தாமே" என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

"அறிவிரண்டொயாயவலங்கறிவிற்றாழ்ந்தார்
செறிவகன்றயாகஞ்செருத்தேருக்கப்போ
னுறுவலியினவையமுட்டற்றுத்தகளுநாகத்
தெறுழ்மிகுந்தாரநாறக்கோட்டிப்பாகன்போலும்
எழிறகலவமஞ்ஞையினிதுகைத்தான்போலும்" என்று தணிகைப்புராணத்தும் வந்தலைக்கொண்டு, ஹரன் மகன் மயிலவாகனனென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையிலணிந்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் ஒருமயிலையே வாகனமாக உடையவனாக இருக்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமயிற்பீலியைத் தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டிருப்பவனிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்பவன் சிறந்தவனேயாவன். ஹரி, மயிலிறகைத்தலையிற் றரித்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் அம்மயிலையே வாகனமாகச் செய்திருக்கின்றான். ஒருபொருளைத் தலையிற் சுமப்பவனையும் அதேபொருளை வாகனமாகக்கொண்டவனையுங் கருதினும், வாகனமாகக்கொண்டவனே சிறந்தவனாகின்றான். இதனால் மயிலிறகைத் தலையிற் பூஷணமாக அணிந்த ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையினையுடைய ஹரனையும் சீர்தூக்கி ஆராயுங்கால், மயிற்பீலியைச் சிரோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும், தன்மகனுக்கோர் மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகிழ்கிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு அவ்வரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம். (கஅ)

ஸகோஜயாதி ஹரி: கௌஸ்துபமேக
மந்ய: ஸஹஸ்ரபணமணிரத்நஹாரம் ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய ஸாது
ஸத்யம் வதந்து ஸுதியோ யதிரஸ்தியாஸ்ம ॥

ஏகோ தததி ஹரி: கௌஸ்துபரத்நமேகமந்ய: ஸஹஸ்ரபணாமணிரத்நஹாரம் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வருத்தாஸ்ஸத்யம் பருஷ்டு ஸுதரிமமவயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம் பூத்த மேனியொளிர் கோணிமல மணியை யெழிலமாபங்
கோலம் பூப்ப வணிந்தொருவன் குலவா நின்றன மற்றொருவன்
ஆலம் பூத்த மணிச்சேட வார மணிந்து லாகிலத்தி
லேலுஞ் சீர்த்தி பரனயாவ னினைத்தாற பெரியீர் நிறைந்துமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஹரி:	மாயவன்
ஏகம்	ஒரு
கௌஸ்துபரத்நம்	கௌஸ்துபமென்னு மணியை
ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்

ஸஹஸ்ரபணாமணிரத்நஹாரம்–ஆயிரம் பணாமணிகளையுடைய அரவன வாரத்தை

ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியவர்காள்! ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியை மார்பில் தரித்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் ஆயிரம் பணாமணிகளுடைய ரத்ந ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருத்தலால் இதனை—

கௌஸ்துபஸஹஸ்ராம்ஶுநிவ ருத்க்ஷேந்த்ரஸ்ய தஸ்யஸஹ:।
உரஸி விகஸச்ச்ரீ ஆநுநாராயண உரோமத:॥ என்று ஸ்ரீமகா பாரதத்திலும்,

"வெருவுமாலமும்பிறையும்வெவ்விடையவற்கீந்து
தருவும்வேறுள தகைகளுஞ்சதமகற்கருளி
மருவுதொல்பெருவளங்களும்வேறறவழங்கித்
திருவுமாரமுமணிந்தனன்சீதரோத்தி" என்று கம்பராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் ஆயிரம்பணாமணிகளையுடைய ஆரதனவாரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது - ஹரனை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால் இதனை—

" கணமவிரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக
கறையணற்கட்செவிப்பகுவாய்ப்

பண்ணாயிரந்தப் பொறிகொள் வெள்ளெயிற்றுப்
பாம்பணிப் பராரைத் தங்கோயன
பண்மணிவீர் நுசோ மொட்டாழிமைபொழுப்பன
மழைமுழங்கக் களங்குருந
திணைகிராமப் புயப்பத்ப நப்பு மியூரத்
திருவளர் திருச்சிறப்பப்பலமே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"பன்னகங்களாயணிமேன தாயிரனனபன்ன நாபரணனற
னின்னருடப்பேறுப் பகையாமைபற்றைமைமேநதை பாலரியோடுந்
தனமிவைபாரகங்களுமுமேலோங்கியேசுக்கமேனாவென்றஞ்சாமே
பனிரிமேனமையனவிருனவியமெராழியாமொலாமெமந்தசோதும"

என்று ஸ்ரீ காருசிடபுராணம், அயமைலால, ரான அநேகபடங்களை யுடைய சேபப ஆர, ரத்தர்தகசெனனர அரியப்பங்கினருான ஆதி சேஷன் முதலிய சர்ப்பராஜ சூடிகாமணிகளை யுடையவாகளென்று அனைவாகளு மறிந்திருக்கின்றாகள.

தாத்பர்யம்.

ஹரி ஒரு கௌஸ்துபமணியையுடையவன, ஹரன ஆயிரமணி களையுடைய ஆதிசேஷ ஆரதை யுடையவன எனபதாம

தாரதம்மியம்

ஒருமணியை மார்பினிற் றரித்திருப்பவனைவிட ஆயிரமணிக ளைத் தரித்திருப்பவன அநத விஷயத்திற சிறந்தவனேயாவன, இது நிறக, அது ஜீவமணிகளாக விருந்தா லினனம விசேஷமேயாம இவ் லகத்தில நாகரத்தினத்திறகு இருககு மகிமை இவவளவினதென்று கூறுதற்கியாவன வலலவன. சாமானிய நாகத்தினமணிககே அத்த கைய சிறப்பிருக்குமானல், சர்ப்பங்களுக்கெல்லா மரசனான ஆதிசே ஷனுடைய மணிகளிருககும் பெருமைஇததகைபதென்று கூறவியல ாது. கேவலம் ஒரே ஒருகவுததுபமணியை அணிந்திருககின்ற மார் பினையுடைய ஹரியைவிடச் சிறந்த ஆயிரம்பணாமணிகளையுடைய

சேஷஹாரத்தைத்தரித்த ஹரனே சிறந்தவனென்று நியாயமுகத்தால் அறியப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதான வஸ்துவாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனாகிய மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் (கக)

ஏக: கரேண த்ருதவாநிஹ பாஞ்சஜந்யம்
அந்யஸ்து பஹ்வ விஶ்வஸ்ருஜாங்கபாலாந்।
தேவாநயோர்க்க இதி ஸம்ப்ரதி நிஶ்சயார்த்தம்
ஸத்த்வம் ஸ்ருதாக்ஷதிமம் பரமாஶ்ரயாமி।

ஏக கரேணத்ருதவாநிஹபாஞ்சஜந்ய மந்யஸ்தத்தத்பஹூந்விஶ்வ ஸ்ருஜாங்கபாலாந்। தேவாநயோர்கிமிதி கிம் நிரதிஶயத்வம் ஸத் யமபநுவந்துத்ரிமமையமாஶ்ரயாமி ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நீரார் பாஞ்சசன்னியப்போ திலவி யிலங்கு சங்கத்தைச்
சீரார் கரத்தி லிஞ்ஞான்று சோத்தா னொருவன் பிறொருவன்
ஆரார் மார்பிற் பிரமதலை யனேக மணிந்து நிற்கின்றான்
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவனியா ரினைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கரேண	கையினாலே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜந்யம்	பாஞ்சஜன்யத்தை
த்ருதவாந்	தரித்தான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனானால
பஹூந்	*அநேகமான
விஶ்வஸ்ருஜாம்	பிரமர்களுடைய
கபாலாந்	மண்டையோடுகளை
ததத	தரித்தான்,

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜன்னியத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனிவனென்று பெரியவராகிய நீங்கள் கூறினால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜன்யத்தை யவ்வரி தரித்திருத்தலால

அதுவும் கழிந்த துவாபரயுகத்தின் கடைசியிலாதலால், இப்பொழுதென்று சமீபகாலம் குறித்துரைக்கப்பட்டது ஹரி தனது கண்ணாவதாரத்தில் அவந்திநாட்டிலிருந்த சாந்தீபமுனிவனிடத்து வேதாகமாதிகலைகளைக் கற்றுணர்ந்து தங்குரவனை வணங்கி அடியேன் நுமமாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கணை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம்முனி தனது மனைவியுடனாலோசித்துக் கண்ணா! எமக்கு நீயருளும் தக்கணை கடலாட்டி லிறந்த எம்மகனை அழைத்தெமக்குக் கொடுத்தல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையையடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன யாவனென்ற கேட்டனன். அதற்கவ்வருணன் யானறியேன், இககடலுள வாழும பாஞ்சஜனுக விருக்கலாம எனறனன பின்னா கண்ணன கடலிலிருநத பாஞ்சஜனைத தேடிக்கண்டு அவனேடு போபுரிநது அவன மாயைபபிளந்து அவன் வயிறறுக்குளிருநத பாஞ்சஜனனியமெனனும சஙகததையெடுத்து அண்டமதிர ஊதினன் உடனே யமன குருமகனை அளிததனன அளிததவனைக குருவினிடங கொடுததுத தனனிடததிறகுச சென்றனன் இதனை—

"வஞசமபடைதத பறிவெணடிஙாவேலையூடு
துஞ்சுநதிறல்வாளவுணனறனைசசூழ்நதுபறறி
நெஞ்சமபிளநதுநிலவுக்கதிாசசங்குகொணடான்
கஞ்சஙகருககுஙகருனைததடஙகணணனமாதோ" என்று சுக பாகவததது‌ம்,

"பரவையினெய்திபபஞசசனனைசசெற்றகன்றபாரின
மருதிறவுதைததகோமான்மறறவனவயிறறைப்போழ்நதே
யிரவியனவிாகொணடோஙகுபாஞ்சசனனியததையோரா
கரதலமபறறியணடஙகலஙகிடவூதினுல" எனறு நாரத பாகவததது‌ம் வருதலாலுணாக

ஒருவன அநேக பிரமாகளுடைய மண்டையோடுகளைத தரிததிருக்கின்றுன் என்றது – ஹரனை, அது அவவரன் அவவாறணிநதிருததலால.

ஹரன பிரமாதிகளிறக்கும பிரளயஙகளாகிய மஹா பிரளயஙகளில் ஒவவொரு பிரமாகளையும சுட்டெரிதது அவர்களின மண்டையோடுகளைத் தரிததிருககின்றுன் இதனை—

"ஒள்ளொளிபபிரமசிரசினுஙகளையான்மகேச்சுரனுலப்பினுளமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோாகணத்தினிலெரித்தூத
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டுகேண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சூலவேறிரிததினி திருனந்தடம்புரிந்திடுவான்" என்று கூர்மபுராணத்தும்,

ஸ்ரீஹரிவிஷ்ணுகவோமோஜயகிங்கிணிகாவிரக: என்று ஸ்காந்தபுராணத்தும் வந்ததைக் காண்க.

தாத்பரியம்

ஹரி பாஞ்சஜன்னியமென்னும் ஒரு சங்கத்தைத் தரித்திருக்கின்றனன், ஹரன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றனனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு பாஞ்சஜன்னியமென்னும் சங்கமொட்டினையுடைய ஹரியைவிட, அநேக பிரமகபாலங்களை மணியாகக் கொண்டுடையோர்களையுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம், நீதலர் பிரமவிஷ்ணுபரிசிறந்து வருகின்ற ஹரியை அபகரித்தானமுங் கொள்ளுகிற பிரதானமான ஹரனே நாயகனை அடைந்து ஆச்ரயிக்கின்றேம். (௨0)

ஏகோவ்ருஜேஷ்டகுருதே ம்ருதுவேணுநாதம்
யோ லயேஷ்டகுருதே விகடாட்டஹாஸம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வந்த்தாஸ்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏகோவருஜேஷ்டகுருதேமிருதுவேணுநாதமாயோலயேஷ்டகுருதேவிகடாட்டஹாஸம கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவந்ததாஸ் ஸத்தியமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குரங்கு மடிகொள் சுரபிபுறங் குடில்கட் டோறுஞ் செனமெறப்தி
யிரங்கு தொனியார் சிங்குழலே யிசைததா னொருவ னினனொருவ
னரங்கு மியலே புலகடைய வட்ட காசம புரிகின்றா
னிரங்கு மியலிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வ்ரஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
ம்ருது	மிருதுவான
வேணு	மூங்கிற் குழலாலாகிய
நாதம்	ஓசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயகாலத்தில்
விகடாட்டஹாஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேய்ங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] இதனை —

[illegible]

ஸ்ரீமஹாஸ்காந்தபுராணத்தும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

மொழிபெயர்ப்பு.

மனூறுஞ் சுவண விறகுடனே மருவும வைக தேயனேயே
இவறு மூாதி யாகக்கொண்டு கடாந்தா னொருவன் தகனில்லா
வன்ன விடபத் தனைபூாதது வருவா னொருவன் வையத்தி
லின்னா தம்மிற் சிறந்தவன்பா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

அயம்	இந்த
ஏகோ	ஒருவன்
பக்ஷீந்திர:	கருடனை
வாஹந:	வாஹனமாகவுடையவன்
இதி	என்று
ப்ரதித:	பிரசித்தியடைந்தவன்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால
மஹோக்ஷவரவாஹந:	சிறந்ததும சிரேஷ்டமானதுமான வ்ருஷபத்தை வாஹனமாகவுடையவன
இதி	என்று
அபிக்ய	பிரக்கியாதியடைந்தவன;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	அதிகமானவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தம்மம	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆச்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம.

ஈ௮

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீர்த்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளான நீங்கள் கூறினால்,நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பக்ஷீந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் என்னும் முனியின் மனைவியர் பலரில் ஒருத்தியான விநதையென்பவள் பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடு போர்புரிந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோழ்து, கபடமாகக் கருடனைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுகலென்று நகைத்து நாராயணா நீ என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வேடிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமானு லென்னைக்கேள் வரந்தருகின்றேன் என்றனன் உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்து நீ எனக்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங் கேட்டனன. அதற்கவன் சம்மதித்தனன் அதனு லரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன். இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளி லுணர்க.

" கருமுகிருமரைக்காடீபூத்துநீ
டிருசுடரிருபுறத்தேந்தியேடவிழ்
திருவொடுமபொலியவோர்செம்பொற்குன்றின்மேல்
வருவபோறகலுழன்மேலவந்துதோன்றினன்" என்னுங் கம்ப

ராமாயணத்தாலும்,

" விட்டிலனறுருவனமூச்சுவிழுத்தவம்புரிதலானே
முட்டியதுமககுமாங்கேமூச்சுநாங்காத்துமென்னு
மட்டறவேதமேனிவரிச்சிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்
கெட்டுநெல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினுனல்" என்னும் பா

கவதத்தாலும்,

" குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்
நிழல்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்துழாய்
அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே " என்று

மொழிபெயர்ப்பு

வள்ளங் குலவு கடல்புடைசூழ் வையத் துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளுமயோனி சனனெனனக் குலவு மொருவன் கூறொருவன்
துள்ளும பிறவி யிலலாதத தூயோ னுகித துலஙகினன
எள்ளி லிவரிற சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனல
யோநிஜ:	யோனியிற்பிறபபவன
இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	பிரகயாதியை
வ்ரஜதி	அடைகிறான,
அந்யஃது	இனனொருவனேனவெனறால
அஜாத	பிறப்பிலலாதவன
இதி	என்று
ஸாவஜகதபிரஸித்திம	எலலா வுலகஙகளிலும பிரஸித்தியை
வ்ரஜதி	அடைகிறான்;
அநயோ:	இவாகளுக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம் சொன்னல்
தமிமம்	அந்த விஷ்ணுவை
வயம்	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனுகக் கீர்த்தியடைகின்றன், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியடை

ன்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனை அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் யோனியிற்பிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனிவாயப்பட்டுப் பிறத்தலால

அதாவது கோசலையின் யோனியில் பிறந்தவனிராமன், தேவகியின் யோனியில் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், ரேணுகையின் யோனியிற்பிறந்தவன் பரசுராமன், அநசூயையின் யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புரைக்கும் புராணவேதாதிகளாலறிக. இதனை—

"மண்மிசையோநிகடோறும்பிறந்தெங்களமாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலுங்காணகில்லாவுலகோர்களெல்லாம
அண்ணலிராமாநுசனவந்தடுதோனறியவப்பொழுதே
நண்ணருஞானந்தலைக்கொண்டுநாரணற்காயினரே" என்றும்,

வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர
கண்ணன்கேசவன்நம்பிபிறந்தநாள
எண்ணெயசுண்ணமெதிரெதிர்தூவிட [தது ம,
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளறாயிற்றே" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்த

"ஒருபகலுலகெலாமுதரத்துட்பொதிந்
தருமறைக்குணர்வருமவனையஞ்சனக்
கருமுகிற்கொழுந்தெழிலகாட்டுஞ்சோதியைத
திருவுறப்பயந்தனடிறங்கொள்கோசலை" என்று இராமாயணத்தும்,

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீநந்தநோऽயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிவம்சப்ரதீப:
ஜயது ஜயது மேகச்யாமள: கோமளாங்கோ
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாரநாசோ முகுந்த: ॥ என்று

முகுந்தமாலையிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்க.

ஒருவன் யோனிவாயபபட்டுப் பிறவாதவனெனறது - ஹரனே,
அது ஹரன யோனிவாயப்பட்டு பிறவாமையால இதனை—

ஐஃ௦வாசுஶெரு ஶெவெகிஞ்ஞாஷீக - ஸஶெநுவஶெஷளஜ்ரு ஞஜ்ரு ஜாஷீக ஸகஶெஜவா ஹிதீய௦ - ஸவாஸஷஜஹா நஜ க்ஷ தாஜஶொாஜஶொாஜ்ரு ஶெதாவய௦ என்று சுருதியிலும,

"வைச்சபொருணமக்காகுமெனறெண்ணிநமச்சிவாய
வசசமொழிந்தேனணிதிலலையமபலததாடுகினற
பிசசன்பிறபபிலிபோநதியுநதியின்மேலசைசதத
கசசினழுகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகொணடதென்னே"

என்று திரவிடசுருதியிலும,

"எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதனு
சொலலாறறெறிநதோனுசோணை - னில்லிற
பிறநதகதையுநகேளேமபேரு லகிலவாழ்ந்துண
டிறநதகதையுநகேட்டிலேம' எனறு குகநமசிவாயயோகி வெண்பாவிலும கேட்கபபடுதலைககொணடும உணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி யோனிவாயில பிறபடவன, ஹரன யோனிவாயில பிறவாதவன் எனபதாம.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலக ததிற பலதரய நிலையாறி வருடவனைவிட ஒரேரீதியாக இருப்பவனைச் சிறடபாக மதிக்கினறாகள ஹரி பலமாதாகளின யோனிசமபநதமாகப் பிறநதிருததல பாகவத முதலிய மஹா நூல்களிலும், அவவாரியி னன்பாவாககியஙகளிலும கேட்கப்படுதலால், ஹரி பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெறறவன். ஹரனோ நிலைமாறுததன் மையனுகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதாாதத நாமமடைந்து சுருதியாதிகளாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன் உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குத

லால், நாங்கள் பிறப்பினால் தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவனாகிய ஹரனைவிட தாழ்ந்தவனென்றறிந்து அபயிப்ராயமாக அகற்றி இவ்விஷயத்திற்சிறப்படைந்த ஹரனை அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

> ஏகோ ஹ்யுலூகலநிபத்த இதி ப்ரஸித்திம்
> ஸ்த்வந்யோ பபூவ பவபாசவிமுக்திதக்ஷ:।
> கோவாநயோ ரதிக இத்யநிரூப்ய ஸா
> ஸத்யம் பவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகோஹ்யுலூகலநிபத்த இதி ப்ரஸித்திம் ஸ்த்வந்யோ பபூவ பவபாசவிமுக்திதக்ஷ:। கோவாநயோ ரதிக இத்ய நிச்சித்ய புருஷாஸ்ஸத்யம் பருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

அறைபுங் கடனீர் வைப்பினிடை யறைவா ரொருவ னாகுடிற்
கறையிற் கட்டுண் டானென்னக் கருது மொருவன் கருவினிடை
உறையும் பந்த வியல்பதனை யொழிப்பா னாகி யொளிர்கின்றான்
இறைவ னிவரி லெவனென்ன விசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
உலூகலநிபத்த:	உரலில் கட்டிப்போடப்பட்டவன்
இதி	என்று
ப்ரஸித்திமஹி	ப்ரஸித்தி யடைந்தானல்லவா,
அந்ய: து .	இன்னொருவனால்
பவபாசவிமுக்திதக்ஷ:	ஸம்ஸாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறதில் சமர்த்தனானவனாக
பபூவ	ஆனான்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	உங்களா லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் உரலிற் கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவன ல்லவா, இன்னொருவன சமுசாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனென றுள்ளவனை இவனென்று அறிவுடைய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விசேஷம்.

ஒருவன உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையர் குடியில வளர்ந்த வஞ்ஞான்று ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பாலுண்டனன். அப்பொழுது சமையற்கொட்டிலிற் பாற்றாழி பொங்கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கச்சென்றனள் உடனே தனக்குப் பால்கொடாமற் சென்றன ளன்னையென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற் கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்த்தாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் நுழைந்து அங்கொரு கல்லுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிருந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

த்து இரண்டு கைகளிலும் வைத்துத் தின்றுகொண்டிருந்து, பூனை களுக்குங் கொடுத்தனன் இதற்குள் பாலடுப்பின் நெருப்பை அளவு படுத்தித் திரும்பிய யசோதை தயிர்த்தாழி யுடைந்திருத்தலைக்கண்டு இது கண்ணன்செய்த வேலையேயன்றி வேறில்லையென்று கருதித் தேடி யறைக்குள் நிற்பவனது சிறு குறும்பைக்கண்டு கோபங்கொண்டு, உன்னைத் திருடனென்று அயற்குடிகளிலுள்ள இடைச்சிகள் கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருதினேன், நீ திருடனென்பதை இன்று அறிந்தேன், இனி யுன்னை விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா, இங்குவா இங்குவா என்று துரத்திப்பிடித்து ஒரு உரலினைக்கவிழ்த்துத் தன் நடுவிற்கும் இவனிடுப்பிற்குமாக ஒரு தாம்பினை இட்டுக்கட்டி உரலோடு நகருமாறு வைத்தனள் இதனை—

"அரிவையாகளமிகநகைக்கயசோதைநங்கை
யாயாமனைத்தாமப்பெல்லாமுடிந்தொன்றாக்கிக்
கரியவனைக்கட்டுதலும்போதாதாகிக்
கைசலித்துமெய்வெயர்வுசொரியக்கண்டு
வனையினமாயோகிகட்குமறைநாலுக்கும்
வானவர்க்குமவாசவாக்குமலரினவந்த
பிரமனுக்குமகப்படாப்பெரியோன்றுய்கைத்
தாம்பினலுலூகலத்திறப்பிணிப்புண்டானுல" என்று பாகவ

தத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்திப்பதில பிரசித்தியடைந்தவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ண மநேகர்களின சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனாக வீற்றிருந்து ஜனகன் முதலிய வனேகர்களின பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பரமாசாரியனென்றும், இன்னும் பந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின பக்குவர்களனைவரும அவ்வரனையே சரணமாக வடையவேண்டுமென்றும் வேதாகமாதி நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இதனை—

देवदेवो महाप्राज्ञः पापघ्नः पुण्यवर्धनः । सं[illegible]
[illegible] । ब्रह्मावते

பரூஸாமிஷாயதிஷா நீலலோஹிதம்" என்று எஜுர்வேத சம்பந்தமான சுகரகஸ்யோபநிஷத்தம் பிரதிபாதித்தலாலும்,

"கருவிளைப்பாசக்கடல்கடந்தைவர்களளைமௌளவேதுரந்து, னடியிணையிரண்டுமடையுமாறடைந்தேன் நின்னருள்செய்வாயருள்செய்யாதொழிவாய், நெடுநிலைமாடத்திரவிருள்கிழிந்த நிலைவிளக்கலகிலசாலேகம்புடைகிடந்திலங்குமாவணவீதிப்பூவணங்கோயில்கொண்டாயே" என்று திருவிசைப்பாவிலும், மற்றிடங்களிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி உயிர் கூட்டுண்டான, ஹரன் ஆன்மகோடிகளின் பந்தங்களை அவிழ்க்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

பாசபந்த முடையவனைவிடத் தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க்கும் பாசபந்தமொழிப்பவனை மிகவுஞ் சிறந்தவனென்பது சொல்லாமே யமைந்தவிஷயம் இதனால் பாசபந்தத்தாற்சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகத்தள்ளி இவ்விஷயத்திலுயர்வடைந்த மஹாபுருஷனாகிய ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் ()

வக்ஷஸ்தித்ராவ்ருதிதொஜமத்ரா
ஜந்த்வ்ருக்ஷநிதஜகிவ்ருதிஷொகஷ்டி:
கோவாநயொரதிகஜந்து நவிருஷ்யஜா
ஹ்ஷந்ஹொருவக்ஷதஜவயஜாரோயாஜோ॥

ஏகஸ்தவக்ஷிதயோஸ்பரதிதோஜகதயாமங்யஸ்துநிதயஇதிசஸ்ருதிலோகவிததி: கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவருததாஸஸதயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல வனம்புடைசூழ் தாணி தன்னி லணிதந்தியனு
நண்ணு மொருவன் மற்றொருவன் நடலை யில்லா நித்தியனு
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறா துரைக்கு மாண்புற்றான்
ஒண்ணுமிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானவன்
அநித்யஃ	அநித்தியன்
இதி	என்று
ஜகத்யாம்	லோகத்திலே
ஸுப்ரதித	நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனோவென்றால்
நித்யஃ	நித்தியன்
இதி	என்று
ஸ்ருதிஷு	சுருதிகளிலும்
லோகேஷு	லோகத்திலும்
ப்ரஸித்தி	கீர்த்தி
அஸ்தி	இருக்கின்றது,
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகஃ	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவருள் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன அநித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அநித்திய த்துவத்தை யடைதலால

ஹரி இராமன கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திரு ந்து இறந்தனன என்று கேட்கப்படுதலால, அநித்தியன ஆயினன், நிலையற்றவனாயினனே அநித்தியனென்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரமடைந்து துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனெனனும் வேடனொருவன விட்ட அம்பினால கிருஷ்ணரூபத்தி னின்றும் அநித்தியமடைந்தானென்றும், இறந்த கண்ணனுடைய சரீ ரத்தைப பார்த்தனமுதலியவர்கள் தீயிலிட்டுச சுட்டனரென்றும், அவ னுடன் அவன மனைவியரான உருக்குமணியாதியர் உடன்கட்டையே றினாகளென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், இராமனாகப பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில மூழ்கவிட் டவ்வுடலினின்றும அநித்திய மடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்தியமானவ னென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை—

"மேதகுபுகழுடைவிதாப்பனபாவையே
ஆதிநனமடந்தையரழலினமூழ்கமற்
றேதமினமடந்தையாயாருமீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனண்ணினாரே" என்று பாகவதத்தும்,

"துன்னியவானவர்துயரநீக்குவான
மன்னியவுலகினிற்பிறந்தமாயையைத
தன்னிகரிலாதவசசரயுநீத்துத்தன
பின்னவர்தம்முடன்பெயாததமேவினன்" என்று இராமாய ணத்தி லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுவிலமிழ்த்தி வேறுடம்படைந் தானென்றும் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்திய இயல்பினனென் றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ் வரன் அச்சுமாறுதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெய ரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினாலன்றே. இதனை—

" இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா
யந்தரமேவீழ்ந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தமிலாவானந்தமணிகொடில்லைக்கண்டேனே ' என்று தமிழ் வேதத்தும்,

நப்ரஹ்மா நப்ரஹ்மவிஷ்ணோ நாஹி நித்ய ப்ரபஞ்சஸாக்ஷீ ஶிவ:
என்று மைத்திரேயோபநிஷத்திலும்,

" அத்தனுமபகவனாருளுமருவமுமுருவுமாகுஞ்
சுத்தனுமுணர்தற்கொண்ணாச்சோதியுமியாண்டுமேவுஞ்
சித்தனுமநாதிதானுந்தேவாகடேவுமென்று
நித்தனுமுயிர்க்குணர்ங்கருத்தனுமவனேயென்னும்" என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பர்யம்

ஹரி அநித்தியன், ஹரன் நித்தியன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

அழியுமியல்பினை யுடையவனைக்காட்டிலும் அழியாவியல்பினை யுடையவன் சிறந்தவனென்பது லோகப்பிரஸித்தம். ஆதலால் நாங்களும் அநித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரியைவிட நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனைச் சிறந்தவனாக அறிந்து அநித்தியமான ஹரியைஅப்பிரதானமாக இவ்விஷயத்திலொதுக்கி நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனை பிரதானமாக நியாயமுகத்தாற்கொண்டு வணங்குகின்றோம் (உ௫)

ஏகஸ்த்வம் பூர்வமாஜிக்ருதோத்பவாஸ
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிஸம்ஹாரப்ரணாதப்ரபாவ:।
கோவா நயோ யி கஜத்ருநாவிஷ்ணுவ்ருஜா
ஸத்ரும்ருகாவஷாதஸம்வயமோருயாம:॥

ஏகஸ்துபார்த்தரதவாஜிக்ருதோபசாரஸ்தவந்யஸ்துபார்த்தஸம
ரப்ரணுதபரபாவஃ।கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

குநதி மகாரிற பாாததனறோக குதிரைக குபசா ரகனாகி
யிநத வுலகி லுறுமொருவ னினனு மொருவ னிவவிசையன்
பநத மரிற றுதிபுரியும பானமை யுடையா னினனவரில [மே.
எநத வியலபோன சிறநதவனென் றிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்பொருள்

ஏகஸது	ஒருவனுல
பாாததரதவாஜி கருதோபசாரஃ	அருசசுனன தேரிறகட்டப்பட்ட குதிரைகளினபொருட்டு செய்யப்படுகின்ற உபசாரததினை யுடையன,
அநயஸது	இன்னொருவனுல
பாாததசமர ப்ரணுதப்ரபாவ;	அருசசுனனேடே யுததததி லவனுல் துதிககபபட்ட மஹாதமியமுடையவன் ;
அநயோஃ	இவவிருவருககுள
அதிகஃ	சிறநதவன
கோவா	எனை?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தாஃ	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் தேர்க்குதிரைகளுக் குபசாரம் செய்யுமவனாக வுள்ளவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனேடு செய்த யுத்த

த்தில் அந்த அருச்சுனனால் துதிக்கப்பட்ட பிரதாபமுடையவன்; இவர்க ளிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவர்களே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிரைகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருந்ததலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையவிழ்த்து நீரூட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற பிரசித்தம இதனை—

" தலமாமகளுந்திதடநிகரானதடங்கண்
மலமாறுகொளிருதோள்வலியுடைவள்ளலுழைப்பக
குலமாமணியனையான்விரைதோநின்றெதிருகுதியா
வலமானதுரங்கங்களைவள்வாவிசிசெகிழா என்றும,
குவளைப்பரிமளமேவியகுளிர்வாரிபருககிவ
பவளத்துயாவாயாரிருபாதங்கைவிளக்கித
தவளக்கிரியொருநாலெனமேனமேலொளிதருபே
ரிவுளிக்குமினைபபாறவினைப்பாறினனிபபால" என்றும ஸ்ரீமகாபாரதத்தில வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன பாரதானுடன யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கபபெற்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவர னவ்வாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன பாசுபதாஸ்திரத்தின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்றவருச்சுனனுடன பன்றியினிமித்தம சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ்வருச்சுனனால் துதிக்கப்பெற்றான. இதனை—

கபர்தி ந்நுலபெதெவெமஹமெந்த நிபாதந । தெவ
தெவமஹாதெவ நீல ஜ்ரீவஜடாதர । காரணாநாஞ்ச பரமெஜா
நெதுாம் த்ரியம்பகம்விஷம்'' என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

" மல்லமர்தொடங்கியிவரிருவரும்வெகுண்டுபொரமாதிரமுமா நிலமுமே,விலலையுமதிரநதுசுழல்கின்றபொழுதத்திமையவின்பமயில் கேள்வனவெகுளா,நல்லசைபுனைந்தமணிநூபுரவிசாலவொளிநண்ணு பதநாணமலரினால, வில்லியரிலெண்ணுதிறல்வில்லுடையகாளைதனை விணணுலகிலவீசினனரோ எனறும்,

ஆதியேயண்டமுமனைத்துமாயொளிர
சோதியேகொன்றையந்தொஙகனமௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாமபரமரூபியே என்றும்,

பையராவணிமணிபபவளமேனியாய்
செயயவாய்மரகதசசெலவிபாகனே
பையனேசேவடியடைநதவாகசெலா
மெயயனேயெஙகுமாயவிளஙகுசோதியே '' என்று அருச்சுனன சணடையிற் றுதிததானென்று பாரதங கூறுதலாலு முணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாரததன றோக்குதிரைகளை யுபசரிததவன, ஹரன பாரததனால் துதிககபபெறறவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

தனனிலையைவிட்டுத தோப்பாக னுருவையடைநது ஒருவனுடைய குதிரைகளை நிரூட்டன் முதலிய வுபசாரஙகளினாலே மகிழ்விப்பவனைவிட, ஒருவனோடு போரபுரிநது மறுதலையாற் றுதிக்கப்பெற்றவன் சிறந்தவன் இம்முறையி லரி அருச்சுனனுடைய சாரதியாக நின்று அவன் குதிரைகளை யுபசரிததமையால தாழ்ந்தவனாயினன், ஹரன் அந்தப்பார்த்தனுடன் சண்டைசெய்து அதே பார்த்தனாற் புகழப்பெற்றமையாற் சிறப்படைந்தான்; இதனால் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி உயர்வடைநத ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம். (உ௬)

[illegible]
[illegible]

[Grantha verse]

ஸ்ருத்ஸ்ருதவய்ம்வய்க்ததேவமயவஸ்யா௱॥

வ்யாப்தஸ்ச விஷ்ணுரயமி த்யவகமய ஏகோ அநயோ விஷ்ணுவல்லபஇதிப்ரதிதஸ்த்ரிலோகயாம । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயமபருவந்து தமிமமவயமாஸரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மண்டுந் தவள வளைதரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலத்தில
விணடு வென்னும பெயருடனே விளஙகு மொருவன வேறொருவன்
அணடு மனனுன வலலவனென ாறையும பேரொ டாகினமுன
எணடின றிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசு நூமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இநத
விஷ்ணு	விஷணுவானவன
வயாப்த	வியாபிததிருககினறுன
இதி	என று
அவகமய	அறியப்படுகினறுன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷணுவல்லப:	அநத விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
த்ரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆம்ரயாம:	ஆம்ரயிக்கின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபிததிருக்கின்றானெனறு அறியப்படுகின்றான், இன்னொருவனாந வியாபியாகவுள்ளவனுககுப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவாகளுட்சிறந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொனனால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச்சரணமாகவடைகின்றோம

விதப்பு

ஒருவன விஷ்ணு வியாபிததிருககின்றான என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அனைறு வியாபிததிருததலால்

விஷ்ணுவெனறும பெயா அரிககு வியாபகததா லுண்டாயதே யாம இதனை,—

"எனறுஞசாணையெதிா்நோக்கியிரஙகவென்னின
மன்னுமுலகிலுயிரொஙகுமவதிநதுளேன்மற்
றுன்னினுறைந்துவினைசெய்யவுஞறறினேனயான்
பொன்னின்றிலஙகுமுலகெய்ததிட்டோதியெனறான்" எனறு ஸ்ரீ பாகவததததில் ஹரி தனனை வியாபகனென்று உணாததிருபபதாக விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும,

ஸுஹரிணை ப்ராவிஷ்ணுராது ப்ராணதம் என்று ஆத்மபோதோபநிஷததில கேட்கபபடுதலாலும,

"திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை
படர்பொருள்முழுவதுமாயவையவைதொறும்
உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்குப்பரந்துளன்
சுடர்மிகுசுருதியுளிவையுண்டசுரனே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும் வருதலைக்கொண்ணோர்க.

ஒருவ னவ்விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு என்றது - ஹரனே, அது அவ்வ ரன் ஹரிக்குப் பிரபுவாகவுள்ளவனென்று கேட்கப்படுதலால். இதனை,

ஹத்ரு ப்ரநத்ருதமோ விஷ்ண ருஸாதிகேமோாஹஙீ

என்றுபநிடதத்தும்,

"விசசுவன்சிறைப்புள்ளரசுயாததவனவிளமபும
விச்சுவாதிகனெறுழவலிசசினவிடையூாதி
யெச்சமேசுருமபுளாதுழாயலஙகலானெனப
வெசசநாயகனபொலநதுணரிதழிமாலிகையான்" என்று கா ஞ்சிப்புராணததும் வருதலேகொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி வியாபகன, ஹரன அவ்வியாபகனுன ஹரிககுப பிரபு என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வியாபகனுகவுளளவன் சிறநதவன, அவனேவிட அவனுககுப் பிரபுவாகவுள்ளவன சிறநதவன, ஆதலால நாஙகள இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக வொதுககிச் சிறந்த ஹர னைச் சரணமாக அடைநது வணங்குகின்ருேம —எ-று. (உஎ)

ஸமொஜநாஷஹஜிஷுகஷ்கத்தொய
கூ ஞுதஜஙஷுஸ்யஹிதஹி।
கொவாநயொாயிகஜக ப்ரூஙஷுகூஹா
ஹூதஹஷஷஹஙமமரமயாமி॥

ஏகோஜநாா ததநஇதிப்ரகடீக்ருதோயமங்யஸதுமங்கரஇதிஸ்புட மீர்யதேஹி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துகமிமமவயமாம்ரூயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலர்ப்பூஞ் சோலே வையத்து மன்னுஞ் சனுர்த்த னனென்ன
வலப்பார் பெயரை யார்க்கொருவ னுற்று னெருவ னுமையொருவன்
நலப்பா லுயிர்கட் கின்பமதைத் தருசங் கரனுத் தானிற்றுன்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு ளிசைத்தாற் பெரியர் சிறந்தாரே.

பதப்பொருள்.

அயம	இநத
ஏக:	ஒருவன்
ஜநாரதநதந:	ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
இதி	என்று
ப்ரகடீகருத	தெரிவிககபபட்டிருக்கின்ருன்,
அநயஸது	இனனெருவனெனென்ருல்
சங்கர:	சுகததைப்பண்ணுகின்றவன்
இதி	என்று
ஸபுடம்	நிசசயமாக
ராயதேஹி	சொலலபபடுகின்ருனலலவா;
அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆம்ரயாம:	ஆஸரயிககின்ருேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் ஜனார்த்தனனெனறு தெரிவிக்கப்பட் டிருககின்ருன், இனனெருவன் சங்கரனென்று நிசசயமாகச் சொலலப்படுகிருன்; இவாகளுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைந்து வண ங்குகின்ருேம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜநார்த்தனனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி ஜநார்த்தனனாக நின்றமையால் ஜநார்த்தனன் என்றால ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள் ஆகும்.

ஹரி, ஜகத்பிரசித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக்குட்புகுந்து மூவடிமண் கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்து ஈரடியாலே மூவுலகளந்து மற்றோரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப் பாதலத்திலிருக்குமாறு செய்து பின்னர் செருக்குந் தருக்கும் பொருந்தி யிவ்வுலகத்தினை யழிக்க நிமிர்ந்து நின்றனனென்றும், இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினின்றும் வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னர் அவனுட விரத்தபானத்தால வெறியுற்று உலகத்தை யழிக்க முயன்று நின்றனனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தார்களென்றும், சோமுகன் பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிக்கச்செய்து உபத்திரவித்தமையால, ஜனங்கள் வருந்தினார்களென்றும், அமிர்தமதனத்தினிமித்தம் ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால, ஜனங்கள் வருந்தினார்களென்றும் கூறுமிவைகளால ஜநார்த்தனனென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை—

“ஈரொயிற்றசுரர்கோமானமாவலியென்போன்றன்னைக்
காரகப்படுத்திமற்றைக்கடிகமழலங்கற்குலலைத்
தாரகப்படுத்தமாயோனதனனிகரின்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெல்லாமபிளப்பதற்குருத்துநின்றான்” என்று வ-

ரும ஸ்காந்தபுராணத்தும்,

“எண்ணில்கோடிசிரங்கள்கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வளர்ந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணொடுவிண்ணினைநுகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துநடுங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்” என்

று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு ஜீவர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவனாதலால்.

சங்கரன் - சுகத்தைச்செய்பவன். ஹரியடைந்த அகம்பாவமுதலியவைகளாலும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிகளுக்குண்டான துன்பங்களை ஹரனகற்றி இன்பத்தை யுண்டாக்கினனென்று நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதனை—

ஶங்கரோ ஹ்யேவ நாமைஷ ப்ராணிஸுகஸ்ய ப்ரஜா: என்

னும் பைப்பலாதச்ருதியாலும்,

"இன்பந்தருவன்குயிலேயேழுலகும்முழுதாளி
யன்பனமுதளித்தூறுமானந்தன்வான்வந்ததேவன்
நன்பொன்மணிச்சுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொம்பின்மிழற்றுங்குயிலேகோகழிநாதனைக்கூவாய்" என்னுந்

தமிழ்வேதத்தாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி ஜனங்களை வருத்தி ஜனார்த்தனனானன், ஹரன் ஜனங்களைச் சுகப்படுத்திச் சங்கரன் ஆனான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜனார்த்தன நாமனான ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக் கின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

பக்தம்பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம்குபேரமகரோததிக ஸ்ரீயாந்ய: । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தன்றாள் வணங்கும பலிதன்னைத தாைகீ ழாரத தாளுன்றி
நின்று ஞெருவன் மற்றொருவன் நிகரி லடியை நேசிதத
குன்று வியலான் றனைவசுவிற் குறையாக் குபேர னுககினன்
என்று லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புநஃ	ஒருவனானவ
பக்தம்	பகதனை
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகததில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போகசசெயதான,
அந்ய:	இன்னொருவன
பக்தம்	பக்தனை
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவனாக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்,
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம — நாஙகள

ஆஶ்ரயாமः — ஆஶ்ரயிககின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன அனபனுன மாவலியை இந்த உலகதசிற் கீழே போகச் செயதான், இனனொருவன அனபனுன குபேரனை மிகுதியான சமபததுடையவனுகச செயதான, இவவிருவரிற் சிறநதவனைப் பெரியவா களான நீஙகள உணமையாகச சொன்னுல, நாஙகளநத மஹாபுருஷ னைச சரணமாகவடைநது வணஙகுகினறோம

விதப்பு

ஒருவன பகதனுன பலியைக கீழேபோகசசெயதானெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு செயதமையால

மாவலி ஹரியினிடசது அனபுளளவன, இவன தனது குலபபகை ஞாகளாகிய தேவாகளிடததிலனறிப பிறரிடததி லதிக பிரியமுடை யவனுகவிருநதவன. அவனொருகாலததி லொரு யாகஞசெயய வுததே சிதது யாகாரமபஞசெயது யாகம நடததிககொணடிருககுஙகாலததுத தேவாகளின துணபுதலா லரி யொரு குளளபபிராமணப பிரமசாரி யாய் அமமாவலியின யாகசாலையை யடைநதனன. உடனே யாக தீக்ஷையுடனிருககும பலிசசககரவாததி வநத வநதணனை யுபசரிதத னன. அப்பொழுது அந்தணனுகிய ஹரி நானினனை வெகு நலலவ னெனறு கேளவியுறறு வநதேன, வநத எனககுத தவமியறறவிருதத ற்கு மூனறடிமண வேண்டும, நீ தருதியோவென, அனறேன் அவ் வாறே தருகினறேனென் றுரைததுத தாரைவாாததனன. தாரை நீரைக் கையிலேறறவுடனே குள்ளனுக நின்ற ஹரி நீணட வுருவு டையனுகித் தனதிரணடு காலடிகளால் மூவுலகங்களையும அளந்து மூன்றுவதடி மண்ணெங்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்று வதடிக்கிடம என்றலை என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மா யோ னவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினன். இதனை யுணர் ந்துவந்து துதித்த பிரகலாதன்பொருட்டு அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனைக கீழ்நிலையில் இருக்குமாறு புரிந்தனன். இதனை—

" உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோஙகும
இருவிசுமபடியொன்றாயதேனையோரடிமறறெஙஙன்
தருதிநீதாராயென்னிறசாகுவைநரகமெனறு
வருணபாசததால்வீககமாவலிகடடுணடானல.

குருவெகுண்டதனறபுனகணகுறுகினனபோலுமென்னப்
பிரகலாதபபேரணபன்பெருமனைககணடுநெஞசம
உருகுறபபுளகமெயதியுவப்பினோடேததாநிறப
மருவிரிதுளவமாலைமலரவனவழுததிசசொலவான.

உன்பதநீரினட்டியுற்றநீாதலையிறறாஙகி
மன்பெருஞசெல்வமெல்லாமவழஙகுமாவலிதானெனறும
இன்பமேபெறுதலலலாலிடருறறகியாவனகொல்லோ
அன்பனெனறுனாததுபபாசமவவழிநீக்கினனல

வீககியவருணபாசமவிட்டொழிநதவுணாவேநதன
மாககணவெமமுலையாளசெயயமலாமகளகொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவததாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைததளததியென்னவிமலனங்குவநதுவிள்ளும" என்று பாகவதததும,

" மன்னிலங்குபாரதததுத்தேரூாநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலஙகிலவைததுப்பொருகடல்சூழ்
தெனனிலஙகையீடழிததேவாககிதுகாணீா
என்னிலங்குசங்கோடெழிலதோற்றிருநதேனே"என்று நாலாயிரப்பிரபந்தததும வருதலைககொணடுணாக.

ஒருவன் பத்தனன குபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனகச் செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்தனன குபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களையுங் கொடுததலால்.

விஶ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான 'வைச்ரவணன் என்னும் குபேரன் சிவதீக்ஷையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

க்ஷேத்திரத்தில ஹரனை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புகக்கிரங்கிய ஹரன் அவனுக்கு வடதிசையின் ஆதிபத்தியமும, நவநிதி நாயகத்துவமும, யக்ஷாதிபதித்துவமும, நரவாகனமும், இன்னம வேண்டிய ஆயுதவாகனாதிகளும் அளித்தனன். இதனை—

ஸிஷேவ ஸ்வாமிநம் ஸிவம் ஸம்வத்ஸரஸஹஸ்ரகம்।
கௌபேர: ப்ரீயமாணஸ்து ப்ராதாத்தஸ்மை மஹேஸ்வர:।
உத்தராஸாபதித்வஞ்ச ஐஸ்வர்யஞ்சைவ ஹந்தவச।
நிதீநாம் நவாநாம் ஆதிபத்யம் யக்ஷக:।
விமாநம் புஷ்பகம் சைவ ஸாம்ப்ரதம் வாஹநம்।
நரயுக்தம் ... தத்தவாந்। என்று

சிவரகஸ்யகண்டத்தும,

"சித்தவடசிதசேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்
பத்திபயக்கசசென்றுகுபேரன்பணிதந்தான்
அத்தனையொககுநதோழமைகொண்டானருள்பெற்றுன்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெலலாநணிபெற்றுன்.

எண்ணிநினைநதவரமபலயாவையுமெயதுற்றுன்
மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழஙகுறறுன்
றிணணியவெங்கதையாயுதமெயதுசிறப்புற்றுன
அண்ணனெடுங்குடையுததரதேயமளிககினறுன" என்று கந்த புராணத்தும் வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி தன் பக்தனை பலியைக் கீழே தள்ளினன், ஹரன் தன் பக்தனை குபேரனை கௌரவப்படுத்தினன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்தி லன்புவைத்த வொருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன்மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இவ்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசுவரியாதிகளை யளித்த ஹரன மாவலி விஷயத்தி விழிவுபுரிந்த ஹரியைவிட உயாநதவனெனபது சொலலாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால அன்பன் விஷயத்திற கெடுதிபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயாவு புரிந்த ஹரனைச சிறந்தவனாக வறிந்து நாஙகளந்த ஹரனையே சரணமாக அடைநது வணஙகுகினறோம.

[illegible]

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதஜைஜவதூகஏகோவ்யாதாயிதோபிநிகமஸ்ரவ பிராஞ்சதே[illegible]ய:| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு

பண்டங கிளிமென் மொழிமனைமாா பலவை வியாதப் பாதகாகள்
கண்டங் கடையப பெறறவனுய கணடா னொருவன் கனையொருவன்
புண்டங்கிலவேடவேடுவனுயப்போநதுமறைநாயொடுபொலிந்தான்
எண்டங கிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வியாதாதிநீசஹ்ருததை ஜவதூக	வேடர்முதலிய நீசசனங்களால் அபகரிக்கப்பட்ட தன்னதான மனைவியையுடையவன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
வ்யாதாயிதோபி	வேடனாயும்
நிகமஸ்வபி:	வேதங்களாகிய நாய்களாலே

ஆசரித	ஆச்ரயிககப்பட்டவன் ,
அநயோ	இவவிருவருகருள்
அதிக	சிறநதவன
கோவா:	யாவன ?
இதி	இதனே
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶரயிககினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன தன மனேவியை வேடா முதலிய இழிஞாகளு மப கரிககு மியலபினனுயினன, இனனெருவன தான வேடனுனுலும வேதஙகளாகிய நாயகளாலே ஆசரயிககபபட்டவனுகவிருககின்றுன்; இவ்விருவரிற சிறநதவனேப் பெரியவாகளான நீஙகள சததியமாகச் சொன்னல்,நாஙகளந்த மஹாபுருஷனேச சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிஞாகளாலே அபகரிதத மனேவி யை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணம் வேடாகளா லபகரிககப்பட்ட மனேவியை யுடையவனுதலால்.

ஹரி கண்ணனுகததோன்றி இறந்து பட்டபினபு, அவன் மைத் துனனுன பார்ததன் அக்கண்ணன் மனேவியரிற் தீயில் விழுந்திறந்த வர்கள் தவிர வுள்ள மற்றையவாகளே அழைததுக்கொண்டு அததின புரியைக் கருதிவருங்காலத்தி லிடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிரு ந்த வொரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

னா அவ்வேடர்களுடன் போர்புரியத் திறமற்றவனாகப் பார்த்தனும் தன்னூரடைந்தனன் இதனை—

“ ஈரொண்ணாயிராமுதலேழைமாக்களைச்
சீரிலா வேடுவர்சினத்திற்கைக்கொளப்
போரினன்மிகுந்தக்காண்டீவமபூங்கணை
வீரபோடெனவலிவிசையங்கைக்கொடு” என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் வேடனாலும் வேதங்களாகிய நாய்களால் சூழ்பெற்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருந்திருத்தலால்.

ஹரன் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கருதித் தன்னைக் குறித்துக் காமியார்த்த தவம்புரிந்த அருச்சுனனுக்கருள்புரியும்பொருட்டு வேடரூபமடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்களும் நாயரூபமடைந்துடன்வரச் சென்றனன் இதனை—

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ என்று

ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தும்,

“ மிக்கவனறவஞ்சோதிப்பானவேட்டுவக்கோலமாகித்
திக்கெலாமன்னனங்கோலந்தொடருமோர்தேவதேவர்
மைக்குழலன்னமபின்னேதொடரமற்றொருகோலத்தைப்
புக்குறத்தொடர்வார்போலப்புகுந்தனர்பொருவில்வேந்தி” என்று குற்றாலபுராணத்தும்,

“ அநந்தவேதமுமிறைவனேவலினன்ஞானிகளாயருக்குச்சு
அநந்தகோடியிற்கோடிகணங்கள்தாவேட்டுவராயருகுபோந்த
வநந்தனாலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுநோக்கினுணடவியெல்லாம் ” என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரியின் மனைவியாரை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போயினார்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்களாகிய நாய்களாற் சூழப்பெற்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

நல்ல ஜாதியார்களால் கைக்கொள்ளப்பட்டாலும் ஒருவன் மனைவியைப் புகழுவோ ரிவ்வுலக முதலிய வெவ்விடங்களிலு மில்லை, அநேக மனைவியரை வேடர் முதலிய நீசஜனங்களால் அபகரிக்கப்படும் துர்ப்பாக்கியத்தினையுடையவனை இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவனாக வுள்ளவனென்று கூறுவான். இதனை யுபதேசிக்குங்கால் வேடர்முதலிய நீசர்களா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவனாகின்றான்; வேடரூபத்தை யடைந்தாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் மனைவியைப் பறிகொடுத்த இழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி கிராதரூபத்திலும் மனைவியுடனும், வேதங்களான நாய்களுடனு மிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ய ஸ்வகஜநாப்ருஶதக்தகாத்ரா அந்யஸ்ய பம்ருதபூத விபூதிரேகா:। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய க்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவந்துதமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பணிநீர் வையத் தொருவனடி பருவிச் சேவை புரியடியா
ரிணிதோன் முதல விடமெல்லா ரியாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே ரொருவன் றிருவடியர் ணைமா நீறு காணுதலோர்
எணிலா ரிவருட் சிறந்தவர்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுடைய
ஸேவகஜந	அடிமைகள
ப்ருஸ தககதர.	மிகவும சுடபபட்ட சரீரமுடையவாகள்,
அந்யஸய	மறறொருவனுடைய
ஸேவகஜநா	அடிமைகள
சுப்ரமிருதுவிபூதிரேகாபூத-	வெணமையாயுட, மிருதுவாயும, பரிசுத்தமாயுமிருககிற விபூதிரேகையோடு கூடினவாகள,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனஙகள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவாகள், மற்றொருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும வெண்மையான பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவாகள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவாகளான நீங்கள் கூறுவீர்களானல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்களையுடையவர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக் கொள்ளுதலால். இதனை—

" சென்னியோங்குதண் திருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்றநம்பிதாமோதராசகிரா
என்னையுமென்னுடைமையுநின்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென்திருக்குறிப்பே " என்னும்

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க

ஒருவனுடைய பக்தசனங்கள் வெண்மையும் மிருதுவுந் தூய்மையுமானதான விபூதியைத் தரிக்கப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றார்கள் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரபக்தர்கள் அவ்வாறு தரித்துக் கொள்ளுதலால் இதனை—

" எவரேனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங் கண்டாலுள்கி, யுவராதேயவரவரைக்கண்டபோதேயுகந்தடிமைத்திறநினைந்துதங்குவந்துநோக்கி, யிவர்தேவரவர்தேவரென்றுசொல்லியிரண்டாட்டாதொழிந்தீசன்றிறமேபேணிக், கவராதேதொழுமடியார்நெஞ்சினுள்ளேகன்றாப்பூநந்தீச்சுறியைக்காணலாமே" என்ற வருந் திராவிடசூக்தத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரிபக்தர் சுட்டப்பட்ட உடம்பினர், சிவபக்தர் விபூதிதாரண சரீரிகள் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

மிகவுஞ் சுட்டப்பட்ட சரீரத்தினையுடைய பக்தர்களை யுடையவனைக்காட்டிலும், மிகவும் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பக்தர்கள் கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுட்டப்பட்ட தேகங்களை யுடையவர்களை பக்தர்களாகவுடையவனைவிட தூயமையான விபூதிதாரிகளான பத்தர்களையுடையவன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் வணங்குகின்றோம்.—எ-று. (௩௧)

ஸகோபிதாங்கஹஸவக்ஷடிவத்ரஸாயீ
ஹரந்தோ ஹநாஹிதாடிரஸாஹாவடிசேமவாஸீ।

கோவாநயோரதிக இத்யநுஸந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோநிதாந்தமபவதவடபதரசாயீஹ்யநயோஹிதாதருஶமஹா வடமூலவாஸீ । கோவாநயோரதிகஇதய நுசிந்தியவருததாஸஸதயம ப்ருவநதுதமிமவயமாஶரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

தரள மிப்பி யீனறிறைகருந தணணீ ருலகிற சாரொருவன
விரள மொனறி வடததிலையில வீழ்வா னுவான் வேறொருவன
கரள மொனறு களததோடக கலலா னிழலின கணணுறுவான
சரள மொனற லெவரிடைநீ சாறறிற பெரியீா தாழுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
நிதாந்தம	எபபொழுதும
வடபதரசாயீ அபவத	ஆலிலையிறபடுததுககொளளுகிறவனுனை,
அநய:	இனனொருவன
தாதருஶவடமூலவாஸீ	அபபடிபபடட ஆலமரததினடியிலிருககிறவனுக
அபவத	ஆனுன,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ருவநது•	சொல்லலாம.
மிமம்	அநத இவனை
யம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சதா ஆலிலையிற் கிடைப்பவனுகவானுன், இன்னொருவன் அவ்வாலினடியிலிருப்பவனுகவானுன, இவ்விருவருக்குள் பெரியவர்களே! யாவன் சிறந்தவன்? நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேஷம்

ஒருவன் எப்பொழுதும் ஆலிலையிற் கிடந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவரி அவ்வாறு கிடத்தலால். இதனை—

" பாலகனென்றுபரிபவஞ்செய்யேலபண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்தசிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்துபிடித்துக்கொள்ளுமவெகுளுமேல
மாலைமதியாதேமாமதிநீ விரைந்தோடிவா" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவன் அவ்வாலின்கீழிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால. இதனை—

" ஓராணீழலொண்கழலிரண்டு - முப்பொழுதேத்திய நால்வர்க்கொளிநெறி-காட்டினை" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் றிருவாயமலர்ந்த திரவிடவேதத்தாலும,

[illegible] என்று உபநிஷத்துக் கூறுதலாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஆலிலையிற் கிடந்தான், ஹரன் ஆனிழலி லிருந்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆலிலையிற் கிடந்து வீணே உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆலினடியில் ஞானோபதேசியாக இருப்பவன் சிறந்தவன் இதனால் ஆலிலையிற் கிடந்த ஹரியைவிட ஆலினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக நியாயமுகத்தாலுணர்ந்து நாங்களந்த மஹானாகிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம் — எ-று (௯௨)

ஏகோ ததௌ ஸிதம்ருதம் திலகம் லலாடே
ஹ்ருத்பத்மகே ஹரிஹரம் ஸ்வதநோர்வஹோ(அ)ந்ய: |
கோ வா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வித்வாந்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ||

ஏகோ ததௌ ஸிதம்ருதம் திலகமமலம் லலாடே ந்யக்ரோதமூலே ததௌ ஹஸ்த வஹமதிலகமலலாடே | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வருததாஸ் ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

கொண்டற் கச்சுக கிரிமுலையாள் கோதை யிடத்திற் கூடுமொருவன்
மண்டிற் றிடுமோ நெற்றியினை மற்று மொருவன் குற்றமிலா
தொண்டுற் றிடுமெவ் வுதவகனை ஒருநற் றிலத மாவுடையான்
கண்டுற் றிவருட் சிறந்தவனைக் கண்டார் பெரியோர் காணுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
லலாடே	நெற்றியில்
ஸிதம்ருதம்	வெள்ளை மண்ணை
திலகம்	திலகமாக
ததௌ	தரித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்

ஹரதவம — அககினியை
லலாடே — நெறறியில
திலகம — திலகமாக
தஜெள — தரிததான,
அநயோ — இவவிருவருககுள
அதிக — சிறநதவா
கோவா — யாவன
இதி — இதனை
அநசிநதியா — ஆலோசிதது
வ்ருததா — பெரியவாகள
ஸதயம — உணமைய
பருவாநது — சொலலலாம
தமிம — அந இவனை
வயம — நாஙகள
ஆமரயாம — ஆசரயிககினறோம

பொழிப்பு

ஒருவன் திலகமாக வெளளை மணணை நெறறியிலணிநதான, மற றொருவன திலகமாக அககினியை நெறறியிலணிநதிருககின்றான், இவவிருவருட் சிறநதவனைப பெரியவாகளே நீஙகள கூறினால, நாங களநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைநது வாழ்கினறோம

விதப்பு.

ஒருவன நெற்றியில மணணைத தரிததிருககினறானெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு தரிததிருததலால இதனை,—

“பூப்பிட்டானைப்புரநதருளெனறுமுன
கூப்பிட்டானைததன்குக்கியுட்கூவெலாம
ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தனைக்
காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனன்காரிகை” என்று பாதமோத

தரத்தும்,

“ஆவினீரைந்தினுலமஞ்சனமாட்டியசின்றுமணநாறவிளங்கிச்
சாய்பன்னிரண்டுநாமமுஞ்சாத்திச்சதுமறையோதுயவேதியர்கள்
நாவின்மந்திரநீருடலெல்லாந்தெளித்தாங்கவையிலமோநாதானமுதலகிந
காவிகொள்விழியார்கருப்புரதீபங்காட்டினார்கயிலையுறைப்பலநால்” என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவனக்கினியைத் திலகமாகவுடையவனாக விருக்கின்றனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறு நெற்றியில் திலதம்போன்ற அக்கினிக்கண்ணை உடையவனாக இருத்தலால் இதனை—

யொலீஶஙெயவசீவொ ஈாநூஶாலஙகாரஃ - காஒஂவொஃ

ஸஂரு ஶ்ரீநெத்ரும் என்று பைப்பலாத சுருதியிலும்,

“சுற்றுப்பராசரபதிநின்றிருப்பாதப்பலாம்
பற்றெனறிலோமென்றழைப்பப்பாவையுண்ணுசையுண்டான்
செற்றங்கனங்கனைத்தீவிழித்தோமேற்றன்றிலைப்பம்பலவன்
நெற்றியிற்கண்ணைக்காட்டகண்டுநாணப்பெற்றினிக்காணப்தென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“சந்தனக்களபந்துதைந்தநன்மேனித்தவளவெண்பொடிமுழுதாடும், செந்தழலுருவிற்பொலிந்தநோக்குடையதிருநுதலவாகிடமபோலும், இந்தனவிலங்கலெறிபுனத்தப்பட்டெரிவதொத்தெழுநிலமாட, மந்தணரழலோம்பலைபுனற்களந்தையணிகிழாத்தத்தேசசரமே” என்று திருவிசைப்பாவிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி நெற்றியில் மண்ணைத் தரித்தான், ஹரன் நெற்றியிலக்கினிக்கண்ணைத் தரித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானுயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொள்ளார்கள்; பிறராற் றரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

பானுயின அவனை அனைவருஞ் சிறப்பாகவே கொள்வார்கள் என்பது நியாயமாதலால, கேவலம பணிகள நெற்றியிலணிந்துள்ள ஹரியை நாம அந்த விஷயத்தில எப்படி சிறந்தவனுகச சொல்லலாம. இது எல்லாராலும ஆகும விஷயம இதனு லிவவிஷயத்திற றுழவடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாஙகள வணங் குகின்ருேம —எ-று. (கூகூ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோ ததாதி துலஸீதளமாலிகாமந்யஸ்ஸந்யோ ததாதி விதாத்ருக பாலமாலாம்| கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவருதகாலஸதயமப்ரு வநதுசமிமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பசசெனமுெறிருமவடதநிலையைபபறிதுதுககட்டுமபலதொடையல்
வைச்சொன் றகலத தாமுெருவன வையந தன்னை யீனறபுதா
உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுகந்துதிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஹ்ருதி	மாாபில்
துலஸீதளமாலிகாம்	துளசியிலைமாலையை
ததாதி	தரிககிறுன்,
அந்ய:	மற்றுெருவன்
விதாத்ருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலைகளை
ததாதி	தரிககிறுனல்லவா;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோ வா	யாவன்

அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மார்பிற் றுளசிமாலையை யணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமர்களின் கபாலங்களை மார்பிலணிந்துகொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாலையை மார்பிலணிந்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவர் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால்

பூர்வத்தில் ஸ்ரீகைலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுச் சென்ற இந்திரன் செருக்குடையனாதலையுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதரூபத்துடன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத ஈசற்குச் சமயமென்னை என்றனன் அதற்குப் பூதமொன்றும் பேசாது வாளா இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்கை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் நுறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடனெதிரே தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சுற்று வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோ

ளுக்கிரங்கிய சிவபெருமான் தன்னிடத்துண்டாகிய சீற்றத்தைக் கட னடியில்விட்டு இந்திரன்மீது கருணைகாட்டிச் சென்றனன்.

பின்னரக்கோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைந்து மன்னாயிரனை வெகுகால மருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனாய் அனேககாலமிருந்தனன். அவன் மனைவி பிருந்தையென்று பேருள்ளவள், மகா சுந்தரி. அசமானமான லாவண்யமுள்ள அப்பிருந்தையைக்கண்டு காதலுற்ற வரி, சலந்தரன் தன்னால் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமியா யிருத்தலைத் தானவனொடு பலதரம் போர் புரிந்து தோற்றமையா லுணர்ந்தவனாதலால் அவன் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். சிலகாலங் கழித்து அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானா லமைக்கப்பெற்ற சக்கரத்தினால் இருபிளவாகி வீழ்ந்திறந்தனன் சலந்தரனென்பதை யுணர்ந்தான் உணர்ந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று ஒரு வயோதிகனான முனி யைப்போல வேஷந்தாங்கி பிருந்தை யுலாவும் பூங்காவனத்தி லிருந்தனன்.

கணவனது மரணத்தை யுணராத வம்மாது பூந்தோட்டத்தி லிருக்கும் முனிவனைக்கண்டு வணங்கி, ஐயரோ! எனது கணவன் கைலாயத்திற்குச் சேனைகளுடன் போயினன், இன்னம் வந்தானில்லை. திவ்யதிருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனள். அக்கபடமுனிவன் அதற்கென்ன, அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருந்து பின்னர் கண்ணைத்திறந்து, மாதே! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணர்ந்தவன். என்னால் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும். ஆதலால் நீயஞ்சாதே என்று கூறித் தனது தௌவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரச்செய்தனன்.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரிகையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவனு

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனுகச சலந்தரனெழுந்ததாக நடிததனன்.

நிஷகபடையான ப்ருந்தை தன கணவனெனறே கருதி மிகக சநதோஷததுடன இறுகததழுவினுள இதனுலானநதமுறற கபட சலநதரன அரணமனையடைநது அநேககாலம அவளொடு ரமிததனன். பின்னரொருநாள தனனை மறநது தூஙகிவிடடான தூஙகுமபொழுது பாாதத பருநதையின கணணுககுச சலநதரன காணபபடவிலலை, நாராயணன காணபபடடான உடனே நாராயணனுடைய இழிநத இசசெயகைககு வெறுபபுறறுப பல சியசாபஙகளையிட்டு அவனுணர்தறகு முன்னே அககினிபபிரவேசமாயினுள.

இவளெரிநது சாமபரானபினபு எழுநத நாராயணன அவளது மரணததாற சோகமுறறு ஏஙகி அசசாமபலிலேயே அதிக மோகத்துடன புரளதெதாடஙகினன இவவநுசித காரியததைககணட தேவாகள மஹாதேவியினிடம கூறினுாகள மஹாதேவியும தன திருமேனியினினறுஞ சறறே அழுககுருடடி எடுதது இதனைககொணடு போய அவவசுரியின உடற சாயப பிலிடடுத தணணீா விடுஙகளென்றனள். அவாகளும அவவாறே செயதாாகள. அபபொழுது அசசாமபலில நினறும பருநதையெனறு பேருள்ள கருஷ்ணதுளசிசசெடிகள் தோனறின அவைக ளநநாரணனுககு அபருநதையாகக காணபபட்டமையால, அதனைத தன மாாபுமுதலியவறறில அவள பரிசிபபதைப் போல பரிசிககுமாறு அததழைகளைப பறிததுத தரிததுககொண்டான எனறு வியாசா ஸகாநதபுராணததிற கூறியிருககின்றுா.

திருமால துளசி யணிபவனெனபதை "வனமாலிபடியிடங்தோன்" எனறும,

" அணுஙகவெனனைப்பிரிவுசெயதாயாபாடிகவாநதுண்ணும்
குணுஙகுநாறிககுட்டேற்றைககோவாததனனைக்கண்டீரோ
கணஙகளோடுமின்மேகமகலநதாப்போல்வனமாலை
மினுங்கநின்றுவிளையாடவிருந்தாவனததேகண்டோமே" என்று
வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாயபுலன்கழல
விட்டுமீளவிலாதபோகமவிண்ணிலநண்ணியேறினும்
எட்டிறேடிரண்டெனுஙகயிறறிஞன்மனந்தனைக
கட்டிவீடிலாதுவைததகாதலின்பமாகுமே" எனறு திருமழிசை
யாழ்வானும் கூறியிருததலாலுணாக

ஒருவன் பிரமாகளின கபாலஙகளைத தரிததிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரிததிருததலால. இததனை பிரமாகளிறநதாாகளெனறு இனிவரும் பிரமாகளும் அறியும்வண்ணம் ஹரனிவைகள் தரிககபபட்டன இதனை—

"கறபஙகளதோறுநதோனறுஙகணககிலாபபிரமாமாயா
முற்பொன்றுநதலைகளகோததுநாறறியமுளிபுன்மாலை
பொற்பொன்றுநமதுசெனனிபுயமளைசரணமெஙகுஞ்
சிற்பஙகளவிளஙகப்பூணடதிறமிதுநோககிககாணுய" என்று
வருங காஞ்சிப்புராணததாலும பிறவறறாலும உணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி துளசிமாலையை யணிநதான, ஹரன் அநேகாயிரம பிரம கபாலங்களை அணிநதானெனபதாம

தாரதம்மியம்.

ஒருவனணியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டும, அப்பொழுதுதான் அநத அணி அணிநதவனுடைய தனமைவிளஙகும். ஹரி துளசியைத் தரிததிருததலால் விளஙகும பிரபாவ மொனறுமில்லை; ஹரன் பிரமர்களின் கபாலங்களை அணிந்திருததலால் நிததியன் என்னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதனுல நாங்கள இவ்விஷயத்தில் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனைப் பிரதானமாககொண்டு வாழ்கின்றேம்.—எறு. (கூ௬)

[illegible]
[illegible]

கோவாநயோரதிக இதி வ்ருத்தா
ஸத்யம் ப்ரூவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகோமருககரஹணதோகஹநேசசார தவநயேமருகஙகரதலே நிவஹந்ஸதாஸ்தே । கோவாநயோரதிஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங களுலுங கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு முலவ லேய்நதுறரூன்
உததுங கமதாா மானென்றை யொருவன ருங்கி யுறுகின்ருன்
இததுங காதமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ம்ருகக்ரஹணத:	மானைப பிடிககும்பொருட்டு
ககநே	காட்டில
சசார	சஞ்சரிததான்,
அந்ய:து	இன்னெருவனுனல்
மருகம்	மானை
ஸதா	எப்பொழுதும
கரதலே	கையில்
நிாவகந்	வைத்துக்கொண்டவனுக
ஆஸ்தே	இருக்கிருன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை

பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன யானைப பிடிககுமபொருட்டுக காட்டிலுலாவினுன், இன்னெருவன எபபொழுதும மானைக கையிற பிடிததுககொண்டிருககின்றுன, பெரியவாகள உணமையாக இவாகளிற சிறநதவனை இவனெனறு சொனனுல, அநத மஹாபுருஷனை நாஙகள சரணமாக அடைநது வாழ்வோம

விதப்பு

ஒருவன மானினபொருடடுக காடடிலுலாவினுனெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு இயறறியிருததலால

ஹரி - இராமனுகிய ஞானறு சிறறனனையிறுணககுட்பட்டு மனைவியும இளையவனும உடனவர வனவாசியாகித தணடகாரணயததில இருநதபோழ்து, சூாபபநகையெனபவள இராவணனிடஞ்சென்று இராமன மனைவியின் பேரழகை வாணிததவுடனே, இராவணன் இராமன் மனைவியை விபசரிககககருதி, இராமனை யவன மனைவியான சீதையினருகினினறும பிரிககுமவண்ணம மாரீசனென்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன செலலெனறனுபபினுன. அவனும பொனமயமான மானுக இராமன் மனைவியின எதிரே உலாவினுன். அவளும அதனைக கபடமானென்றுணராது தன கணவனைப் பிடிததுத தருமாறு வேண்டினுள, அவனும பெண்புததிக்கிசைநது வில்லிலம்பு வைததுக்கொண்டு அதன் பினனுலே உலாவினுனென்பதை உலகரனைவரு மறிவாாகள். இதனை—

“ வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விராந்தக்கொன்று
 வண்டமிழ்மாமுனிகொடுததவரிவிலவாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிமூகககைநீக்கிக்
 கரனேடுதூடணன்றனுயிரைவாங்கிச்

சிலைவணக்கி மானமறிய வெய்தானறனைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
தலைவணங்கிக் கைக்கூப்பியேத்தவல்லார்
திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே" என்று குலசேகர மன்னன் கூறியருத்தலைக்கொண்டேனாக

ஒருவன் எப்பொழுதும் கையின் மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றானென்று கூறாரை, அது அவ்வான அவ்வாறு சதா மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தலால்

தாருகாவனமுனிவர் யாகஞ்செய்து எழுப்பிய மானை அதன் கருவமடங்க ஹரன் இன்றும் தரித்திருக்கின்றான்

தக்ஷாமேவாஸம் ஸஹஸாநாக ம்ருஹஸ்தவாணிநாத்ருதம்।
திஷ்டதஸ்கண்டேவ ப்ரயோகம் க்ருஷ்ணாவஹேதி தம்॥

என்று ஸ்காந்தபுராணத்துப

த்வஷ்ட்ரா ஸஹ்ருதா பக்ஷார்த்ரீம் ஸவத்ஸரம் ஹரிணம் வா ஹரிவைராஹஸ்ரேகம் - ஜாதவேதஸஸுஷயா தேநாஹ ஜமதா ஸஹோயஜ்ஞாக்ஷேந்த்ராவடாய: என்று மாக்கண்டேய சுருதியிலும் கேட்கப்படுதலைக் கொண்டேனாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி மானின்பொருட்டுக் காட்டிற் றிரிந்தான், ஹரன் மானைக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கேவலம் மானைப்பிடிக்க வலைந்து திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மானை என்றுங் கையில் வைத்திருப்பவன் அந்தவிஷயத்தில் சிறந்தவனாதலால், நாமும் மானுக்கலைந்த ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸதா மானைத்தாங்கிய ஹரனை அடைந்து வணங்கி அவ்வரனையே ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௯௫)

ஏகோ தஶாஸ்யஹ்ருதநைஜவதூக ஆஸீத்
அந்யோ வதூவிலஸிதார்த்தஶரீர ஆஸீத்।
கோவாநயோரதிக இத்யநு ஸிந்ரிய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகோ தஶாஸ்யஹ்ருதநைஜவதூக ஆஸீதந்யோ வதூவிலஸிதார்த்த ஶரீர ஆஸீத்। கோவாநயோரதிக இதயநு ஸிந்ரியவருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந்து சமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

புல்லும பொறிகொள மதிலிலஙகைப பூப னெடுதத மனைவியினன்
சொலலி லொருவன மறறொருவன தாகஉ வலலி யனனாளா
லெலலொன் றிடுமே னியிறபாதி யிடசசதனகி யிருககினறன
எலலி லிவருட சிறநதவனயா.ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தஶாஸ்ய	இராவணனாலே
ஹ்ருத	அபகரிககபபட்ட
நைஜ	தனனதான
வதூக:	மனைவியையுடையவனாக
ஆஸீத	ஆனான,
அந்ய:	இனனொருவன
வதூவிலஸிதார்த்தஶரீர:	பெண்சாதியினாலே பிரகாசிககிற பாதிசரீரததையுடையவனாக
ஆஸீத்	ஆனான்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பத்துத்தலையுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், இன்னொருவன் தன் சரீரத்திற்பாதி மனைவியாற் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் இராவணனால் எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால் இதனை—

"பரிந்துபுறப்பல்வெகுண்டவள்பகர்தலினிளையோன்
விரைந்துநாடுவான்போயபின்மெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவன்னையையிராவணனவ்வழிவிண்ணெழுந்தான்
கரந்துகொல்வதற்குற்றதுகாலமென்றுணரான்" என்று வரும் பாகவதத்தாலும்,

"கொண்டானுயர்தேர்மிசைக்கோலவளையாள்
கண்டாளதனதாருயிர்கண்டிலளால்
மண்டானுறுமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாயெழுவான்விரைவாய்" என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

"அரக்கர்கோவெள்ளியவண்ணங்கைநீக்கலான்
மருக்கமழலங்கலான்மணந்தடுதன்கொலென்

திரககமிலசிதடனுங்கிசைததனலலறம
புரககவநதருளபுரிபுனிதனகேட்டனன" என றுபாகவததலும்,

தஷாபராவண கூவா-ராமபாஉவ சிஎவநஹாமயம் ஹநிவரு
க நஃருசுஷாஆமி க - வஹாவஹஜகிவ நிமிகாயஆாபாவாது
ாாவணம் என று சுருதியிலும வருதலைகொணடுணாக

ஒருவன மனைவியாற பிரகாசிககபபட்ட பாதியுடமபினனென்
றது-ஹரனே, அது அயவரன அவவாறிருததலால இதனை —

" திருநதமதிசூடிதமெணணீாசச டைககரநதுதேவிபாகம
பொருநதிபபொருநதாதவேடததாறகா லுறைதலபுரிநதசெலவ
ரிருநதவிடமவினவிலேலலஙகமழசோலைபினவணடியாழசெய
குருநதமணணாறுஙகுனறிடஞ்குழதணசா ாறகுறுமபலாவே" என்று
திராவிடவேததது வருதலைகொணடும்,

" வலபபாகஞ்செழுமபவளச்சோதியெனன
வாணீலச்சோதியெனன மறறைபபாகங
கலப்பான திருமேனியணிநதநீறறுற
கதிாமுததினசோதியெனமேனையீனற
குலபபாவையுடன கலைககுனறிலவாழ்கிற
குனறுடையோனறிருகோலங்குறிப்பாலுன்னிப
புலப்பாடுபுறமபொசியமாாபுநதோளும
பூரிததானுடலபுளகமபாரிததானே" என்று பாரதததும் வரு
தலைக்கொண்டுணாக

தாத்பரியம்.

ஹரி ராவணனால அபகரிககபபட்ட மனைவியையுடையவன்,
ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற்பாதியாக உடையவன் என்
பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனுக விருப்ப
வனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறுன். ஒற்றுமையாயும் அயலா

ளுல அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள் இதனால் இராவணனு லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரியைவிட இடப்புறத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனைவியினையுடைய ஹரன் சிறந்தவனும் அதனால் நாம் இவ்விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயாவுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று (௬௬)

ஏகஸ்துமாக்கடபடேந்ததாஹலங்கா
மந்யஸ்துமந்தஹஸிதேந புரத்ரயஞ்ச।
கோவாநயோரதிகஇத்ய நிரூப்ய வ்ருத்தா
ஸாத்வாஸ்ஸ்வயம்பருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகஸ்துமாக்கடபடேந்ததாஹலங்கா மந்யஸ்துமந்தஹஸிதேந புரத்ரயஞ்ச:। கோவாநயோர்திகஇதய ந சிந்த்யவருத்தாஸ்ஸ்வயம்பருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாலை மதிய மெனச்செய்மை யருவு முகத்துக் கோடரத்தாற் [ன
கோல விலங்கை தனையொருவன் கொளுத்தி யழித்தான் கூடொருவ
சாலச் சிறிய முறுவலினுற் றகித்தான் றகுவா புரமூன்றை
எனு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனுல
மாக்கடபடேந	குரங்குத்தலைவனுல
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சுட்டான்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவன்
மந்தஹஸிதேந	புன்சிரிப்பினுல்
புரத்ரயஞ்ச	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சுட்டான்;

அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிகம	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸரயாம.	ஆஸரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன குரஙகு வேலைககாரனுல இலஙகையைச சுட்டான், மறறொருவன மநதஹாஸததினுலேயே திரிபுரஙகளைச சுட்டான், இவவிருவருககுள சிறநதவனை பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொன்னல, உஙகளால சொலலபபடுகிற மறறாபுருஷனை நாஙகள சரண மாக அடைகின்ருேம

விதப்பு

ஒருவன் மாககடபடனுல இலஙகையைச சுட்டான என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதிருததலால.

ஹரி இராமனுக விருந்தகாலததிற குரஙகாகிய அநுமானைத தூத னுக அனுப்பினுன், அவன் இலஙகைககுட்புகுநது இநதிரசிததினுல் பிடிக்கப்பட்டு வாலில கிழிசுற்றித தீயைப் பற்றவைததவுடன் அந்த வால்த்தீயினுல் இலங்கையைச்சுட்டான். இதனை—

“ தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவை குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டுவாலியைக்கொ ன்றிலங்கைநகரரக்கர்கோமான், சினமடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மானையிர

ராமன்றன்னையேதருவாரிணையடியேயேத்தினேனே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

" வேந்தனகோயிலவாயிலொடுவினைவிறகடந்துவெள்ளிடையிற்
போந்துபுறநின்றினைக்கின்றபொறைதீர்மறவாபுறஞ்சுற்ற
ஏந்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமூற்றுநெய்தோய்த்தாரிமூட்டுதெண்ணெய
காந்துகடுந்தீக்கொளுத்தினாராத்தாரண்டங்கடிகலங்க என்றும்,
நீனிறநிருதரீண்டுநெய்பொழிவேள்வித்தீங்கிப
பாலவருபசியனென்பானமாருதிவாலைப்பற்றி
ஆலமுண்டவனன்றாட்டவுலகெலாமழிவினுண்ணும
காலமேயென்னமனனோகனலியுங்கடிதிலுண்டான்" என்றும்

வரும் இராமாயணத்திலும்,

ஸீதாம்ஃ்ருஷ்டாஉவஸாராநுஹகூாபா ஈஂத ஹாதஃாஹயஃ

என்று ராமதாபினியிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றதுஹரனை, அது அவ்வர னவ்வாறு சுட்டிருத்தலால் இதனை—

" விண்ணோர்தலைவாவெண்புரிநூன்மார்பாவேதகீதத்தா
கண்ணார்நுதலாநகுதலையாகாலகாலாகடவூரா
எண்ணார்புரமூன்றெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம
பெண்ணாவாமயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே" என்று

திரவிடசூக்தியினும்,

" எறுழ்வலிமுழுவதுமெண்ணினன
கறுவுறுகுறுநகைகாட்டினன்
முறுவலினுயர்புரமுமமையும
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தூதனால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் மந்தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஸ்ரீராமருக்கு ஜயத்தாலே ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சிரிப்பினாலே மூன்று நகரங்களை எரித்தவன் சிறந்தவன் என்று விதந்து கூறவேண்டியதில்லை. தானே விளங்கும். மந்தஹாஸத்தினாலே முப்புரங்களை எரித்த ஹரனைவிட வானரங்களாலே இலங்கையைச் சுடுவித்த ஹரி தாழ்ந்தவனென்பதால், இந்த விஷயத்திற் குறைவடைந்த ஹரியை நாங்கள் அபயிரதானமாக வகிரமி இந்த விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைந்து வாழுகின்றோம் — என்று (கூஎ)

[illegible]
[illegible] நிஜகார்யகாரீ।
[illegible]
[illegible]

[illegible]

மொழிபெயர்ப்பு

[illegible]
[illegible]
[illegible]
இந்த விஷயத்தில் [illegible] பொருட் சிறந்ததுமே.

பதப்பொருள்.

எகஸ்து	ஒருவனாலே
மர்கடபடை.	வானரசேனைகளாலே [வா,
நிஜகாயகாரீ	தனகாரியததைசசெயதுகொணடவனலல
அநய:	இன்னொருவன்
சுரேந்தராதிவைஹ	இந்திரன் முதலியவாகளாலே வா;
நிஜகார்யகாரீ	தன்காரியத்தைச் செய்துகொண்டானல்ல

அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இதனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்குச்சேனைகளால் தன்னுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொண்டான், மற்றொருவன் ஒருவனாலே செய்யப்பட்ட தன் காரியங்களையுடையவன், பெரியவர்கள் இவ்விருவரில் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த புருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

விசேஷம்

ஒருவன் யாசகப்பட்டார்களால் செய்து முடிக்கப்பட்ட தன் காரியத்தினை உடையவனென்றதனால், அந்த அவ்வாறு செய்து முடித்திருக்கலாம்

அது ஹரி இராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலும், ஜலந்தரன் மனைவியை விபசரித்தநாளிலும் குரங்குகளாலே தன்து காரியங்களைச் சாதித்தானென்பதை. இது ஜகத்ப்ரஸித்தம் இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible] என்றற்றொடக்கத்து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

“ அளவிகநதவரிககுலததோமொழில்
வளருகினறவரைககுழுவுயததிட
உளமுவநது நூரேருசலையாமலை
நளனவினைநதவணணனகமைததனனரோ” என்றிராமாயண
ததும,

“ எயிலைமுறறியெதிரநதவரககளை
அயிலெயிறறவரிககுலததோதெறப
புயலையொததவனமுடிபததுமவெவ
வெயிலையொததொளிரவேநதொடுமேற்றனன்” என்று பா
கவததததும வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைககொணடு தன காரியஙகளை நிறை வேறறினன எனறது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத் தலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரகாலததிலே இநதிராதிகளான தேவாகளையே கருவிகளாககொணடு போாபுரிநது தன காரிய சாததியமான திரிபுரஜயாதிகளை அடைநதனன. இதனை—

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ
சுருதிகள்துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும.

தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாநாரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுபொழுதண்ணலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினன்
மாயிருநெடியவில்வாங்கினன்
காய்கனலுமிழ்கணைபூட்டினன்” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குகளால் தன் காரியத்தைச் சாதித்தான், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களால் தன் காரியத்தைச் சாதித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிந்த ஜனங்களால் தன் காரிய சாத்தியமடைபவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான்; உயர்ந்தவர்களைக்கொண்டு தன் காரிய சாத்தியஞ் செய்துகொள்பவனை ந்யாயவாதிகள் உயர்ந்தவனாக ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஹரி இழிந்த குரங்குகளைக்கொண்டே தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்டனன், ஹரன் உயர்ந்தவர்களான தேவர்களைக்கொண்டே தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டனன். இதனால் ஹரி தாழ்வையும் ஹரன் உயர்வையும் அடைந்து விளங்குதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று. (ருஅ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌨𑍁𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍋𑌯-
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌥𑌿𑌤𑌤𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑌰𑌾𑌸𑌿𑌤𑌃 |
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾-
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂𑌪𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ||

ஏகஸ்துமத்ஸ்யதநுமேத்யகதோபதிதோய மந்யோவிநிர்மதித்தத்வஜ்வாநபரஸித்த | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸ்த்யம்பருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

சங்கந் திகழுங் கடனீரிற் றகவார் சேலி னுருவுடனே
துங்கந் திகழச் சென்றொருவன் றுளைந்தா னொருவன் றுகளில்லாச
செங்கண் மீனக் கொடியானைச் செகுத்த மிகுதத சீத்தியினான்
இங்கண்ணவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனோவெனில்
மத்ஸ்யத்வம்	மச்சவுடலை
ஏத்ய	அடைந்து
அபதிம் தோயம்	கடல்நீரை
கத:	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விநிஹத ஜ்ஞஷகேதநோ	சங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மீனக்கொடியோடு கூடிய மன்மதனையுடையவனாக
பராக்ரமத:	பராக்கிரமியானவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவத்தையடைந்து சமுத்திரத்தையடைந்தான், இன்னொருவன் மச்சக்கொடியினையுடைய மன்மதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களி லுயர்ந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல்நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்தான். மணம்பொருந்திய மலர்மாலை யணிந்த தோளினையுடைய அம்மன்னவன் வையையாற்றில் அருக்கியங் கொடுத்தற்காக எடுத்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன்.

பாண்டிமன்னவனாகிய சத்தியவிரதன் தன் கையிலிருந்த அச்சிறு மீனினை ஹரியென்றுணராமையால் வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன். உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுன்னைச் சரணமாக அடைந்தேன், சரணமாக வந்த என்னை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஜலசரங்கள் வசிக்கும் ஆற்று நீரில் அனாதையாக விட்டனை, என்னை இவ்வாறு விட்டுவிடுதல் நின்னீதிக்கேற்றதன்று மன்னவனே! என்னை நீ நான் சற்றே வளருங்காறுங் கமண்டல நீரில் விட்டுவைத்துச் சற்றே வளர்ந்ததற்குப் பின்னர் நல்ல தடாக நீரில் இட்டு என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று கூறியது. இம்மொழிகளைக் கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரியந் தோன்றினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எடுத்துக் கமண்டலநீரில் விட்டுவைத்தனன். அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது. பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளர்த்தனன். அம்மீன் அத்தடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின்னர் அம்மன்னவனினி இதனை எங்கு வைத்துக் காப்பது என்றாலோசித்து அதனை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கடனீரில் விட்டனன். கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுடன் அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மிக்க வலுவினையுடைய இக்கடல்நீரிலுள்ள கொடிய மீனினங்கள் என்னைத் தின்றுவிடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என்னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறுயினன்போலும் என்று கருதி, மீனமே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றே? இழிவினையுடைய

இம்மீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரணமென்னை? என்று வினவி வணங்கினன்.

உடனே அம்மீன் அம்மன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழிந்தவுடனே இப்பெரிய கடல் திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெருகும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நின்னையும் இவ்வுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித்துக்களையும் முனிசிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுடனுங்களனைவரையும் இறக்கிவிடுவேன். பின்னர் வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனையுங் கொல்லுவேன் என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட்சென்றது.

பின்னர் அம்மீன் கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் வித்துக்களையும் சத்தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடத்திலேற்றித் தான் தன் கொம்பினுவிழுத்துக்கொண்டு திரிந்து பிரளய நீங்கினவுடனே அனைவரையும் இறக்கிவிட்டுப் பின்னர் வேதத்தைக் கவர்ந்துசென்ற அசுரனையுங்கொன்று மீனுருவத்துடன் இருந்தனன் என்று பாகவதபுராணமானது கூறுகின்றது இதனை—

“ மருக்கமழ்தாரினனவையையாற்றிடை
அருக்கியங்கொடுப்பத்தற்கங்கைதாங்கிய
திருக்கிளர்புனலிடைச்சேட்டிளங்கயல்
உருக்கொடுதனிமுதல்வந்துதித்தனன்

மன்னவன்காண்டலுமவ்வையையாற்றிடைத்
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சொல்லுமால்
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவெனனை நீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டனை

இன்னலொன்றறநனியினிதுகாககென
அன்னவனெஞசகமடைநததறபுதப
கடமுமிழ்களிறறிஞஙகனனனீரிடை
விடுதலுஙகனனலினவிட்டுவீஙகலால
மடலவிழநறுமலாவாவியுயததனா
நெடுமலாபபூநதடநிறைநதெனபவே
தடநிறைநதிடுதலுநதயஙகுசெஙகதிா
விடுமணிபபூணிஞனவியநதுநோககினன
கடலிடையுயததனன்கலலெனகொளவைநீா
படுதிரைபபரவையிறபாயநதுசொலலுமால" எனறறெருடக
கதத பாகவதப்பாடலகளாலுணாக

ஒருவன மீனககொடியினையுடைய மனமதனைககொனற கீாததியினையுடையவன் எனறது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு இயறறியிருததலால. இதனை—

"காமனெரிபபிழமபாகநோககிககாமபனதோளியொடுஙகலநது
பூமருநானமுகனபோலவரோததப்புகலிநிலாவியபுணணியனே
ாமவனதெரியாடடுகநதவெமபெருமானிதுவெனகொலசொலலாய
வீமருதணபொழிலசூழ்மிழலைவிணணிழிகோயிலவிருமபியதே"

எனறு திரவிடசூகதியினும, மறறையவைகளினும வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மீனுருவடைநதான, ஹரன மீனககொடியினனுனை மனமதனைக் கொனருனெனபதாம

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனுருவையடைநதவனைககாட்டிலும அவ்விழிந்த மீனினைக கொடியாகவுடையவனைக கொன்றவன் சிறநதவனுதலால், நாம இழிநத மீனுருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமாகக்கருதி உயாந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். (௩௬)

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌜𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌕𑌃
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌽𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥

இந்த்ராநுஜத்வமகமத்புவிஸாவதைக இந்த்ராதிபிஸ்ஸுரகணை பரிபூஜ்யதேந்ய | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துத்விமம்வ்யவஸாயமார்யாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணி லொருவ னெந்நான்றும் மகவா னிளைய னுவாரு
மெண்ண விருந்தா னின்னொருவ னிழிவி லிந்தி ராதியர்கள்
பண்ணும் பூசை தனையேற்றுப் பயிலு மியல்பைப் பரித்துள்ளான்
எண்ணி லிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புவி	உலகத்தில்
ஸர்வதா	எப்பொழுதும்
இந்த்ராநுஜத்வம்	உபேந்திரனாக விருத்தலை
அகமத்	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
இந்திராதிபி	இந்திரன்முதலியவர்களாலும்
ஸுரகணை.	தேவகணங்களாலும்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இந்திரனுக்கு அநுஜனாகவிருக்கப்பெற்றான், இன்னொருவன் இந்திராதிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவ னிந்திரா நுஜத்துவத்தை யடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமாக விருத்தலினால்

மாவலி மன்னன் தேவவைரியாகி உலகனைத்தையுந் தன்குடை நிழலிலாக்கியாண்டநாளில், ஹரி அம்மாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்திரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின் மகனாகத்தோன்றிக் குள்ளனாக விருந்தமையால், வாமன நாமத்துடன் றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யிந்திரவுலகஞ்சென்று இந்திரனருகி லவன் றம்பி யாக விருந்தனன் இதனை—

"உபேந்திர இந்திரவரஜ" என்னும் நிகண்டாலும்,

"குறையிலையெனினுமின்றுகூறுநற்பணிசெய்கேனென்
றிறைவனை வணங்கிவெள்ளியியற்றினனிறைவன்றானும்
நறுநுதலதிதியெனப்பாணலந்திகழ்மகிழ்ச்சிநாளும்
உறவுபேந்திரனேயாகியும்பர்நாடுறையுமன்னோ" என்னும் பாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இந்திராதிதேவராவார — இந்திரன், அக்கினி முதலிய திக்குப் பாலகர்கள்; ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், அசுவனிதேவர்கள், உருத்திரர்கள் முதலிய முப்பத்து முக்கோடியர்களும், மற்றுள்ள தேவயோனிகளும்.

இந்திரன் பூர்வத்தில் ஸ்ரீகாளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்திற் சிவனைப் பூசித்தானென்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றும், கேதாரத்திலிறைவனைப் பூசித்தானென்றும், காஞ்சிபுரத்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், திருவாரூரி லிந்திர னீசனைப் பூசித்தானென்றும், சிதம்பரத்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாசுரசங்காரம், வலாசுரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாசசாபநாசம், கௌதமசாப நிவிர்த்தி, அநேக முனிவர் சாப நீக்கம், சுவர்க்க லோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உச்சைச்சிரவாகனம், சிவலோகவாழ்வு என்னும் இவைகளை யடைந்தான் இதனை —

[illegible]
[illegible]

"கொற்றவார்சடைநிழற்றியமருலகமினி தளிக்குங்குலிசவேந்தன
கற்றைவார்சடையானைக்காளத்திமுக்கண்ணனைக்கருதிப்பூசித்த
தற்றைநாளவனருளவலாசுரனையுயிர்செகுத்தானவனியோர்மெ[ருன்.
பெற்றவானவருலகுக்துயரொழித்தான வலாரியெனும்பெயரும்பெற்

[illegible]
[illegible]

"செருத்தகுலிசத்தவனெருத்தன்கறைக்களத்தெம்பெருமானைச் சிந்திததோர்நாள், விருத்தகிரிவழிபட்டான்துருவாசனடுசினத்தால் விளம்பவாசத, தருப்பணிலஞ்சுரபிசிந்தாமணிமுதலமறிகடலிற்றழுவிச்சார்ந்த, திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவளநுகர்ந்துதனிச்செங்கோல் செலுத்தினன்."

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

"மகபதியோரா மகவின்றிநெடுங்காலந்துயருழந்துமறுககங்கொண்டு, முகையவிழ்காஞ்சியினிழலினினிதிருந்து முழுமுதலைப்பூசையாற்றித, திகழொளியவுலகளிக்குஞ்சயந்தனெனுமொருமகவையினிதினீன்றனன, புகலரியவாரூரிறபூசிததானினிதுகைக்குமபுயலுமபெற்றனன."

[illegible]
[illegible]

"அருணகிரிபபெமமானை மலரடிபெறறருசசிததானருமபூதத, பொருகளபவனசமுலைபபுலோமசையைபபெறபபெற்றன குலிசப்புததே, ஞருகியசிநதையஞகியெமமானைபபூசிதத துாைககப்பாற்றே, பெருநதிநினறுவட்டெடுககுஞ சடையோனைபபூசிதத பிறவுஞ்சொல்வாம."

திருவண்ணுமலையில் ஹரனைப்பூசிதது அநேகவரங்களைப்பெற்றனன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

என்றிருததலால், எமனும் ஸ்ரீகேதாரக்ஷேததிரததில் ஹரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன் என்றறியப்படுகின்றது.

நிருதியும் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப் பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

[illegible]

[illegible] என்றி
ருத்தலைக்கொண்டுணர்க

வருணனுஞ் சம்புகேசுவரமென்னும் திருவானைக்காவிலரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனனென்பதை—

[illegible]

[illegible] என்னு
மிதனாலுணர்க

வாயுவும் தக்ஷிணகைலாசமான ஸ்ரீமஹாகாளஹஸ்திக்ஷேத்திரத்தில் ஈசனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றான் என்பதை—

[illegible]

[illegible] இதனா
லுணர்க

குபேரனும் சித்தவடக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரம்பெற்றனன் இதனை—

[illegible]

[illegible] என்ப
தனாலுணர்க

ஈசானனும் கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

[illegible]

[illegible] ॥
என்பதனாலுணர்க.

ஆதித்தியனும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் அரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன். இதனை—

காஶ்யாம் தேவவராராத்⁴யலிங்கம் தே³வேஶ்வரேஶ்வரம் |
ஸூர்யஶ்சந்த்³ரஶ்ச ஸம்பூஜ்ய ப்ராப்தவாநபி வாஞ்சி²தம் || என்றிருத்தலாலுணர்க.

சந்திரனும் கும்பகோணத்தில் ஹரனைப் பூசித்து வரங்களைப் பெற்றனன் இதனை —

கும்ப⁴கோணே து சந்த்³ரேண ஶங்கர: பூஜித: ஸதா³ | ஸர்வ
ஸித்³தி⁴ப்ரதோ³ தே³வஸ்தத்ர க்ஷேத்ரே ப³ஹுப்ரபோ⁴ மஹேஶ்வர:
வர்ஷாஸு || என்றிருத்தலாலுணர்க.

அன்றியும் தேவர் முனிவர் அசுரர் சித்தர் சாரணர் கருடர் இயக்கர் வித்தியாதரர் உரகர் கின்னரர் முதலியவர்களும் ஹரனைப் பூசித்து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் இதனை —

ஸம்பூஜ்ய தே³வம் ஸர்வேஶம் ஸம்ப்ராப்தம் ப³ஹு
ஸித்³தி⁴த³ம் | நந்தீ³ நாரத³ தே³வர்ஷி தே³வா: ஸித்³தா⁴ ஸுரா
ஸுரா: || வித்³யாத⁴ரா யக்ஷா: கிந்நரா ஸித்³தா⁴ மஹோரகா³: | கி
ந்நரா: ஸித்³தா⁴ க³ந்த⁴ர்வா: ஸமாராத்⁴ய மஹேஶ்வரம் | ஸந்துஷ்டா:
ஸர்வதே³வேஶம் ஸம்ப்ராப்தா வாஞ்சி²தம் | ஸ்வம் ஸ்வம் பத³ம்
ப்ராப்யாஸ்ந்தே நாத²ம் ஸம்ஸ்தூய | என்றிருத்தலால், தேவாதிகளனைவரும் ஹரனைப் பூசித்தார்கள் என்றறியப்படுகின்றது. தேவர்களிலுயர்ந்த ஹரியனும் ஹரனைப் பூசித்திருக்கின்றான்.

ஶ்ரீகாஶீநக³ரே தே³வம் ப்³ரஹ்மா தே³வம் த்ர்யம்ப³கம் |
தோஷயாமாஸ தபஸா தீவ்ரேண பரமேஶ்வரம் ||

பூஜயாமாஸ ப்³ரஹ்மாஸ்ய ஶங்கரஸ்ய ப்ரஸாத³த: |

என்றிருத்தலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரனைப் பூசித்தான் என்று அறியப்படுகிறது. ஹரியும் ஹரனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறான்.

[illegible] என்று முறையே காட்டிய ஸ்ரீ ஸ்காந்த மஹாபுராணத்துபதேசகாண்டத்து சுலோகங்களாலும், பிறவற்றாலும்,

[illegible] என்பனவாதி வேதவசனங்களாலும், ஹரன் ஹரிபிரமாதி சகலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்படுபவன் என்றறியப்படுகிறான்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இந்திரனுக்குத் தம்பியாக உள்ளவன், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுக்குத் தம்பியாயிருப்பவனிலும் அத்தம்பியாயிருக்க வேண்டினோன் தம்பியாகவிருந்தவன் முதலியவனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டவன் சிறந்தவனேயாம். இம்முறையால் இந்திரனுடைய வேண்டு

கோளுக்கிரங்கி யவன் றம்பியான ஹரியினும், இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் இவ்வி ஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிர தானமான ஹரனைச் சரணாகதியென் றடைந்து வணங்குகின்றோம்.

ஏகோ ந்ருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாந தைத்யம்
அந்யஸ்தமேவ ஹதவாஞ் சரபாவதாரீ।
கோவாநயோரதிக இத்யபி சிந்த்யவஸ்து
தாஸ்ஸ்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகோ ந்ருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாந தைத்யமந்யஸ்தமேவ ஹதவாஞ் சரபாவதாரீ। கோவாநயோரதிக இத்யபி சிந்த்யவஸ்துதாஸ்ஸ்யம் பருவந்துதமிமம் வயமாஸ்ரயாம:।

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னேறு பிறழு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வுருவமதாய்
முன்னே யசுரன் றனையொருவ னமுகிழ்த்தா னவனை மூதுலகிற்
பின்னோர் புருடன் சரபமெனப் பெயர்ந்து படுத்தான் பேசுமிடத்
தின்னோர் தம்மிற் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ந்ருஸிம்ஹதநும்	நரசிங்கவுருவத்தை
ஏத்ய	அடைந்து
தைத்யம்	அசுரனை
ஜகாந	கொன்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
சரபாவதாரீ	சரபாவதாரியாகி
தமேவ	அந்த நரசிங்கனையே
ஹதவாந்	கொன்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவண?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஸரயாம	ஆஸரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன நரசிஙகவுருவததை யடைநது தைதயனைக கொனறான, இனனொருவன சரபரூபததையடைநது அந்த நரசிஙகததைக கொனறான, இவவிருவருட் சிறநதவன யாவ னவனை நீவிா கூறுமின, கூறினால நாஙகள அநத மஹாபுருஷனைச சரண மாக வடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன நரசிஙகவுருவடைநது இரணியனைக கொனறானென் றது - ஹரியை, அது அவவரி அவவாறியறறியிருததலால

பூாவததிற காசிபமுனிவன தனமனைவியா பலரிற றிதியெனபவ ளுடன புணாநதனன இவன புணாசசியினால இரணியன இரணி யாககன எனனும இரணடு முதனமை வீராகளும மறறும பலவசுரா களும் பிறநதாாகள இவாகளில இரணியன இறைவனருளாறசிறநத வன்மை விண்ணையாதிகளைபபெறறுத தனனிகாிலலாத தலைவனாய இருநிலமாண்டான. இவனரசனாகிய ஞானறுமுதல ஆதிததியாமுத லிய விபுதாகளுக் கதிக சஙகடஙகளுணடாயின அதனால அததேவா கள் நாராயணனை யடைந்து வணஙகி அண்ணலே! இரணியன செய் யுங் கொடுமை யாற்றறபாலதாக விண்மையா லிஙகடைந்தோம். இர க்ஷிக்கவேண்டும எனறு வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமராகாள் அஞ் சனமின்! நுங்குறையை விரைவி லகற்றுகின்றோமெனத தனதமிசத்

தை இரணியன் மனைவியின் கருவிற் கலக்கச்செய்தனன். சில தினங்களுக்கெல்லாம் இரணியனுக்கு மகன் பிறந்தான். பிறந்திருகுணமுந் தழுவி யியங்குமோ ருருவினனுந்தன்றந்தையான விரணியன் வழியிலும் தனதமிசமான நாராயணனிடத்தும் அன்புடையவனாக வளர்ந்தனன். வளர்ந்தனானற்று இரணியன் சுக்கிரனைக்கொண்டிவனுக்கு அருமறை யத்தியயனஞ்செய்தான். உடனே சுக்கிரன் தற்காலவழக்கப்படி வித்தியாரம்ப சமயத்தில் ஓம் இரணியாயநமவென்றுரைத்து நீயு மிவ்வண்ண முரைத்தியென்றனன். பிரகலாதனென்னும் அபிதானம் உள்ள அத்தைத்தியகுலபாலன் நானவ்வாறு கூறேனென்றான். சுக்கிரன் இவ்வித மிவனுரைப்பதை இவன் தந்தைக்கறிவித்தா னவனிவனையழைத்து மைந்த நீயென் வேதமோதப்பயிலுகின்றாயில்லை என்றனன். அதற்கவன் ஐய வேதமோதுபவரெல்லாம் ஹரி ஓம் என்று உரைத்துரைப்பர். சுக்கிரனவ்வாறு கூறாது ஓம் இரணியாயநம வென்று சொல்கின்றான், அது பிசகு, ஆகலால் அதனை நானுரையேன் என்றனன். உடனே இரணியன் கடுங்கோபங்கொண்டு தன் மைந்தனுக் கனேகந் தீங்குகளைச் செய்வித்தான். அத்தீங்குகளனைத்தையும் அப்பிரகலாதன் நாராயணசகாயத்தா னீங்கினன். அதுகண்டவிரணியன் நின் ஹரி எங்குள்ளான் என்றனன். அதற்கவன் என்னரி தூணிலுந் துரும்பிலும் உள்ளன் என்றனன். இரணியன் மைந்த! இத்தூணி லவ்வரி யுள்ளனோ? என்று தன்காலை நீட்டி யொருதூணை யுதைத்தான். உடனே உதைத்த பொன்னந்தூணி னடுவை பிளந்துகொண்டு ஹரி நரசிங்கரூபமாகத்தோன்றி இரணியனுடன் போர்புரிந்து அவனைக் கொன்றனன். இதனை—

"இடித்ததோரசனியென்னவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடித்ததூணத்தினின்றுமாடகப்பசும்பொனண்டம்
வெடிப்பமாலவரைபனிப்பவெடிபடநகைத்துவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலைவாளரிமுளைத்ததன்றே. என்றும்,

கழைசுளிகளிறன்றனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலை
குழவிவெண்டிங்களன்னகூருகிர்நுதியிற்பைந்தேன்

பொழிமலரஙகனமாபமபோழநதுசெஙகுருதிஜூறி
வழிபசுஙகுடாமெனகணணியாளரிவனைநததனறே" எனறும்
வரும பாகவததததாலுணாக

ஒருவன சரபாவதாரியாகி யநத நரசிஙகததை அழிததானென்றது-ஹரனை, அது அவவர னவவணணம இயறறியிருததலால.

ஹரி நாசிஙகமாகி இரணியனைககொனறு குடாமாலைசூடி இரததபானஞ்செயது வெறியேறி இருகரஙகளையும விரிதது உலகஙகளிலுள்ள வனைததுயிாகளையும உபதகிரவிததனன அபபொழுது தேவாகள கொடிய அசசிஙகததின றனமையை ஹரனிட முறைததாாகள். உடனே ஹரன சரபரூபததையடைநது நரசிஙக நினறுழிசசென்று அதனைககொததி உருககுலைதது வீறழிததுககொனறு தோலையுமுரிததனன. இதனை—

"சரபபபேருருவெடுததனனளவொழிதடககை
விரவிததிணசிறைவெளளிடைபுதைததுறமீபபாயந
துரவுததிணபதமெடடிஞுஙகிளைததுவெளளுகிராற்
கிரணபபொறகிரியெடுபபினுயகிழஙகெனககிழியும.

கறிததுமிழநததுகாஙகளைககதிாமுடிசசிரததைக
கொறிததுமிழநததுகுருதிகொபபுளிததுபஃறேண்
முறிததமுககியதிடிககுரலெழுபபியமுழககிற
செறிததபுனசெருக்கிழநதுயிரிழநததசசியம" என்றும வருங்
காநதமஹாபுராணததாலும, பிறவறறாலுமுணாக.

𑌯𑍋 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌷𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌶𑌰𑌭𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌜𑌘𑌾𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃 ॥
𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌵𑌧𑍀𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌸𑌿 ।
𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌦𑌾𑌰 𑌨𑌖𑍈𑌃 𑌖𑌰𑍈𑌃 ।
𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌵𑍀𑌰𑌭𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹 ॥ என்று
சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினுன, ஹரன சரபமாகி அநநரசிங்கததைக கொனருன எனபதாம

தாரதர்மியம்

இவவுலகிற கொடியவனைக கொனறவனை எவருமம புகழாநிராா. இரணியனுகிய கொடியவனைககொனற நரசிஙகன கொடிய இரதத வெறிகொணடு நிலைதவறித தானசெயத உபகாரமனைததும அபகார மாக நினறபோழது,ஹரன சரபவுருவநதாஙகி அவவரியைககொனறு உலகததிறகுபகாரமாக வியறறினமையால, ஹரியடைநத நரசிஙகத தினும ஹரனடைநத சரபவுருவஞ சிறநததேயாம இதனை யாமெடுத துக கூறவேணடுவதிலலை ஆதலால நரசிஙகரூபமடைநத ஹரியை விடச சரபரூபமடைநத ஹரன சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநதவிட யததி விழிவடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறி, இநதவிடயத தில் உயாவடைநத ஹரனைச சிறநத புருடனுக வுணாநது அவவரனு டைய சரணகமலஙகளை யடைகினறோம்.—எ-று (சுக)

ஏகோவ்யங்க்தகபட இத்யகிலைர்பாஷி
தவ்யதா குருபரம் இதயபிதீயதே நய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ
ர்த்தாஸ்ஸத்யம் பருவம் நுதமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோவடு.கபடஇதயகிலைரபாஷிவிதயாகுருபரமஇதயபிதீயதே நய:। கோவாநயோரதிகஇதயூநுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவநதுத மிமமவயயாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்போா சிறிது மிலலாத வசட்டுக் கபட மாணியென
வன்போ டெவரு முறைசெய்ய வந்தா னொருவன் வரையொருவன்
தன்போ லெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றன்
இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும
அபாஷி	சொலலபபட்டான,
அந்ய:	மறறொருவன
பரம:	சிரேட்டமான
வித்யாகுரு	ஞானகுரு
இதி	என்று
அபிதீயதே	கூறபபடுகின்றன,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசிதது
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன கபட்டமொணியென வுலகி லனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மறறொருவன் உய்யாநத விததைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகின்றன, இவ்விருவருககு ளுய ாந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரண மாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

"மைதபுஞானமனததிடையொனறும
கைதவமாயமெயகலநசவனுஙகுச
செயதவமாவலிசெயதவவேளவிக்
கெயதவுளதநினிலெணணியெழுநதான" எனபதனுலுண ாக. கைதவம - வஞசனை.

ஒருவன் சிரேட்டமான விசயாகுருவெனறு கூறபபடுகிருனெ ன்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறிருததலால

ஹரனே ஜகததகுரு எனபதைபபறறி ஸகாநதபுராணதது உபதே சகாணடதது எணபததாறுவது அததியாயடானது இவவணணமு ணாககினறது

"தேவகாநதருவ மனிதாதியரனைவாகளுககும குருமாாகளிருககி னருாகள இவவனைவருககு முதறகுரவன ஹரனேயாம எஙங னெனனில, முனனுளில சிரேடடமான கைலாயததில ஈசனிருந்த ஞானறு இறைவி, நநதிகேசுவரன, பிரமன, பகவானுகிய ஹரி, ஸத தியததையே விருபபமாகக காககினற முனிவாகள என்னு மிவாகள னைவரும மிகக வனபுட னிறைவனை வணஙகி, இறைவனை நோககி ஓ ஜகதீசா! நீா சிருட்டிதோறு முணடாகலுறற காலவரமபிற குட்ப ட்டவாகளான பிரமாகளுககெலலாம அகணடசாததிரங்களை உபதே சிததருளினவா. ஆதலால, காலவரைககுள்ளடஙகிய சகல குருமார்க ளுககும பரமகுருவான சுவாமி இஙகெங்களுக் காகமப்பொருளை உப தேசிததால தஙகள கருணையால நாங்கள கிருதாாததராவோம என்று வேண்டிக்கொண்டாாகள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகர மான புட்பகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானுசாரியனுய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாய்கர், சண்முகர்,ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனார் பின்னர் அக்கைலையின் வேறொரு கொடுமுடியான ஆமாத்தனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்துடனிருந்து நந்திகேசுவரன் முதலியோர்க்கும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகணங்கள் முதலானவர்கட்கும் வேதாகமோபநிடதார்த்தங்களை உபதேசித்தனர் பின்னர் அக்கைலாயத்தின் வேறொரு கொடுமுடியான கோளகிரியிலெழுந்தருளி ஹரியயன் முதலிய தேவசிரேட்டர்களுக்கும் சகல வேதோபநிடதார்த்தங்களையும் உபதேசித்தார் பின்னர் பிச்சாடனகிரியென்னும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு ஆசாரிய திருக்கோலத்துட னெழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் ஸனகர் ஸநந்தனர் முதலிய முனிசிரேட்டர்களுக்கும் வேதாந்தார்த்தங்களையும் ஆகமார்த்தங்களையும் உபதேசித்தனர் இறைவனுருவமான நாலுகுருமார்களும் நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தார்கள் அவர்களாலேதான் உலகத்தில் அநேகர் தீக்ஷை பெற்றார்கள் என்றிருக்கின்றது” இதனை—

“வெள்ளமீகொளும்பிரளயத்தொடுமெலாம்வேத
னுள்ளிடப்படுதேகமாமற்றியாவருமொடுங்கி
நள்ளிருட்பெயர்காலையிற்றோன்றுவரத்துநா
ளொள்ளர்த்துபதேசமுற்றளித்தனையெந்தாய்.

குரவனீயெமக்கருமறைக்குலமுழுதுணர்த்தித்
தரவிரும்பினேமெனப்பதுதிருச்செவிசாத்தி
அரவவார்சடையண்ணலக்கயிலையினருகு
பரவுநீண்முடிப்பனிமலர்ப்பருப்பதமடைந்தான்.

சிகரநீண்முடித்தெக்கிணமூர்த்தமொன்றெடுத்துத்
தகரவார்குழலுமைக்குமவ்வேண்முருகற்குநந்திப்
புகர்முகத்தவன்றனக்குமோவடுகற்கும்புகர்வா
ணிகரில்பத்திரன்றனக்குமன்றருளினனிமலன்
பொய்யில்கேள்வியோர்க்குரியவாய்த்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்தத்தினினிதெழுந்தருளி

வெய்ய திண்டிறற்காளாபிஙகிருடிமெயப்பொருளாற
றுயயசோமநந்திககுமுறறுணாததினன றாயமை.

கோளமாலவரையுசசியஙகுவட்டெழுநதருளி
வாளராவணையவனுககுமலரயனறனககு
நீளிருஞசினைககறபகநாடறகுநிமலன
மூளநினறெழுஙகருணையினருளினனமுறையால

பெருநதவததுளோாக்குரியபிசசாடனப்பொருபபி
ணிருநதவசசனகாதியாககினிதுவநதருள
வொருஙகுநினறவேதாகமமுதலியவுணாநதாா
திருநதுகேளவிபெறறனைவருமபவிததிரஞசிறநதாா

திஙகளஞசடையெமபிரானறிருவருளடைநத
பொஙகுநாலவகைபபொருபபினோதமமடிபோறறி
அஙகணமாதவததலைவாமறறியாவருமடைநதாா
தஙகடஙகுறைகேளவியினிரமபினதககோா" எனறு உபதே
சகாணடததுக குருமானமியசசருகக முறைாததலாலும, ஹரன வித
யாகுரு என்றறியபபடுகினறுன

ஸ்ரீ ஷோவ்ஷிஸஂக தெரஓெவ்ர ஹவதாஉஜமஜ்லொ ரோ
என்று சுகரகஸயோபநிஷத ஹரனையே ஜகதகுரு எனறு கூறுகி
ன்றது

தாத்பரியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருநதான், ஹரன ஞானசாரியனுக
இருககினறுன எனபதாம

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருநது கபடனென்று பெயரடைந்தவனைவிட,
ஞானசாரியனுக விருப்பவன சிறநதவனேயாம. ஆதலால் நாஙகள்
இவ்விடயததிற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்
விடயததி லுயாவடைந்த ஹரனையே சரணமாக வடைகின்ருேம்.()

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑌰𑌾𑌵𑌣𑌵𑌧𑍇𑌹𑌿𑌦𑍃𑌢𑌾𑌹𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌲𑌯𑍇𑌚𑌦𑍃𑌢𑌾𑌹𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸயராவணவதேஹிதருடாஹிஶகதி அநயஸயஸாவவிலயேச தருடாஹிஶகதி। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதயவ்ருததாஸஸதயம் பருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னு ளளகை வேநதுற்ற மூதா ராாநத விராவணனை
வின்னுண் டெறிததுக கோறுமதில விளஙகு சததி யாரொருவன்
பின்னோ புருட னுலகனைததும பெயாககுஞ சததி பெரிதுளளான்
இன்னோ தமமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுககு
ராவணவதே	இராவணவததகில
சகதி:	சாமாததியம
தருடாஹி	அதிகமானதலலவா,
அநயஸய	இனனொருவனுககு
ஸாவவிலயேச	எலலாவறறையு மழிககிறதிலும்
சக்தி:	சாமாததியம
த்ருடாஹி	அதிகமானதலலவா;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா:	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோரகளே! ஒருவனுக கிராவணவததகில் சாமர்தகியம் பெரியதானதாக விருநதது, இனனெருவனுககு எல்லாவுலகங்களேயு மழிககின்ற சாமாததியம பெரியதன்றோ! இவவகைய சாமாததிய ருட் சிறநதோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைககிரோல, நாங்க ளநத மஹாபுருடனைச சரணமாகவடைநது ஆஶ்ரயிககினறோம.

விதப்பு

ஒருவனுககு இராவணவததகில சததி சிறநதெென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வாறு இராவணவதஞ் செயதிருததலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செயதிருநதநாளி லவன மனைவியை இராவண னெடுததுககொணடுபோனன அதனிமிததம இராம இராவணாகளுக்கு யுதத நோநதது அநத யுகததகி லிராம னிராவணனைக் கொன்றான். இதனை—

"திசைமுகனபடையெடுததிராகவனசினநதேவித
தசமுகனறனைமாயததனனமாய்ததலுந்தயஙகும
குசமுகஙகஙிறகுஙகுமஙகோட்டரமபையரோ
டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிநதனரிமையோா" என்றும்

வரும பாகவததகாலும,

"குரைகடலேயடவமபால மறுகவெயது குலேகட் டுமறுகணாயை யதனுலேறி, எரிநெடுவேலரககரொடுமிலஙகைவேநதனின்னுயிர்கொண்டவன்றமபிககரசுமீநது, திருமகளோடினிதமர்நதசெல்வன்றன்னை தில்லேநகாத்திருசசிததிரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசை யல்லால்அரசாகவெண்ணேன்மற்றரசுநானே" என்னுங் குலசேக ஙிருபன் கூற்றுலுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதனிற் சமர்த்தனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

சதுர்யுகங்கள் ஆயிரமானால் பிரமனுக்கொரு தினமென்று சொல்லப்படும் அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதுர்யுகமானால் அதுவே ராத்திரி. இவ்வண்ணமான தினம் முந்நூற்றறுபதானால் பிரமனுக்கு ஒரு வயதாகும் இத்தகையச்ராக்கவயது ஒருநூறானால் ஒருபிரமனாயுள் இப்படிப்பட்ட ஒருபிரமனுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தழிவு தினம் அவன் றந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல் அது அவ்வளவானதொரு இராத்திரி இவை முறையே யொருதினமாய் இத்தினம் முந்நூற்றறுபதுகொண்டது ஒருவருடமாய் அவ்வருடம் ஒருநூறு கொண்டது ஹரியின் ஆயுள் இவ்வாறு வரும் மந்நாளனைத்தையு மான் றனெற்றிவிழியாற் சாம்பராக் வாக்குவான் இசனை—

“உலகெலாமீன்றவனையுமகேசனுருவிடையாலொடுங்கரக்கும்
அலகிலாவிளையாட்டாடியவெந்தையமலமாயநிட்களமாகி
நிலவுதற்பரமாயபரமமாயசித்தாய்நித்தியமாயவெறுவெளியாய
மலைவறநின்றதனனுருவெய்திமயங்கணுஞ்சிறந்தொளிவளரும்”

என்று கூர்மபுராணத்திலும்,

சதுர்யுகஸஹஸ்ராணி ப்ரஹ்மணோ தினமுச்யதே।
தாவதேவ நிஶா ப்ரோக்தா ததஹோராத்ரஸம்ஜ்ஞயா॥
ஶதத்ரயம் ஷஷ்ட்யதிகம் வர்ஷமேகம் விநிஶ்சிதம்।
ஶதம் ஸம்வத்ஸராண்யேவம் வயோ ஜேதி ப்ரஜாபதே:

திநமேகஞ்ச விஷ்ணோஸ்தாவதீ ராத்ரிரேவ ச।
ஷஷ்ட்யுத்தராணி த்ரிஶதிநாந்யேவம் ஸ்யாத்ஹாயனம்।
தச்சாப்தஶதமாயுஸ்ஸ்யாஜ்ஜ்ஞேயமேதி ஹரேர்த்ருவா।
ஏவம் ப்ரஹ்மணாம் ஸம்ஹாரோ விஷ்ணூநாம் ப்ரளயோ மஹாந்
நாநாரூபக்ரமேணைஷ ஸம்ஸம்ஹாரபயங்கர:।
ஸம்ஹர்த்தாஸௌ மஹாதேவஸ்த்வநாத்யந்தோ நிரீஶ்வர:। என்பதாதியாகவரும் ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராண வசனங்களாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சர்வசங்காரஞ் செய்தவன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணனைக்கொன்ற ஹரியைவிட, சமஸ்த லோகப்பிராணிகளையும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தில் விழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சரு)

ஏகஃப்ரஸித்ததரஏவஹிவாஸுதேவோ
தேவோமஹாநிதிபரஸ்துதத:ப்ரஸித்த: ।
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவஸ்து
ஸத்த்வம்ப்ரவக்துமதிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

ஏக ப்ரஸித்ததர ஏவ ஹி வாஸுதேவோ தேவோ மஹாநிதி பரஸ்து ததः ப்ரஸித்தः । கோவா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வஸ்து ஸத்த்வம் ப்ரவக்துமதிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மங்கலின்றி யொருபுருடன் மாதவா வாசு தேவனென
வெங்குமபுகழு மியல்பதனை யெய்ந்தானிவன்போ லெனுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத் தோன்றி யவனிற் சிறப்புற்றான்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வாஸுதேவ:	வாசுதேவன் என்று
ப்ரஸித்ததர ஏவஹி	பிரசித்தமானவனல்லவா,
பரஸ்து	இன்னொருவனானால்
மஹாந்	மஹா

தேவ:	தேவன்
இதி	என்று
தத:	அவனைக்காட்டிலும
ப்ரஸித்த:	பிரசித்தியானவன;
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன வாசுதேவனெனறு பிரசித்தியானவனன்றோ, அவனபோனற மறறொருவன மஹாதேவன் எனறு அவனைவிடப் பிரசித்தியடைநதிருககினருன, இவவிருவருககுள சிறந்தவன் யாவன? அவனை நீங்க ளுணமையாகச சொனனுல, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணயாக வடைகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன வாசுதேவனெனறு பிரசித்தியானவன என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம வாசுதேவனுகவிருததலால..வாசுதேவன் என்றுே, (வசுதேவஸய அபதயம்புமாந வாசுதேவ-வசுதேவனுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ அவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனுகவிருத்தலால்.

பூஜ்யதே யஸ்ஸதா தேவைஸ் ஸர்வைஸ் ஸ ஹி மஹாந் ஸ்ம்ருத: | யஸ்மாத் ஸர்வேஷு தேவேஷு பூஜ்யதே ஸ மஹேஶ்வர: | ஸ்ம்ருத:|| என்று சிவபுராணத்தி லிருத்தலால, தேவர்களனைவராலும் மிகவும் பூசிக்கப்படுபவன மஹாதேவன் என்பது ஸபஷ்டம. பெரிய தேவனெனறும பொருள

தாத்பரியம்

ஹரி வாசுதேவனாக இருநதவன, ஹரன மஹாதேவனாக இருப்பவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

வசுதேவனுககுப பிறநது வாஸுதேவனாக விருபபவனைவிட, சகல தேவாகளாலும மிகுதியாகபபூசிககபபடுதலால, மஹாதேவனாக விருப்பவன சிறநதவனலலனெனறு எவனுமுறையான இதனால நாம இவவிடயததிலுயாவடைநத ஹரனைப பிரதானமாகககருதி அவவரனுடைய சரண யுகளஙகளையே சரணமாகஅடைகினறோம —எ-று. (௬௪)

ஏக: பதேந ஶகடம் ஸஹஸா நுநோத
அந்ய: பதாங்குளிநகேந கிரிம் நுநோத |
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்தமிமமேவ வயமாஶ்ரயாம: ||

ஏக: பதேநஸகடமஸஹஸா நுநோதசாநய: பதாஙகுளிநகேநகிரிந நுநோத | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவநதமிமமவயமாஸ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடததைத தன்கா னுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சிநதச் சவட்டி யிசையுற்ருன் சிறநத வொருவன் றிருமலையை
முந்தத தனது கானகத்தான் முற்றுங் கிழக்கே முடுக்கினன்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
பதேந	காலினுல
சகடம	சகடததை (வண்டியை)
ஸகஹஸா	சீககிரம
நுநோத	உதைததான,
அநயச	இனனெருவனும
பதாஙகுளிநகேந	காலவிரனகததினுல
கிரிம	மலையை
நுநோத	கீழே அழுததினுன ,
அநயோ.	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன காலினுல ஒரு சகடததை விரைவாக உதைததான, இன்னெருவனும காலவிரனகததினுல மலையை விரைவாக உதைததான், (கீழே யழுததினுன) இவவாறு புரிநத இனனவருட் சிறந்தவன் யாவன? அவனை நீஙகள உணமையாகக் கூறினுல், நாஙகளநத மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணவதாரஞ் செய்திருந்த வஞ்ஞான்று ஹரிக்குப் பகையாகவிருந்த கஞ்சனுக்குத் துணையாகவிருந்த அசுரனொருவன், ஹரி இருந்த இடையர்பாடியிற் கதவினருகில் ஹரியைக் கொல்லக் கருதிச் சகடவுருவமாக மாறியிருந்தனன். அதனை யுணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலா லெட்டியுதைத்துக் கொன்றனன். இதனை —

"சிறந்தமூன் றுந்திங்களின்வாய்ச்செந்தாமரைக்கட்பசுங்குழவி
பிறந்ததிருநாள்விழாவயர்ந்துபிள்ளைப்பிறைவாணுதலனை
உறைந்தகாலைப்பசித்தழுதங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்துசகடமவீற்றுகிமண்மேல்நிரந்துவீழ்ந்ததால்" என்று வரும்
பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் காலவிரனகத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வாறு செய்தமையால்.

அசுர வருக்கத்தைச் சார்ந்து நின்ற பிராமணனான இராவணன் ஸ்ரீகைலாயமலையையெடுத்த தமமானையாடிய ஞான்று ஹரன் தன் காற்பெருவிரலை யம்மலையின்மீது ஊன்றி அம்மலையைக் கீழேயழுத்தினான். இதனை —

"வைத்தலுந்தசக்கிரீவனவானமெருடாகைலைவெற்பை
வெய்தினிலெடுப்பவெந்தைவிரற்றலைநுனியாலூன்றப்
பையுளுற்றழுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னை துணைசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்" என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியர்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாக விருக்கினும், விழுந்த பதார்த்தங்களால்

தாரதம்மியமான உயர்வு தாழ்வுகளை அடைகின்றார்கள். இம்முறையில் சாமானியமான வணடியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக் காலவிரலாலூன்றி யமுக்திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் தாரதம்மிய மாராய்வந்த நாங்களும் இவ்விடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியைப் பிரதானமாகத் தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக் கருதி அவரையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.—எ-று. (சரு)

ஏக: பதத்ரயமிதம் த்ரிஜகச்சகார ஹ்ய
ந்ய: பதாங்குலிஹதஞ்ஜகச்சகார।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்த்ரய்யப்யபருவந்துதமிமம் வயமாஸ்ரயாம:।

ஏக. பதத்ரயமிதந்திரிஜகச்சகாரஹ்யந்ய. பதாங்குளிஹதஞ்சஜகச்சகார। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருத்தாஸஸ்த்ரயபருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அதிரா நின்ற கடலபுடைசூ ழவனி முதல வொருமூன்றும
முதிரா வடிக ளொருமூன்றா லளந்தா னொருவன முதலொருவன்
எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா லிறக்கினன
இதிலார் சிறந்தார் சிறந்தானை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பதத்ரயமிதம்	மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக
திரிஜகத	மூன்றுலோகங்களையும்
சகாரஹி	செய்தானல்லவா,
அந்ய: து	இன்னொருவனால்
ஜகத்	லோகத்தை
பதாங்குளிஹதம்	கால்விரனுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக
சகார	செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா.	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் மூன்றுலகங்களையும் மூன்று அடிகளால் அளக்கப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? மற்றொருவனால் ஒரு காலவிரலின் நுனியினால் உலகத்தைக் கீழே யெழுதப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? இவ்விருவருள் யாவன் சிறந்தவன்? சிறந்தவனை நீவிருரைத்திரேல், நுமமாலுண்மையாக வுரைக்கப்பட்ட அம்மஹா புருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றடிகளால் அளக்கப்பட்டதாக மூன்றுலகங்களையும் செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

இது அவ்வரி வாமனாவதாரஞ்செய்த வந்நாளிற் செய்த தொழில். இதனை—

"மூவடிநானிலம்வேண்டி முப்புரிநூலொடுமானுரியிலங்கு
மார்வினிலிருபிறப்பொருமாணாகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகளந்தனை"

என்று திருமங்கையாழ்வாரிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க.

ஒருவன காலவிரனுதியா லுலகததைக கீழேயழுததியதாகச செய்தானெனறது-ஹரனே, அந அவவாறு அவவரன செயதிருததலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரஞ செயதநாளிற றனககு இரததடட்டாக நின்ற பூமியிற காலெடுதது வைததவுடனே அது கீழே சாயநதழுநதியது. இதனை—

"மூரிவெள்ளிமிலேறுவிட்டிழிநதனனமுதல்வன
மேருமாலவரையொருதனிவில்லொடுமமேவித
தேரினோரதனியெடுதது றமிசிநதலுநதெறிசதுப
பாருமசசுமறறழிநததுதோததடமபரபபு" என்றுவருமஉபதேசகாணடததாலுணாக

தாத்பர்யம்

ஹரி மூனறுலோகஙகளையும மூனறடியா லளநதான, ஹரன ஒரு காலடிநுதியால உலகைக கீழேயழுததினான எனபதாம.

தாரதம்மியம்

மூனறடியாக உலகை யளததலைவிட ஒரு அடியி னொருவிரனுனியால உலகையழுததலாசசரியமான விஷயம ஆதலால மூனறுலகஙகளையும மூனறடிகளாலளநத ஹரியினும, காலவிரனுனியா லுலகையழுததிய ஹரன சிறநதவனெனபது சொலலாமே யமையும. இதனுலிவவிடயததிற குறைநத ஹரியை யப்பிரதானமாக வகற்றி, ஹரனைசசரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சசு)

[Grantha-script verse — four lines]

ஏகஸ்யஸ்வைகராஜநிஸ்ஸ்வலபாஸ்திஹீநாஹ்யங்யஸதூசேத்ஸ்வரபிரூபஇதிப்ரவிதத:।கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னொடுங் குலவுமிழிந்த சூகரமா
யொன்றி யொருவ னுற்றானமற் றொருவன் சுரபி யுருவாகிப்
பொன்றி யழிதலில்லாத புகழி னோடும் பொலிகின்றான்
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ஹீநா	இழிவுபொருந்தியதும்
ஸுலபயா	இலேசானதுமான
ஸூகரஜநி	ஊரப்பன்றிப்பிறப்பு
அஸ்திஹி	இருக்கின்றதன்றோ,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனோவென்றால்
சித	பிரகாசிக்கின்ற
ஸுரபி.	பசுவினுடைய
ரூப	ரூபமானவன்
இதி	என்று
ப்ரதித	பிரசித்தியானவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவன இழிவு மிலேசுபான ஊாப்பனறி யுருவு டையோனென்று ஜகதபிரஸித்தம, இனனொருவன சுரபியுருவனெ ன்று ஜகதபிரஸித்தப, இத்தகைய பிரசித்தாகளில எவன சிறநதவ னே வவனை நீஙகளுணையைாக வுள்ாததால, நாங்கள அநதப புருஷ னை பரமாபுருஷனுக அடைநது ஆஸ்ரயிககினறோம

விதப்பு.

ஒருவன இழிவுபொருநதிய பன்றியுடலடைநதானென்றது-ஹரி யை, அது அவவரி அவவாறு இழிநத பனறியுருவததை யடைநதமை யால அசுரனுன இரணியாக்ஷனுடன போாபுரியுஙகாலத்துத திருமால பனறியுருவடைநதான இதனை—

"சிநதைசெயதிருநததிசைமுகனவதனனுசிறநதிடுநாசியாப புழையில்
சுநதரபபரமஙரியொரஙகுட்டவுருவுடைவராகமாயததோனறி
அநதரததிமைபபினமுனமொழுநதணடமுகட்டினையளாவினனகன்ற
மநதரவரையினவளாநதநறகாலினபணிமுகசசிலமபொலியதிாபப"

என்று வருமபாகவத முதலியவற்றாலுணாக

ஒருவன பசுரூபமாயிருக்கினறானெனறது-ஹரனை, அது அவ்வ ரன் அவவாறு பசுரூபமடைநதிருததலால

சூரிய வங்கிசவரசனுய மநுவெனனுமபெயரோடிருநத மன்ன வனபொருட்டு ஹரன பசுரூபமடைநதானெனபது பிரசித்தம்.

" ஈசனபசுவாகியேமனுருகனருகி
வீசுபுகழாரூரினவீதிவநதாரமமானை
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின,,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மானை
கன்றையுதைகாலிகறககுமோவமமானை" என்பனவாதி யாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமராகளும் உணர்வார்கள். பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அநுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள். பசு பூசிக்கத் தக்கது, பசுவின் அவயவமனைத்தும் தேவசொரூபம். இதனை—

“சுந்தரத்து விடையுறையுந் தனபாங்கர் செய்ய நிறச் சுமனை வெள்ளை
அந்தநிறச் சுரபி கபிலந்தை கரிய சுபத்திரை யாராம்
நந்து நிறச் சுசீலையெனு மைந்துமினி திருக்கும் இங்ஙனவையின்றவாவின்
முந்தெழு கோட்டடித்தலத்து மலரவனு நிருமாலு முறைறு வாழ்வார்.
கோட்டினுனிச் சராசரமும் பலவகைத் தீர்த்தமு ஞ்சிரத்து நுக குழகனெற்
மாட்டமலைபே ஞசிவையிலேவேலேமகநாசி ஞகேச [ரி
ரோட்டமதிலு தயவந்த மனசந்திபலலினவளியோசைகணணில
காட்டுமிருசுடாகனமிரண்டினசுவனி தேவாகடலோனுயில
கலைமகளுங்காரத்திறகண்டத்திந்திரணியமனகருத்திற்கெணடைத்
தலணியம் கரிமிலருக்கசாத்தியாமாரபிலணிலவாயுத்தாளி [பட்
ணிலவுமருத்துவாமுழந்தாள்மேறகுரத்தணிகிநிகழ்பனன நாகணணுப்
குலவுறுகந்தருவாகணடினரமகளிருட்குரத்தினெழுவாமாதோ.
வாலடியினேநேசாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதனிறபிநிராவசுதேவாசந்கிதொறுமோவாய்நத
கோலவுருத்திராமுதுகினமாதவாமெய்ம்மயிரினுமபாகுடிரைநீரிற்
சாலுமயத்தேமுனைகளைமாதுதரத்துத்திபயோதரத்தினெலலை
காருகபத்தியமாதிமூனறழலுமுறைவயிறறிற்காமாநெஞ்சிற [லாஞ்
சீருமிழுமவதனத்திலெனபொடுசுககிலந்தனனிறசெய்மகங்களெல்
சாருமுறுபபனைத்தினுங்கறபுடைமகளிர்தங்குவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடத்துமிவவாறுதேவரொல்லாமபயிலவர்மாதோ.
நீண்டினுங்காணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டுமருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபெதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவினைக்கண்ணினறியொறுத்துரை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாணடகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி” என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

தாத்பரியம்

ஹரி ஊராப்பன்றி உருவடைந்தான், ஹரன் பசுவுருவடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிவுபொருந்திய பன்றியை எவரு மங்கீகரிக்கின்றதில்லை. உயர்வுபொருந்திய பசுவை எவனுந் தள்ளுகிறதில்லை. இது உலகவநுபவம். இதனால் இழிவுபொருந்திய பன்றியுருவத்தையடைந்த ஹரியை விட, உயர்வுபொருந்திய பசுவுருவத்தையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாக வறியப்படுகின்றான். இழிந்த பன்றியுருவமடைந்தமையால் தாழ்வடைந்த ஹரியை இந்தவிடயத்தி லப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த பசுவுருவமடைந்த ஹரனை இந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனாக வறிந்த நாங்களந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —எ-று (சஎ)

ஏகோ விபாதி பருஷைகமுகாம்புஜேந
ஹ்யந்யோ விபாதி கலு பஞ்சமுகைரசேஷை: |
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ||

ஏகோவிபாதிபருஷைகமுகாம்புஜேந,ஹ்யந்யோவிபாதிகலுபஞ்சமுகைபரவிசேஷ:| கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

நறிய கமல மலரன்ன நண்ணு மொருபா முகமதனால்
வெறிய பொழில்சூழுலகத்தில் விளங்கு மொருவன் வியனொருவன்
முறைகொளைந்து முகமதனை மொய்த்த புகழ்சேர் முதன்மையான
இறலி விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏகமுகாம்புஜேந	தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால்

ப்ருஶம்	மிகவும்
விபாதி ஹி	பிரகாசிக்கின்றானன்றோ?
அந்ய꞉	இன்னொருவன்
பஞ்சமுகை꞉	ஐந்து முகங்களால்
ப்ரதித	பிரசித்தமானவனாக
விபாதி கலு	விளங்குகின்றான்,
அநயோ꞉	இவ்விருவர்களுள்
அதிக꞉	சிறந்தவன்
கோ வா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா꞉	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம் இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம꞉	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் கமலமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? மற்றொருவன் (கமலமலர்களையொத்த) ஐந்து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? இவ்விருவரில் இந்த விடயத்திற் சிறந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின், கூறுதிரேல் நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“ துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுட்மும்
அதிர்சிலம்பொடுமொடகத்தாடையும்

கதிரிளங்குழையுங்கரநான்குமாய்
விதிவணங்கவிமலனவிளங்கினன்" என்று பாகவதத்தும மற்றிடத்தும வருவனவற்றைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன ஐந்துமுகங்களோடு விளங்குகின்றுனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம ஐம்முகங்களை யுடையவனுக விருத்தலால இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

என்று ஆகமங்களுணர்த்தலாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன பஞ்சமுகன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனுல் தாமரைமலர்போன்ற ஒருமுகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும், தாமரைமலர்களையனைய ஐந்துமுகங்களையுடைய ஹரன சிறந்தவனே யாம். இதனுல் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றேம்.—எ-று. (௬௮)

𑌏𑌕𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑍁𑌮𑌤𑌿𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌹𑍀𑌨𑌂
𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌜𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌂𑌸𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகோ க்ரஹீதுமதிவாஞ்சதி வித்தஹீநம் வித்தேசமேவ குருதே நிஜபக்ஷமந்ய: | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா: ஸம்ஸத்ஸு யம் ப்ருவதே தமிமம் வயமாச்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னொருவன்
எல்லா வுலகு மறிதருமா றிசைந்தா னொருவ னிணையில்லா
வுல்லா சஞ்சோ நிதிக்கிறையை யுயர்ந்த நண்ப னாவுடையான்
இல்லா வசையா னெவனிவனி லிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
வித்தஹீநம்	தனமில்லாதவனை
க்ரஹீதும்	சோத்துக்கொள்வதற்கு
அதிவாஞ்சதி	மிகவும் விரும்புகிறான்,
அந்ய.	இன்னொருவன்
வித்தேசமேவ	தனத்திற்கிறைவனான குபேரனையே
நிஜபக்ஷம்	தன்னுடைய வன்பனாக
குருதே	செய்துகொண்டான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன மிகவுந தரிதரினே நணபனாக விரும்பு கிறான, இனனொருவன மிகவும சமபனனனான குபேரனேயே நண்ப னாககொணடிருககினறான, இவவிருவரில எவனோ சிறநதவன? அவ னே நீஙகள உணமைபாவுரைததால, அநத மஹாபுருஷனே நாங்கள் சரணமாக வடைகினறோம.

விசேடம்.

ஒருவன் தரிதரினே மிகவும விருமபுகினறானென்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு விருமபுதலால. அதாவது அரி மிகவு மெளிய பாாப்பானான குசேலனுககும வேடனான குகனுககும நணபனாக விரு நதமையாகிய. இதனை—

"அகமகிழ்நதெதிரவநதடிபோாறறிய
குகனொடுமுவநதுறறவட்கோதிலாக
ககனமின்றிழிகஙகைகடநதிட
முகமலர்நதொருமூவருமேகினா. எனறும,
பொன்பிறஙகியபுணாமுலைததிருமகளகொழுநற்
கன்பனுகியுமகனறிலைவறுமைமற்றெனவோ
மின்பிறஙகியவிழுமணிமாாபினுற்கண்டு
மன்பெருமபொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தாள" என்றும்

வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடைய னென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவனென்றது-ஹரனே, ஹ ரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாகக்கொண்டிருத்தலால். இதனே,

"தனதனற்றோழாசஙகராசூலபாணியேதாணுவேசிவனே, கனக நறறூணே கற்பககொழுநதே கணகணமூனறுடையதோா கருமபே, யனகனேகுமரவிநாயகசனகவமபலததுபர சேகரனே,யுனகழலிணையெ ன்னெஞசனுளினிதாத தொணடனேனுகருபா ரகரோ" எனறு திருமா ளிகைததேவா திருவிசைபபாவிலும, மறறைய நூலகளிலும வருதலை க்கொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி வறியனையும, ஹரன சமபன்னனையும தோழாகளாக வுடை யவாகளென்பதாம

தாரதம்மியம்.

ஏழையைத தோழனுககொளபவனைவிட,த தனவானைத தோழ னுககொளபவன சிறநதவனேயாம ஏழைகளான குசேலாதிகளோடு தோழமையாகப பழகிய ஹரியைவிடத தனிகனான குபேரனைத தோ ழனுகவுடைய ஹரன சிறநதவனேயாம ஆதலா லிவவிடயததிற றாழ் வடைநத ஹரியை யபபிரதானமாகவகறறி,இவ்விடயததி லுயாவடை ந்த ஹரனைச சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சக)

ஏகஸ்சதுர்புஜ இதி ப்ரதித: த்ரிலோக்யா
மந்யோ புஜைஸ்ஸஹ தசபி: ப்ரதித: த்ரிலோக்யாம்।
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாந்
ஸத்யம் ப்ருவந்து ததிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகச்சதுாபுஜஇதிப்ரதிதஸதிரிலோக்யாமந்யோபுஜைஸதுதசபி: ப்ரதிததரிலோகயாம்| ஶ்ரீகோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸத் யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்யாம.||

மொழிபெயர்ப்பு.

மலைக ளொருநான் கெனவெழிலை மன்னு மொருநாற் றோளுடனே
நிலைய னொருவன் மற்றொருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனக்

,லவு தோள்க ளொருபதொடுங குறைவின் மாமை யுடனென்று
ிலகு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ரக.	ஒருவன
துாபுஜ	நான்குதோளுடையவன்
இதி	எனறு
ிரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலேயும
ரதே	பிரசிததியானவன்,
அநயஸது	இனனொருவனுல
நசபி	பததான
புஜை	கைளால
திரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலும
பரதீத	பிரசிததியானவன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸரயிககின்ரும்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளஙகுகின்ருன், மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்ருன்; இவ்விருவரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுணாத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ரும்.

விதப்பு

ஒருவன் நாலுதோள்களை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

" தாமரைக்கரநான்கினவெண்சங்கொடுத்தழல்வாய
நேமிவெங்கதைநிரையிதழ்த்தாமரைநிலவத்
தேமலாததொடையாரபினிற்றிருமலாசிறப்பக
காயாகட்டெழிறகவுசதுவங்களசரினிறகவின" என்று வரும்
பாகவதத்தாலுணாக.

ஒருவன பதத்தோளகளை யுடையவனாக விருக்கின்றான என்றது-ஹரனை, அது அவவரன பதத்தோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால. இதனை —

நாநாக்ஷவலயப்ருதநீலாஜ்ஞம்விப்ராணா பஞ்சஹிக்ஷெனோ:।
ஸக்தவிஷிலபமவெஹ்வாமாமவாலவ்ருக்ஷாராம்வெஜ॥

என்றுமவருமவசனங்களாலேற்றமான பத்துக்கைகளிருப்பதை யுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சதுரப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

நான்கு அத்தங்க ளுள்ளவனைவிடப் பதது அத்தங்களுள்ளவன் அந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனேயாம். இதனால் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்தி லுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௩௦)

பஞ்சாயுதம்ஹரேரஸ்தி பரஸ்யெபஸ்திகே
ஷவ்வாயுதம்ஹரஸ்யாஸ்தி தெபஸ்திவாசுடீ:।
கொவாநயொரயிகஷதஸஷதவஷ
ஷஷநம்வநவஷசிதரமயகோமாஸ:॥

பஞ்சாயுதப்ரபலசக்திமுபைதி சைகஸ்ஸர்வாயுத ப்ரபலசக்திமுபைதி சாந்ய: । கோவாநயோரதிக இதி வ்ருத்தா அநுஸிந்த்ய ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொங்கித் துணிந்து வரும் பகையைப் பொருது கெடுக்கத் தக்கதுவாச்
சங்கு முதல படையைந்தைத் தாங்கி யொருவ னிசைசான்றான்
துங்கம் பெறுசர் வாயுதத்தைத் துலங்கி யொருவன் றோன்றினன்
இங்கித் திருவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனாய்
ப்ரபலசக்திம்	பிரபல சக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
ஸர்வாயுத	எல்லாவாயுதங்களையுமுடையவனாக
ப்ரபலசக்தி.	பிரபலசக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுஸிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவர்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

"சங்கசக்ர கதாகட்க கோதண்டபாணினேநம" என்பதாதி வாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவன் சர்வாயுதனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

[illegible] என்று வரும் மஹாஸ்காந்தவசனத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸர்வாயுதன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இதனால் நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறையால் உதக்ருஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏக.ப்ரவ்ஸிததஇஹ தேநுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித ர:ப்ரவஸித்த. । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாமः ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாதே யொருவன் றேநுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றுன்
மீதே புளளி பலகொணடு மீறி வநத கொடும்புலியைக்
காதா நினறு மிகுமிசையைக கணடா ஞெருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தேநுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செயது
இஹ	இவவிடததில
ப்ரவஸிதத:	பிரசிததன,
இதரः	இனெெருவன
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹதய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும்
ப்ரவஸிதத:	பிரசிததன ,
அநயோः	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம: ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேநுவதஞ்செய்து பிரசித்தி பெற்றவன், மற்றொருவன் புலியை வதஞ்செய்து பிரசித்திபெற்றவன்; இவ்விருவரிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விருப்பு

ஒருவன் தேநுவதஞ் செய்தவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து ப்ருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேய்த்தநாளில், அவ்வரியின் மாமனான கஞ்சனுடைய வேண்டுதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசுரனென்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்றாகி நின்றனன். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப்பிடித்து அருகினின்ற விளாமரத்தின் மோதியடித்தான். அதனாலவன் இறந்தான். இதனை—

"இனியதமருடனேகிக்கண்ணன்மேய்க்கு மிளங்கன்றினிரையுடனேதானுங்கன்றுயத, துனிகளருமனத்தினிலனெங்குந்துளளித்துயமுகில்வண்ணனைத்தானுடுங்காலை, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தெதயன்மெல்லவிளையாடியவுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிரவெறிந்தனனக்கபித்தமவீழ்கதடியவனுங்கருவனோபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று நிர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவரையும் மதியாதவர்களாக விருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் வைதிகவிரோத

மாதலால், ஹரன் பிச்சாடனவுருவத்துடன் அம்முனிவர் வாழுமிடஞ் சென்றனன். செல்லுதலும் அம்முனிவர் மனைவியர் அவ்வரனுக்குத் தம்மனத்தைப் பறிகொடுத்துக் கற்பில பெண்டிராயினார்கள். தம் மனைவியர் நிலையைக் கெடுத்தவனைக் கெடுக்குமாறு அம்மோனியர் ஒரு கொடிய யாகஞ்செய்தார்கள். அந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஒரு அசுரன் புலியுருவமாகத் தோன்றி அம்மறையவர்களைப் பார்த்து நீவி ரெற்றுக்கென்னை அழைத்தீர்கள் என்றனன். அதற்கவர்க ளெங்கள் கிருகிணிகளின் கற்பை அழித்தவனை நீ கொல் என்றுரைத்தார்கள். அதுகேட்ட புலியும் வாயைத் திறந்தவண்ணமாக வந்தது. வருதலும் ஹரன் அப்புலியைப் பிடித்துக்கிழித்து அதன் றோலை யெடுத்துக் கொண்டனன். இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தாத்பரியம்.

ஹரி தேநுவதஞ்செய்தவன்; ஹரன் வியாக்ரவதஞ்செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பசுவைக் கொன்றவனைவிடப் புலியைக் கொன்றவன் சிறந்தவன். ஆதலால் நாங்கள் பசுக்கொலைபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிப் புலிக்கொலைபுரிந்த ஹரனைச் சிறப்பாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௨)

[illegible]
[illegible]

கோவாநயோரதிக இதி அநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏகோமூர்ச்சகஹநேஹிகிராதபாணாத்தாஸேநமூர்ச்சயதித்த்
திரிபுரமஹிசாநய.। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

ககனத தொருவ னிழிபுளிஞன கணையாற் சாம்பிக் களையுற்ருன்
பகனத தொளிகொள பருமணிகள பதிதத கதிதத பதிமூன்றைத
தகனத தொடகக லுறுசோகஞ சார வொருவன ருனைகைததான்
இகனத திவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
கிராதபாணாத	வேடனமபினால
கஹநே	காட்டில
முமூர்ச்சஹி	மூர்சசிததானல்லவா,
அந்யச	இனனொருவனுல
ஹாஸேந	அட்டகாசததினாலே
தத்த்ரிபுரம	அநத முப்புரங்களை
மூர்ச்சயதிஹி	மூாசசிக்குமாறு செய்தானல்லவா;
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் — நாங்கள்
ஆச்ரயாம. — ஆச்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் காட்டில் வேட்டுவனம்பினாற் சோக மூற்றான், மற்றொருவன் தனது நகையால் திரிபுர மூர்ச்சையுறச் செய்தான், இவர்களுட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுணர்த்ததால், நாங்களந்த முராரிபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு

ஒருவன் கிராதபாணத்தால் மூர்ச்சிதனானானென்றது - ஹரியை; அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மூர்ச்சையடைந்தமையால்.

இது கண்ணவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டை யடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற ஒருமரநிழலிற்கிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன் மானென்று கருதி அம்பெய்தான், அதேகாரண மாக ஹரி மூர்ச்சித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான் அவ்வரியினுடலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடன்கட்டையேறி அவன் மனைவியர் இறந்தார்கள் இதனை—

"தேனென்றுதுளவோன்றவர்செப்புசாபம்
தானென்றிநிற்பத்தகைசெய்துபயங்கலாலே
கானென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய
மானென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினுல்" என்றுவரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூர்ச்சையாகச்செய் தான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருந்ததலால்.

ஹரன் மேருவிலலும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனுகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதிரே சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதனை—

" இடததிருக்கரமேருமால்வரைசசிலையேநதியூன்றியதன்னேன்
மடற்சரோருகவலமபமெலாககரமவாளிசுறறியதாஙகண்
புடைததவெமமுலையிமாசலைதிருமுகநோககினன்புன்மூரற்
படுததுநோககினனெழுந்ததுபுரமெனுமூணறினுமபடலைதத" என்று
கூறும் உபதேசகாணடததாலுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி வேடனவிட்ட வம்பினுல மூாசசையடைநதனன்; ஹரன் மந்தஹாஸததால திரிபுரஙகளை மூாசசிபபிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வேடுவனவிட்ட வமபினுல மூாசசையான திருமாலைவிட மந்த ஹாஸததினுல திரிபுரஙகளை மூாசசிககசசெயத ஹரன் சிறநதவனே யாம. ஆதலால் நாங்கள கிராதபாணததால மூாசசையான ஹரியை அப்பிரதானமாகவகறறி, மநதஹாஸததாற றிரிபுர தகனஞசெயத ஹரனைச் சிறநதவனுககககருதி அவனது சரணஙகளையே சரணமாக வடைகினறேம்—எ-று. (ருங)

ஏகஸ்து சக்ரமதிகம்ய ரரக்ஷ லோகான்
அந்யஸ்து சக்ரஜநக: ஸ்வபதாங்குளீபி:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸ்ஸந்தம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸதுசகரமதிகம்யரரக்ஷலோகாநந்யஸதுசகரஜநக:ஸ்வபதாங்குளீபி:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்து தமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞா தமதுட்லை வாட்டுங் கூர்மை வளராழி
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைக்காத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாளுனியா லமைத்தா னொருவ னிவத்தி
லெஞ்சி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானவ
சக்ரம	சக்கரத்தை
அதிகம்ய	அடைந்து
லோகாந	லோகங்களை
ரரக்ஷ	ரக்ஷித்தான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானவ
ஸவபதாங்குளீபி	தன் கால்விரல்களாலே
சகரஜநக	சக்கரத்தையுண்டாக்கினவன,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்றான்; மற்றொருவன் தன் கால்களினாலே அந்தச்சக்கரத்தை உண்டாக்கினான். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமார்த்திகமாக உரைப்பீர்களானால்,நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரததினாலேயே அகிலததையுங் காக்கின்றான்.

ஹரி காஞ்சிபுரததி லரனை யருச்சிததுச் சக்கரம பெறறானென்று ஸ்ரீஸகாந்தமஹாபுராண முரைககினறது. காஞ்சிபுராணமும—

"ஆங்கவனையெதிரநோககினனபூசைககமகிழ்நதேநினக்கினா ன்று, தேங்கமலவிழியளிததேமபதுமாககனெனுமபெயரிறறிகழ்வாயி வ்வூா, பாஙகுபெறததிருமாறபேறெனப்பொலிகவெனறருளிபபாநு கோடி, தாங்குகதிாசசுதரிசனப்பெயராழிததனிபபடையுமுதவியெங கோன்" என்றுரைககினறது

[illegible] என்று பைப்பலாத சுருதியு முரைக்கினறது.

இதனால ஹரி, ஹரனிடததுபபெறற சககரமுடையவன என்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் தன காலவிரலினால சக்கரததை உணடாககினவன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவணணஞ்செயதிருததலால.

தினந்தினங கைலைககுசசெனறு ஸ்ரீகணடபரமேசுவரனை வணங்கிவரும இந்திரன் அதிக பரிசயததா லரனை அலட்சியமாககக்கருதிய் வெண்ணமுடையவனாயினன, இவ்வெணண முதிாநது இவன் கெடுமுன் இறைவனொருநாள இவன வருவதையுணாநது தானே துவாரபாலகனாக நின்றனன. வருமிநதிரன் மௌனமாகசசெலலாமற் கடைகாப்பாளனைநோககி தௌவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்றான்; அதறகக்கடைகாப்பாளனான கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவனை அச்சுறுததிப்பாாததலும இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையின்றி அடிததான். அவ்வச்சிரம பூதன்மீதுபட்டு ஏதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அகமடங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அறியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான். வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் றன்சீற்றத்தைக் கடலிலிறக்கினன் அக்கடலில் விழுந்த சீற்றம் அசுராசெய்த புண்ணியத்தால் சலந்தரனென்னு மசுரனாகத்தோன்றியது. சீற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளனாய்த் தேவரனைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனாகவிருந்தும், அவர்களைச் சதா துன்புறுத்தினன். அதனாலரி அச்சலந்தரனோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்து பன்முறை முதுகுகாட்டினன். பின்னர்த்தேவர்கள் சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுறையிட்டார்கள், ஹரன் அச்சலந்தர னெதிரிற்சென்று தன் கானுதியால் ஒரு சக்கரமொன்றமைத்து நீ ஆற்றலுடையையேலிதனைத் தலைமேலாகத் தூக்கென்றனன் அதுகேட்ட சலந்தரன் அவ்வாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான் சலந்தரன்பொருட்டு உண்டாக்கின சக்கரத்தைத்தான் ஹரி கண்மலரா லருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்துத் தக்ஷகாண்டத்துக் காணக. இச்சரித்தத்தா லரன் சக்கரசனகன் என்றழைக்கப்பட்டான். இதனை —

" என்றிவைசலந்தரனிசைப்பயாமுமுன
வன்றிறல்காணியவந்தனமெனாத்
தன்றிருவடியினாற்றரணியின்மிசை
யொன்றொருதிகிரியையொல்லைக்கீறினான்.

ஆங்கதுதிகிரியொன்றாகவந்தண
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
றாங்குதல்வல்லையோவென்றுசாற்றலும
தீங்குறுசலந்தரனினையசெப்புவான்" என்றுவருங் கந்தபுராணத்தானுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி, ஒருவனளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்கரத்தைக் கால்விரலுதியா லுண்டாக்கினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டுலகங்காக்கு மவனிலும், ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரல்

நுதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம. இதனுல் சககரவிடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகறறி, சககரவிடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனே நாஙகள சரணமாக வடைகின்ருேம்.—எ-று.

[illegible]

ஏகஃசகாரபுவிஸஙகரசாபபஙகமநயஃசகாரஹரிஸ-ரூஶிரோவி பங்கம | கோவாயோரதிகஇதய நசிநதிய வருததாஸஸதய ம்பநவந்துத மிமஃவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னு கைலே மலேமீதே மருவு மொருவன மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகத தொலேததா ஞெருவன றுமறைகள
பன்னு மரிசூ நுவினறலேயைப பஙக மாககி ஞெருவன்
என்னு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி:	உலகததில
சங்கர:	சஙகரனுடைய
சாபபஙகம	விலலொடிசதலே
சகார	செய்தான.
அந்ய:	இனனெருவன் [ன்;
ஹரிகுநசிரோவிபஙகம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதிததா
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனே
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சங்கரதநுவைப் பங்கஞ்செயதான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகஞன பிரமன்றலையைப பங்கஞ்செய்தான,பெரியவாகளே இந்தப் பங்கஞ்செயதவிஷயத்தில எவன சிறநதவன்? அவனை நீஙகளுண்மையாகச்சொனனல், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சஙகரசாபபஙகஞ செயதானெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதி நததலால

விதேகராஜாவான சனகன், யாகமொனறு செய்வானகருதி யாகசாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில கொழுசசெனற வழியிலொரு பெண் கிடககககணடெடுத்த தவளைச சீதையெனறழைதது வளாத்தான்,அவளும பருவமுடையவளாகவாயினள், இவளைக கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலா எனககுனககெனறு வந்தாாகள. பலா கேட்கததொடஙகினமையால, இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசிததான்.

முன்ஞளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன சென்றபோழ்து எடுத்ததென்றதும், அநேகரா வெனறதும, யாகபஙகஞ செய்ததுமான வில்லினை நம்முதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுதல் வின்றுவரைக்கும் பாதுகாததுவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றனோ அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றனோ அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவள்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றன்.

சனகியைக் கருதிவந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ்வண்ணம அனேகம யாணடுகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனுகப் பிறந்து விதேகநாட்டிற்கு இராச இருடியான விஸ்வாமித்திரனுடன் சென்ற ஞான்று, விதேகமன்னவனுகிய சனகனுலழைப்பித்துக் காட்டப்பட்ட வதனை யெடுத்து வளைத்தான், வளைத்தபொழுது அவ்வில் இரண்டு துண்டாக ஒடிந்தது. இதனை—

"தாளுடைவ்ரிசிலைசமபுவுமபாதம
நாளுடைமையினவாநடுக்கநோக்கியிக
கோளுடைவிடையனுனகுலதது்ட்டோனறிய
வாளுடையுழவனோர்மன்னன்பால்வைததான்.
ஆடகமாலவனாயனனதுதன்னைத
தேடருமாமணிசீதையெனுமபொற்
சூடகவாலவளை சூட்டிடநீட்டும
ஏடவிழ்மாலையிதென்னவெடுத்தான்.
தடுததிமையாமலிருந்தவாதாளினை
மடுததநுநாணுதிவைததுநோக்கார
கடுப்பினிலயாருமறிந்திலர்கையா
லெடுததுகணடனரிற்றதுகேட்டார"—என்றுவரும் இராமாயணச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஒருவன் ஹரிசூது சிரோவிபங்கனென்றது-ஹரனை; அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம செய்தமையால.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னொருகாலத்தில் ஒருவருக்கொருவர் தாங்களே பிரமமென வாதுபுரிந்தார்கள். அந்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டலத்திலிருந்து இறங்கி அவ்விருவர் மத்தியில் வருதலும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சி அகன்றனன்; ஹயன் அகங்காரத்தினுவிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்தலையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உடனே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனுனன். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெழுந்து அகமொழிந்தவனுனன். இதனை—

"உலகம்பூத்த தனிமுதல்வனை நாந்தலையையுயாகாரி
யிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறதத ஞேககியுளமாழ்கிக
கலவமஞ்ஞையொருபாகனுவியளிப்பக்கடிககமல
மலரோன்றுயிலுற்றவனபோலக்கடிதினெழுநதுவாழ்ததிசைததான்"
என்று கூர்மபுராணங கூறுதலைகொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சஙகரசாபபஙகன, ஹரன பிரமசிரோவிபஙகன் என்பதாம்

தார்தம்மியம்

ஒருவனுடைய (பழய)விலலையொடிததவனையும, ஒருவனுடைய தலையைக கிள்ளினவனையும ஒப்பிட்டுப பாாககுஙகால் வின்முறித்த வன் சிறநதவனுகவாகான , தலையைக கிளளினவனே சிறந்தவனுக ஆவான இதனுல் சஙகரனுடைய பழயவிலலினையொடிதத ஹரியை யும், அவவரியின் சிறநத மகனும, உலகஙகளைப படைததவனுமான பிரமனுடைய சிரோபஙகஞ்செயத ஹரனையும ஒப்பிடுஙகால, ஹரன் செய்த காரியமே உயாநததாதலால, ஹரனே சிறநதவனென்றறியப் படுகின்றுன். அதனுல நாஙகள் புங்கவிஷயததில தாழ்வடைந்த ஹரி யை அப்பிரதானமாக அகறறி, பஙகவிஷயததி லுயாவடைந்த ஹர னைச் சரணமாகவடைகினறோம.—எ-று. (௫௫)

[illegible]

ஏகஸ்திரிபாதிதராங்ஜகதிப்ரஸிதஹோஷ்யங்யஸயஸேவகஜநோ பிததாப்ரஸித்த:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவக்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்த துலங்குஞ் சிரொருவன்
அறுந்த பால்கொண் டபிடேகங் கருது பொருளன் சரவினையு

மறந்த தன்மை யெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
திரிபாத்	மூன்றுகாலகளையுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகததில
ப்ரஸிதஹோஹி	பிரசிதநியடைநதவனல்லவா
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ஸேவகஜநோபி	அடிமையும
ததாப்ரஸிதத.	அப்படியே பிரஸிதநியடைநதான ;
அநயோ	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தி யார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடைய வனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த வனை நீவிருரைமின், உரைத்தால் நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சர ணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன மூனறுகாலகள உள்ளவனென்று பிரஸித்தியானவ னென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத என்று பிரசித்தியாகவிருத்த லால். இதனை—

பாதோஸ்ய விஶ்வாபூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி என் பனவாதி உபநிடதவாக்கியங்களாலுணாக

ஒருவனுடைய ஊழியனும, மூனறுகாலகளையுடையவனென்று பிரசித்தனெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன அவவாறுன ஊழியனே உடையவனாக விருததலால. ஹரனுககு ஊழியனான பிருங்கிருடி மூனறுகாலகளே யுடையவனென்று உலகப்பிரசித்தம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மூனறு காலகளுளளவன், ஹரன மூனறுகாலுள்ள ஊழி யனே உடையவன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

மூனறு காலகளின விஷயததில ஹரன தனதடிமையை மூன்று காலுள்ளவனாகக கொண்டிருததலால், ஹரனே சிறந்தவன். அத னால் நாஙகள கால்விஷயததி லரனொடொவவா வரியை யப்பிரதா னமாகவ்கறறி, கால்விஷயததிற் சிறநத ஹரனைச் சரணமாக வடைகி ன்றேம.—எ-று. (௫௬)

ஏகஸ்யாயம் ஹயவக்த்ர இதிப்ரஸித்தி
ரந்யஸ்யாஸ்ய த்ரிவக்த்ர இதிப்ரஸித்தி: ।
கோவாநயோரிஹ த்யக்திமஸ்ய ஸத்
வந்தம் வம்ஶேநாத்ர பஶ்யாம: ॥

ஏகஸ்யாஹயவக்த்ர இதிப்ரஸித்திரந்யஸ்யபுத்ரஇபவக்த்ர இதி ப்ரஸித்தி:, கோவாநயோரதிக இத்யதநிர்நியக்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ர வத்து தமிமம்வயமாஶ்ரியாமஃ ॥

பதப்பொருள்

ஏகஸ்ய	ஒருவனுககு
ஹயவக்தர	குதிரைமுகன்
இதி	என்று
ஸாது	நனருக
ப்ரஸிதகி	பிரசிதகி,
அநயஸய	இனனொருவனுடைய
ப்தரம	பிளளை
இபவகதர	யானைமுகன
இதி	எனறு
ப்ரஸித்தி	பிரசிதகி இருககிறது;
அநயோ.	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிததது
வ்ருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிஹம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
[illegible]மஹ	ஆஸரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவ[illegible] யானைமுகனுன பிள்ளையையுடையவன் என்று பிரசிததியானவன்; பெரியவாகளே! நீங்கள் இவ்விருவருககுட் சிறந்தவனைக் கூறினல், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிரைமுக முள்ளவனாக.

இருததலால். (இது ஹரியினுருவமான ஹயகக்ரீவனைக குறிக்கின் றது.) இதனை—

[illegible]

[illegible]

என்னு மயகரீவோபநிஷததாலுணர்க.

ஒருவனுடைய பிள்ளை யானைமுகமுள்ளவனென்றது-ஹரனை, அது அவரன அவவண்ணம ய னைமுகமுள்ள பிள்ளையை யுடையவ ளுக விருததலால (இது ஹரன மகனுன விநாயகன யானைமுகனுக விருததலை யுணாததுகினறது) இதனை—

[illegible]

[illegible] என்ப

தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி குதிரைமுகமுள்ளவன, ஹரன யானைமுகமுள்ள மகனை யுடையவன் என்பதாம

தாரதம்மியம்

குதிரையினும யானை சிறநததாதலால் குதிரைமுகததினும் யா னைமுகஞ சிறநதது. குதிரைமுகமுள்ள ஹரியினும யானைமுகமுள்ள விநாயகன் சிறநதவன். விநாயகனி லவன் றநதை சிறநதவன இதனுல் முகவிஷயததில் ஹரி தாழ்நதவனும, ஹரன் உயாநதவனுமாக நிற்ற லால், நாம் குதிரைமுகமுள்ள ஹரியை அபபிரதானமாக வகற்றி, யா னைமுகமுள்ள மகனையுடைய ஹரனைப் பிரதானமாககொண்டு அவ ன் சரணங்களையே சரணமாகஅடைந்து வணங்குகின்றேம்.—எ-று.

[illegible]

[illegible]

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸயபாதிசதுராநநஏவஸூநு அநயஸயபாதிஹிஷடாநநஏவ ஸூநு | கோவாநயோரதிகஇதய நுசிநதியவருததாஸஸசயம்ப்ருவந் துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தருககு மிகுதி கொளநறவைந தனவாய மடுததுத தாரளிகள் ரன்
பெருககு மிசையை யுறமொருவன பிளளை யொருநான முகபெய
மருககொள மாலை யுறமொருவன மைநத னாறு மாமுகனு
யிருககு மிவருட் சிறநதவனயா ரிசைதசாற பெரியீ ரிறைஞசுதும்ம.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுடைய
ஸூநு	பிளளை
சதுராநந	நாலுமுகன
ஏவ	எனறு
பாதி	பிரகாசிக்கிறான,
அநயஸது	இனனொருவனுடைய
ஸூநு	பிளளை
ஷடாநநஏவ	ஆறுமுகனுகவே
பாதிஹி	பிரகாசிக்கிறானல்லவா,
அநயோ.	இவவிருவருக்குள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நானமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககின்றுன், மற்றொருவன ஆறுமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககினறுன்; பெரியவர்காள! இவவிருவாகளில சிறநதவன யாவன? அவனை நீஙகளுரைத்தால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன நானமுகமைநதனை யுடையவனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வணணமுடையவனுகவிருததலால. இதனை—

"கொஙகுவிமமியகொழுமடறருமணைககுழவி
எஙகுவநதனமெவவழியிருநதனமெனனு
அஙகண்மாதிரமெனை தைதையுமபாராததுபாரபபத
திஙகளபோறறிகழ்திருமுகனநானமெனசிறநத" என்று வரும் பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனெனறது - ஹரனை, அது அவவரன அவவணணம ஆறுமுகமுளள பிள்ளையை உடையவனுகவிருததலால. இதனை—

"நஞ்சுமுகநதெறிக்குமெயிறறரவணியுநதநதையெனநரலையுண்ட
மஞ்சுமுகஙகவிழமதமமொழிமுனனெனனப்பலவரததான மாண்டு
விஞ்சுமுகம்பலகண்டகொககிறுததுமிளிரிளவல்வெயயேம்பாச
மஞ்சுமுகவருள்மொழியுமாறுமுகபபெருமானையடுததுவாழ்வாம்"
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனை யுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்முகனுகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் றந்தையினும்

ஆறுமுகன் றந்தை உயர்ந்தவன்; அதனால் நாங்கள் பிள்ளைகளின் மூக விஷயத்திற சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர் வடைந்த ஹரனை சரணாகதியாக அடைகின்றோம — எ-று. (௫அ)

𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌦𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍈𑌕𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌚𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஆதாயவேதமதிஸத்விததேபுரைகோந்யஸ்துவேதநிசயம்விததே த்ரிலோக்யாம்| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப் ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வழியே மறைக் கொருநான்கை வாங்கி யொருவன வாலன்னம்
இழியா திவரு மொருவனுக்கன் றீந்தா னொருவ னிணையில்லா
மொழியார் மறைக டமையுலக மூன்று முய்ய முனமீந்தான
எழிலா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புரா	முன்னா
வேதம்	வேதத்தை
ஆதாய	வாங்கிக்கொண்டு
விததே	பிரமாவினபொருட்டு
அதிசத்	கொடுத்தான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனால்
வேதநிசயம்	வேதசமூகத்தை
த்ரிலோக்யாம்	மூன்று லோகத்திலேயும்
விததே	விதியின்பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்

அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிசது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாய
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடுவநது பிரமனபொருட்டு அளிததான, மறறொருவன மூனறுலோகஙகளுககு உபகாரமாக வேதஙகளைக கொடுததான, இவாகளிற சிறநதவனைப பெரியவாகளான நீஙகளுணமையாக வுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருடனைச சரணமாக வடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடு வநது பிரமனபொருட்டுக கொடுததான எனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணம செயதிருததலால.

அசுராகளாகிய மதுகைடபாகள பிரமனிடமிருநத வேதபுததகததைக கவாநது கடலின மறைநதனா அதனாலிருககின்றிப பிரமன் கவலையுற்று ஹரியினிடம கூறினன ஹரி உடனே ஒரு மீனுருவுற்றுக கடலிற்புகுநது அவாகளோடு போாபுரிநது அவாகளைக் கொனறு அவாகள கவர்ந்துசென்ற வேதபுததகததை எடுததுப பிரமனிடமளிததனன. இதனை —

“ விரைபுரைமலரோன றஙகவேதததைப்பறிததகலவீரையினெய்துஞ்
சுராகள்சதது ருவாமதுகைடவாகடஞ்சிரநதுணிததுயாமீனுய
விரைவினிலெழுந்துசதுமுககககடவுளவினையறமறையினையுதவி
யரிநிவாபததினடைநதனனெனறு ஏசொலயாழ்முனிமலாமகட்க
ரைந்தான்” என்னும் பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன மூனறுலோகஙகளின்பொருட்டு வேதஙகளை அளித்தா னென்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருததலால். இதனை—

ப்ரஹ்மாணமஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகாமோ தே ஸுரேந்த்ர ஸ்ருஷ்டே தயயைமே।
வேதாஸ்ஸ்வஸ்தாஸ்ஸாஜாதாஸ் ப்ரணவாத்ஸம்ப்ரவாஹகாஸ்। என்று

ஹாலாஸயமானமியத்தில வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பிரம னொருவனபொருட்டே வேதததை வாஙகி யளிதத வன, ஹரன மூனறுலோகஙகளினபொருட்டு வேதஙகளை அளிதத வன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவனிமிததம ஒருகாரியததைப புரிபவனையும, பலரினிமிதத மொருகாரியம புரிபவனையும ஆராயுஙகால, செயயுஙகாரியம பயனு டையதேல பலரையுஙகருதி யியற்றிய காரியததை யுடையவனே சிற ந்தவன அதனால பிரமாவாகிய ஒருவனிமிததம அசுரனைககொ ன்று வேதததை மீள வாஙகிககொடுதத ஹரியினும உலோகோபகா ரமாக வேதஙகளையளிதத ஹரன சிறநதவனுதலால, நாஙகள இந்த விடயததிற்சூழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறி இநதவிட யததி லுயாவடைநத ஹரனைப பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங் களையே சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று (ருக)

ஏகோ ஜகாந்நரகமஸ்ஸந்தராமிஹைகோ
ஹ்யந்யோ ஜகாந்நரகாந்ஸந்தராமநேகாந்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய க்ருத்யம்
ஸந்த: ப்ரவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோஜகாநநரகமஸ-தராமிஹைகோஹ்யந்யோஜகாநநரகாந்ஸ-தராமநேகாந। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியக்ருததாஸஸதயம்ப்ரு வந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாத கொடுமை செய்நரகனைப் போக்கி யொருவன் புகழுற்றான
எல்லா நரகங் களையுமடி யேயந்தா ரடையா தேயிருக்க
உல்லா சஞ்சோ கருணையினு லொழிந்தா னொருவ னுயர்கொடுமை
இல்லா விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
நரகம்	நரகனை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	அழித்தான்,
அந்ய	இனனொருவன
அநேகாந்	அனேகமான
நரகாந	நரகங்களை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	போக்கடிக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்றான்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது-ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால்.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன் அநேக காலம் வெகு கொடியவனாய் அரசுசெய்துகொண்டிருந்தான். இவன் கொடுமையை இந்திரன் ஹரியினிடமுரைத்தான். ஹரி உடனே கருடத்தேறி நரகாசுரனிருந்தவிடத்தையடைந்து போர்புரிந்து நரகனைக் கொன்றான். இதனை—

"பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசைபிறங்கக
கருங்கார்கலிசுவறச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்
முருகாயிரமவரிவணகுணமுனைகவிண்டலாதண்டார
நரகாசுரனமுடிவெங்கதிர்நகுநேமியிறறடிந்தான்" என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க. இது ஹரி கண்ணனாக விருந்தனென்று இயற்றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போக்கடிப்பவன் என்றது-ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வாறு போக்கடித்தலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைந்து அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பார்த்து இரக்கமுற்று எமனைநோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செய்தவர்கள்? இந்நரகா எத்தனைகாலமாக இவ்வண்ணந் துயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ! இவர்கள் எனக்கு முன்னுமிருந்த எமன்காலத்தவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவரென்றறியுமாறு பிரமன்முதலிய பலரை வினவினன். எவரும்வர்களை இன்னகாலத்தினரென்றறியாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவரென்று வினவியதற்கு எவரும் இக்காலத்தவரென்று கூறாமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

றறவேண்டுமென்றும் கூறியிருந்தனன். அதற்கரன் முனியே! நீ நம்மைக் காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய், நாமந்நரர்களை சுகப்படுத்துகின்றோமென்றனன். உடனே அம்முனிவனும் அவ்வண்ணமே செய்தான் உடனே ஹரன் அந்நரர்களை நரகங்களினின்றும் விமோசனஞ்செய்தனன் இதனை—

"தடுத்தவைம்பொறியுறவனேகேணமதிசாரந்துநீயெமக்கன்பிற்
றொடுத்தபூசனைப்பேற்றிறைக்குமபியிற்றுய நழுந்தவர்யாரு
மடுத்துநம்வயினிதோர்கணநாதராய்மாந்தனாகாணென்று
மடுத்தகாதலின்மொழிந்துமறைந்திறப்பயன்களுமவருக்கிட்டார்"

என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான், ஹரன் அநேக நரர்களை நரகங்களினின்றும் விலக்கினானென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரர்களை யழித்தவனுக்கும் தாரதம்மியம் யதார்த்தமாக உண்டன்றோ? அநேக நரர்களை மோசித்த ஹரனிலும் பெயரானமாத்திரம் நரகனை ஒருவனையழித்த ஹரி தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்களுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (௬0)

𑌏𑌕𑍋𑌹𑍍𑌯𑌾𑌜𑌕𑌬𑌲𑌿𑌂𑌹𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌯𑌯𑌾𑌚𑍇
𑌹𑍍𑌯𑌂𑌯𑍋𑌦𑌦𑌾𑌵𑌿𑌹𑌪𑌰𑌤𑍍𑌰𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍌𑌖𑍍𑌯𑌂।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோஹ்யாஜகபலிம்ஹிபுராயயாசேஹ்யங்யோததாவிஹபரத்ரச ஸர்வஸௌக்யம் । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முலைமடவார் மொய்த்த நகரின் முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிட்டியிடை யடைந்தே யொருவன் பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரத்தின் மொய்த்த பலசுகங்கள் முழுதீவோன்
எதிரா ரிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
புரா	முன்னர்
யாஜகபலிம்	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசே ஹி	யாசித்தானல்லவா,
அந்ய ஹி	இன்னொருவனோ
இஹஹிபரத்ர ச	இகத்திலும் பரத்திலும்
ஸர்வஸௌக்யம் தநோதி	ஸகலஸௌக்கியத்தைக் கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம் பலிச்சக்கரவர்த்தியின் யாகசாலையை யடைந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்களை யளிக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே! நீங்

களுாைபரீகளாஞல, நாங்களந்த மஹாபுருஷனேயே சரணமாகவ டைகின்றேம.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணம யாசகஞசெயதிருந்தலால இதனை—

" சிநதையுவநதெதிரொனசெயவெனறுன
அநதணனமூவடிமணணருளுணடேல
வெநதிறலாயிதுவேண்டுமெனுமுன்
தந்தனனென்றன்வெள்ளிதடுததான்" என்று இராமாயணத்தில் ஹரி மாவலியைப்பாாதது, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனுனல் எனக்கு மூனறடி மண்ணருளக எனறிரநதான் என்று கேட்கப்படுத லாலுணாக. இது பிரசிதத சரிதம (இது ஹரியின் வாமனரூபததில் நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகததிலும் பரததிலும சுகமளிப்பவனெனறது - ஹரனை, அது அவவரன் அவவாறளிததலால இதனை—

ஹரன்பெயரான-சமபு-சஙகராதிவாககியஙகளே யுணாததும.

'ஶமஸ்ாகமபவதி' சம-கரோதி-சஙகர எனறு கேட்கப்படுதலாலும்,

" இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானறுந
துன்பந்தொடாவறுததுசசோதியாயனபமைததுச்
சீராாபெருந்துறையானெனனுடையசிநதையே
ஊராககொணடானுவந்து" என்று வரும திரவிடவேதததா லும்,ஹரன இகபரங்களி லின்பமளிபபவனெனறு அறியப்படுகிறுன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இரநதவன்; ஹரன் எலலாககுஞ சுகமளிப்பவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனேச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாககுஞ சுகமளிப்பவன் சிறந்தவனேயாம. ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசிதத ஹரியை அப் பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனே சிறந்தவனுகக்கருதி யவனது சரணங்களேயே சரணமாக அடைகின்றேம்.—எ-று. (சுக)

𑌏𑌕𑍋 𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌲𑌜𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோ தத்தே ஜலஜமேககராம்புஜேந ஹ்யந்யோ தத்தே ஜ்வலந மேககராம்புஜேந। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன் மகிழ்ந்து தரித்தான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலரொன்னச் சிறந்த வொருநற் றிருக்கரத்திற்
ஓத வரிய வங்கிதனை யொளிர வெடுத்தா னேதுமிட்டத்
தேதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏககராம்புஜேந	ஒரு கரகமலத்திலே
ஜலஜம்	சங்கத்தை
தத்தே	தரித்திருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஏககராம்புஜேந	ஒரு கரகமலத்தினால்
ஜ்வலநம்	அக்னியை
தத்தே	வகிக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து

ஸதயம் உண்மையை
ப்ருவாது சொலலலாம
தமிமம அநத இவனே
வயம நாஙகள
ஆஶ்ரயாம. ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலததிறற் சலசநதரிததுககொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலததிலை தீயைத தரிததுக்கொணடிருககின்றான், பெரியவாகளே! இவாகளிற் சிறநதவனை நீஙகளுணாததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனை ச சரணமாக அடைநது வாழகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன கரகமலததாற சலசந தாஙகினனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி சலசமான சஙகதைதத தாஙகியிருததலால் இதனை—

" தடவரையினமீதேசரறகாலசந்திரன்
இடையுவாவிலவநதெழுநதாலேபோலநீயும
வடமதுரையார்மனனனவாசுதேவனகையில
குடியேறிவீற்றிருநதாயகோலபபெருஞசஙகே " என்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜுவலனம தாஙகினனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் தீயைத தாஙகியிருததலால். இதனை—

" மையன்மாதொருகூறன்மால்விடையேறிமான்மறியேநதியதடங்
கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா
ளையனாழலாடுவானணிநீாவயற்றில்லையம்பலததான
செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடங்கொண்டனவே " என்று திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந தாஙகினவனிலும தீயைத தாங்கினவன சிறநதவனுதலால, நாஙகள் தீயைததாஙகின ஹரனைப பிரதானமாககொணடு அவனை யே சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சுஉ)

ஏகோ த்விஜோபி நிஜமாத்ருஶிரச்சிதாஸீ
த்தநயோர் விபாதி நிதராம் த்விஜராஜமௌலி:।
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்தஸ்ய ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோ தவிஜோபிநிஜமாதருஶிரசசிதாஸீ தநயோர்விபாதிநிதராம தவிஜராஜமௌலி । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸய மப்ருவந்துதமிமமவயமாஶரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோா குலததினிடை
வந்துங கொடிய செயகையுடைய வதைததான் றுயை வரையொருவன்
சொந்தங கொளளத துசராச மவுலி யாகித துலஙகினன்
இநத விவருட் சிறநதவன்யா ரிசைதநாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
த்விஜோபி	பிராமணனுகஇருநதபோதிலும்
நிஜமாதருசிரசசித	தனனுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்தவனுக
ஆஸீத்	ஆனுன,
அந்ய:	இன்னெருவன்
நிதராம்	மிகவும்
தவிஜராஜமௌலி:	பிராமணசிரேஷ்டாகட்குக் கிரீடமாயும் சந்திரனைத் தரித்தவனுயும்
விபா்தி	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறுன்;
அநயோ :	இவ்விருவருக்குள்

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னநதணனுக விருந்தபோதிலும, மாதாவின் சிரசை யறுததவனுகவாயினுன, இனனெருவன் அநதணா திலகனுயும் சநதிரசேகரனுயும் விளஙகுகினறுன, பெரியவாகளே! இவாகளுககுள சிறந்தவன யாவன? அவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் அநதணனுகவிருந்தும் மாதாவைக கொலைபுரிந்தவனென்று பிரசித்தியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செயதிருததலால். இது ஹரியின பரசுராமாவதாரததில நடநதது. இதனை—

“ சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூநதலோாதடக்கைபற்றி
யரிந்தனன்சென்னியீனறதாதைமுன்னமைததலோடும்
புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லி
பரிந்தனன்பரசுராமற்கினையனபகவர்தானுன் ” என்று ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்தும்,

“ தாயையாங்கொல்லோமென்றுதாழ்த்தனராகத்தாயென்
றேயபோனுகையைப்போழ்தெம்முனாயிகழ்ந்தனின்றன்

நேயமா துணைவர் தம்மைநீசெகுத்திடுதியென்னத
தூயமாதவத்தோனசொல்லத் துணிந்தனனபரசுராமன்" என்ற பாகவதத்தும வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் தவஜராஜமௌலியென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ் வண்ணமிருத்தலால். இதனை—

"காப்பாயபடைப்பாயகரப்பாயமுழுதுங்கணணாவிசும்பினவிண்ணோர்கெலலா, மூப்பாயமூவாமுதலாயநின்ற முதலவாமுனனேயெனையாண்ட, பார்ப்பானேயெம்பரமாவென்றுபாடிப்பாடிப்பணிந்துபாதப், பூப்போதணைவதென்றுகொல்லோவென்பொல்லாமணியைப்புணர்ந்தே" என்று வந்த திரவிடவேதத்தாலும,

"பிராமணனீயேகடவுளாதமமுடபிரஞ்ஞாவேனையாதமமுட [வோன
பிராமணனயானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகபியனை யிகழ்
பிராமணனலலன" என்னுங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும உணாக

தாத்பரியம்.

ஹரி பிராமணனாகியும கொலைபுரிந்தவென, ஹரன பிராமணசிரேஷ்டனாகவேயுள்ளவன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனாகப் பிறந்தும மாதாவைக கொலைபுரிந்து (பாவியாயினன) அபகீர்த்தி யுறறான, இனனொருவன பிறவாமலே பிராமணசிரோட்டனாக விருக்கினறான், இவாகளில பிராமணசிரோட்டனே சிறந்தவனாதலால, நாஙகள இந்த துசராஜவிஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச சிறந்தவனாககருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களையே அடைகினறோம.—எ-று. (சுகூ)

ஸ்ரீ தபோநிதிநிகாராய நிக்ஷ த்ரஶக
ஓங்காரஶேவஹ ரஷ்யா ... ந ப்ர:।
கொவாமயொரயிகஜ ... ப்ரவ ரஜா
லூக ப்ரைவ ரவண ஹகிஶவயஶோஶ ரயாஶ॥
௬௧

சங்காத்தநோதிநிதராம்தவநிமாதரமேகஓங்காரமேவஹ்ருதயாத்ஸகலாததமநய: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங கடனீரிற பயிலுஞ சஙகந் தனையொருவ
னெஙகும புகழ ஆதியிசை யேறமுறு னொருவ னிதையததிற்
றுஙகம்பெறுமெயபபொருளனைததுந துலஙகவோங்காரஞசொற்றுன்
இஙக னவரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சஙகாத	ஶஙகததிஞலே
தவநிமாதரம்	தவனியையே
நிதராம்	மிகவும்
தனோதி	செய்துகொண்டிருககிறுன்,
அந்ய:	இன்னெருவன்
ஹ்ருதயாத	மனசினலேயே
ஸகலாததம	சகலாரததஙகளையுமுடைய
ஓங்காரஏவ	ஓஙகாரபிரணவததையே
தநோதி	உசசரிக்கின்றுன்;
அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிக:	சிறநதவஙு
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமின்றி) ஊதினன், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலார்த்தங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற் பெரியவர்களே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருரைத்தால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால் இதனை—

“ பின்னும்பிறைவாளெயிற்றந்தகன்வீற்றிருக்கும்
தென்னம்புலத்திற்கிராமாமணித்தேர்க்கடாவிப்
மின்னுந்திரையிற்கவாசங்குபிறங்கயாவும்
முன்னம்படைத்தமுகனின்றுமுழக்கல்செய்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறுச்சரித்தமையால். இதனை—

“ கள்ளமுளரிக்குணமுரல்கானேயறுகால
புள்ளொலியினுவுமிதழுமடுடைபெயாந்து
துள்ளவெழுவேதவொலிதொண்டர்செவியாறரு
லுள்ளவயல்புநகுவகையொண்பயிர்வளர்ப்ப” என்றும்,

“ஓதருமகாரமுகாரமேமகாரமுநிதத்தமிபிரணவம” என்றும் வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலும்,

“நின்றிருவோருமவலங்கொடுவெணங்கிநிலவியேயுயாதழற்பிழம்பை
யொன்றினரறியவேண்டுமென்றுற்றகாலையிலொலித்ததுகுடிலை
மன்றவவ்வொலியையறிகலராகிமயங்கியபோதின்மற்றதுதான்
அன்றுநலலகரமுகர்மாமகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே” என்னும் வாயுசங்கிதையாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

வீணே, பொருளற்றவோசையான சங்கத்தொனி செய்பவனி லும், சகலார்த்த ரூபமான பிரணவோச்சாரணஞ் செய்பவன் சிறந்த வனாதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செய்த ஹரியை இந்தவிடயத்திற் றாழ்ந்தவனாக வகற்றி, இந்தவிடயத்தி லுயர்ந்த ஹரனை அடைக்கல மாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௬௪)

ஏகஸ்து சக்ரஸஹிதோபி தநோதி ரக்ஷா
மந்யஸ்து கண்டபரஶுர்விதநோதி பிக்ஷாம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்துசக்ரஸஹிதோபிதநோதிரக்ஷாமந்யஸ்துகண்டபரஶுர்வி தநோதிபிக்ஷாம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய அண்ணன்றெழில் கொள் செங்கரத்தி
னிடங்கொளாழி யதனாலிவ் வுலகை யொருவ னிரக்கித்தான்
திடங்கொள் கண்ட பரசினுடையச் சிக்கை யொருவன் செய்கின்றா
னிடங்கொளிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தார் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானல் [போதிலும்
சக்ரஸஹிதோபி	சக்கராயுதத்தோடு கூடினவனாக இருந்த
ரக்ஷாம்	ரக்ஷையை
தநோதி	செய்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானல் [ருந்தபோதிலும்
கண்டபரஶு:	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனாக இ
பிக்ஷாம்	பிக்ஷையை
விதநோதி	செய்கிறான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன சககரநதாஙகிக காததற்றொழிலைச செயகினறுன, மறறொருவன கண்டபரசைததாஙகிச சிக்ஷையைச செய்கின்றுன, இவவிருவரிற சிறநதவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சககரநதாங்கி இரக்ஷிககினறுனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றலால. இதனை—

" ஆககுமாறயனுமுதலாகியவுலகங
காககுமாறுசெஙகணணிறைகருணையஙகடலாம்
பூககுமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோறறி" என்னும்

பாரதத்தாலுணாக.

ஒருவன் கண்டபரசைததாஙகி சிக்ஷிககின்றுனென்றது-ஹரனை, அது அவவர னவ்வண்ண மியற்றலால. இதனை—

" வெய்யவனங்கிவிழுங்கததிரட்டிய
கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற
கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற " என்பது முதலிய

திருமறைமொழிகளாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி சக்கரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷித்தான், ஹரன் கண்டபரசைத் தாங்கி உலகைச் சிக்ஷித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன் சுவதந்திரனாதலால், சிக்ஷகனாகிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இந்தவிஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுஓ)

𑌏𑌕𑍋𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿
𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோதஸாக்ருதிவிபிந்நஇதிஹ்யபாஷிசாந்யத்வபிந்நதமமூர்த்திரிதிஹ்யபாஷி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனாய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்துதும பெருமை நியமத்தான்
இத்தன் மையரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச	ஒருவனானால்
தசாக்ருதிவிபிந்ந	பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்
இதி	என்று
அபாஷிஹி	சொல்லப்படுகிறானல்லவா,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால்
அபிந்நதமமூர்த்தி	மிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ [ன்

இதிஹி	என்று சொல்லப்படுகிறானல்லவா;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பததுவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன, மறறொருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ்விருவரிற சிறந்தவனை நீஙகளுணாததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனை சரணமாக அடைகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன் பததுவகையான பிறவிகளை யுடையவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணம பிறநதிருததலால. இதனை—

"மெச்சுபுகழ்வேஙகடவாவெண்பாவிற்பாதியிலென்
இச்சையிலுன்சென்மமெடுககவா - மச்சாகூா
மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா
மாகோபால்ாமாவாவாய்" என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பிறவியில்லாதவனுக இருத்தலால். இதனை—

"எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்
சொல்லாற்றெளிந்தேனஞ்சோணேசே

ரில்லிற்பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுஙகேட்டிலேம்” என்னும் வெ
ண்பாவாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பததுப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்லாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இலலாதவன் சிறந்தவனெனபது உலகவநுபவம இதனால் நாஙகள பிறவியினலிழிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகறறி, பிறவியினமையா லுயாந்த் ஹரனை அடைககலமாக வடைகினறோம.—எ-று. (௬௬)

𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌗𑌜𑌰𑌾𑌜𑌮𑌰𑌕𑍍𑌷𑌦𑍇𑌕𑍋
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑌰𑌕𑍍𑌷𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

க்ராஹநநிஹதயகஜராஜபரக்ஷதேகோமருதயுநநிஹதயமுநிபுத்ரமரக்ஷதநய: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவநதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பெனனம பெரிய வீநதிலெனப பிறஙகு முதலே தனைசசிறிய
சினனம புரிநது கரிதனனைச சிறந்து காததான சீறியெதிர் [ன
மனனநதகனை வதைததொருவன மறையோனமகனை மகிழ்நதாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
க்ராஹம்	முதலையை
நிஹத்ய	கொன்று

கஜராஜம்	கஜேந்திரனை
அரக்ஷத்	காப்பாற்றினன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ம்ருத்யும்	எமனை
நிஹத்ய	கொன்று
முநிபுத்ரம்	மார்க்கண்டேயனை
அரக்ஷத	காப்பாற்றினன்;
அநயோ:	இவ்விருவர்களுள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான, இனனொருவன் எமனைக்கொனறு மார்க்கண்டேயனைக் காத்தான, இவர்களிலெவன சிறந்தவன? அவனை நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால்,நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக்கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி கசேநதிரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்ற மையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனான அகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையா லவனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தனன். அதனாலவன் யானையாகி ஒருதாமரைபோடையிற பெண்யானைக ளோடு புணர்ந்து விளையாடினான அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலை யொன்று அதன்காலைப பிடித்துககொண்டது; அதனாலவ்யானை நா ராயணனைககுறித்து ஓலமிட்டது, அவவொலிகேட்ட வரி யவவிடஞ் சென்று முதலையைக கொன்று யானையைக காத்தனன இதனை—

" எறிசுடாவிரிககுநேமியெறிந்தனனெறிதலோடும
பிறைபுரையெயிறறுப்பேழ்வாயபிளந்துவெவவிடஙகாதுஞ்சி
அறைதருசாபந்தனாலடைந்தவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகூவென்னுமவிஞைசையனுயிற்றனரே" என்னும்
பாகவதத்தாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது- ஹானை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம காத்தமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனான மார்ககண்டமுனி சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்த சமயத்து அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுதத எம னைக்கொன்று மார்ககண்டமுனிககு என்றும பதினாறுவயதீந்தனன். இதனை—

" மதத்தான்மிககான்மறறிவனமைந்தனுயிர்வாங்கப்
பதைத்தானெனனாவுனனிவெகுண்டானபதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமச்சேவடிதனாற்சிறிதுந்தி
யுதைத்தான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணணுறவீழ்ந்தான்"
என்னுங் காந்தமஹாபுராணத்தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான; ஹரன் எம னைக்கொன்று முநிபுத்ரனைக் காததான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானை யைக் காத்ததினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமவிருடியான

மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற் குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமணனுக் குபகாரஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தா லறிந்து அம் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.— எ-று. (௬௭)

ஏக: பபௌ புவநபீகரகாலகூடம்
அந்ய: பபௌ ஸ்தநவிஷம் கலு பூதநாயா:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏக:பபௌபுவநபீகரகாளகூட மந்ய.பபௌஸ்தநவிஷம்கலுபூதநாயா:| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மண்ணுங் கடலும் மாவானும் மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
விண்ணுங் காலு மலறவரும் விடத்தை யொருவன் விழுங்கினான்
நண்ணும் பேயி னகிலவிடத்தை நக்கி யொருவ னயந்துற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன் [கூடவிஷத்தை
புவநபீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக் பயத்தைத்தருகிற கால
பபௌ	குடித்தான,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பூதநா	பூதனையினுடைய
ஸ்தநவிஷம்	தனவிஷத்தை
பபௌகலு	புசித்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற் பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவவிருவருக்குளிந்த விடயத்திற் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு குடித்தமையால. இதனை —

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்தி ட்டுக் கடைவித்தனர், உடனே அதனிற் கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினார்கள். திருமால் நானிருக்கின்றேன், அஞ்சாதீரென்றுரைத்துத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செயவதென விண்ணவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகைலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம கடலகடைந்தபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிருத்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையு மஞ்சுமாறு செய்த அவவிடத்தை இறைவனுண்டனன். இதனை —

“ மாழையுண்கணிநோக்கலுந்திருவுளமகிழ்ந்து
பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்த்தருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினிதுகளூேணுடி
யாழிவலவிடமபருகிஞனகிலமுமுயய" எனறு காஞசிப்புரா
ணததும்,

" கோலாலமாகிககுரைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்சதுராதானென்னேடீ
யாலாலமுணடிலனேலனறயனமாலுளளிட்ட
மேலாயதேவரொலலாமவீடுவாகாணசாழலோ " என்று திரு
வாசகத திருமுறையினும வருதலைகொணடுணாக

ஒருவன பூதனையின றனவிடபானஞ செயதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவஹரி அவவணணம செயதமையால.

ஹரி கணணஞக வவதரிக்த ஞானறு அவரிகுப் பகைவஞக
வும, மாமஞகவுமிருநத கஞசனெனபவ னனுபபிய பூதனையெனனும
பிசாசி, தனது தனனியததில விடததைததடவினவளாக மாயவுருவத
துடன் வநது பாலூட்டிஞள ஹரி அபபாலையுணடு அவளைக கொன
ருன. இதனை—

" செஞசுடாமணிக்கலைசிலமபொடுசிலமப
வஞசியெனநின்ருேசிமருஙகுறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெமமுலையருததுறநடநதாள
அஞசுவருபூதனையணஙகுருவெடுததே. என்றும,

அறிநதுநகையாடிமுலையஙகைகொடுபற்றி
மறஙகுலவுவஞசமகண்மாமுலைமணிககண்
திறநதொழுகுபாலிஞெடுசெய்யதளிரொன்னப்
பிறங்குகனிவாய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்" என்னும் பாக
வதத்தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூதனையின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன்
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்ருெடர்ந்து வந்ததுவும், திருமாலைக் கரியவனுக்க செயததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற்கும, பூதனையின தனததையே ஒனறும ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத்திறகும விததியாசமிருபபதுபோனறே அவைகளைப் பானஞ்செய்தவாகளுககும தாரதமமியம இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்ரும். இதனுல நாஙகள குறைவான தனவிடபானம் செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகறறி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞசெயத ஹரனைச் சரணமாக அடைகினருேம.—எ-று. (௬௮)

ஏகஸ்ய ஸப்த ஜலதீந் பிபதி ஸ்ம பக்த:
தஸ்யைகதேஶமிதரஸ்து பபௌ ததந்தாத்।
கோ வாநயோரதிக இத்யநக்ருந்நிரீக்ஷ்ய வ்ருத்தாந்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்யஸப்தஜலதீந்பிபதிஸமபகததஸயைகதேஸமிதரஸதுபபந் தயதநாத| கோவாநயோரதிகஇதய நகிந்நியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந் துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரோன றியவக கடலேழி லேயநத நீரை யெழிலொருவன்
பேரோன் றியசிந் தையனுகப் பிறஙகு மடியன பிடிததுண்டான் [ன்
தாரோன்றியதோ னிளிஞெருவன் தனியோாகடலைமுயன்றடைததா
ஏரோன் றிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பக்த:	பக்தன்
ஸப்த	ஏழுவகையான
ஜலதீந்	கடல்களை
பிபதிஸ்ம	பானஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன
தஸய	அநத கடலினுடைய
ஏகதேசம-யதநாத	ஒருபாகநதை பிரயததினததோடே
பபந்த	கட்டினன;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிகம்	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம	ஆஸரயிககினறோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவனுடைய பததனே எழுவகையினதான கடலகளையும பானஞசெயதான, இனனொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகததை வெகு கட்டததுடன கட்டினன, இவரிற் சிறநதவன் யாவன்? அவனை நீஙகளுணமையாக வுரைததால நாஙக ளவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பததன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றனன். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஓடிக் கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனை விந்தமடக்கிய குறு

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக் கொளிததிருககின்ருன் அவனைக காட்டித்தரவேணடும் எனறு கேட் டுக்கொளளுதலும் அம்முனிவன் சிவததியானததுடன் கடலினருகி லாகிக கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செயதனன். உடனே கடனீரனை த்தும் அகததியமுனியின வயிற்றினிடததாயின. பினனா நீரற்ற கட ற்குட் காணப்பட்ட விருததிரனை இநதிரன் கொனருன். இதனை—

" என்றவனிடுககணடாபபாணிகலபுரிபுலனகளைநதும
வெனறவனெடியோனறனனைவிடையவனவடிவமாக்கி
நின்றவனறிவானநதமெயமையாயநிறைநதவெளளி
மன்றவனூழிசசெநதீவடிவினைமனததுடகொணடான

கைதவனகரநதுவைகுஙகடலைவெறபடககுஙகையிற
பெயதுழுநதெலலைததாககிபபருகினனபிறைசோசெனனி
யையனதருளைபபெறருாநகதிசயமிதெனகொனமூனறு
வையமுததொழிலுஞசெயயவலலவரவரோயனறே" எனறு வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலுணாக.

பங்

ஒருவன அநதககடலினுடைய ஒருபாகததைப பிரயாசைபபடடுக கட்டினனெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணஞ செயதிரு ததலால.

ஹரி இராமனுகவநத ஞானறு அவன மனைவியை இராவண னெடுதது இலஙகையில சிறைவைததனன. இராமனு கடலினடுவி லுள்ள இலஙகைககுசசெலல வழியினறி விபீடணன முதலியோரு டன் ஆலோசிததுப் பினனர் குரஙகுகளையும வருணனையும் ஆதரவா கக்கொண்டு அணைகட்டி இலஙகைபுககானென்பது இராமாயணம். இதனை—

" அளவிகந்தவரிகுலததோரொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவுய்த்திட
உளமுவந்துநூறேசனையாமணை
நளன்விரைந்தவணன்கமைததானரோ" என்னும் பாகவத த்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரனுக்கனபன எழுகடனீரையுங் குடித்தான்; ஹரி கடலினொருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைந்தான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய ஊழியன் செய்யுமவைகூட இன்னொருவன் செய்யானாகில் குறிப்பிட்ட அவ்வன் இவனுக் கிணையாகானாதலால், சமுத்திரவிஷயத்தில் ஞழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௬)

விஶ்வாத்மகத்வமயதேகலுததாசைகே
விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீமயதேததாந்ய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வந்த்யா
ஸ்துத்யம்ஸ்துவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

விஶ்வாத்மகத்வமயதேகலுததாசைகே விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீமயதேததாந்ய | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவந்தத்தாஸஸ்யமப்யந்வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னும விசுவாத்துமனொ மருவு மொருவன மாநிலத்திற
துன்னும விசுவேசுரனெத் துலங்கு மொருவன ருகஙிலலாப்
பொனனு மணியு முதலபல பொருந்து மியலிற குறைவிலலா
னொன்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதபபொருள்.

ததரச	அவாகளுககுளளேயும
ஏக.	ஒருவன
விஶ்வாதமகதவம்	விசுவசொரூபமாகினறதை
அயதேகலு	அடைநதிருக்கினறானல்லவா,
ததா	அப்படியே
அந்ய:	இன்னொருவன

விஶ்வேஶ்வரபதவீம்	ஜகதீசுவரபதவியை
அயமேகலு	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் விசுவரூபானவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவனை விசுவேசுவரனாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவர்களிலெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களால் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் விசுவாத்மகனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருந்ததனால் இதனை—

"மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலன்குணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனல்காலவான்முதலெல்லையுஞ்சாற்றுநாமயினுந்தருமம், திருவருளெழில்சீர் திகழ்வலம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப் பார்ந்த, அரசவெங்குறையுமவனெலாநீமற்றறிதியெங்கலைப்பிரிவெனவே" என்று பாகவதத்தும்,

ஓம் நமோ விஶ்வரூபாய விஶ்வஸ்தித்யந்தஹேதவே ||

என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிகனென்று ஏற்பட்டதால் — நாமே, அவனே ஒருவரென அவ்வண்ணம் விசுவாதிகனுக விருத்தியால் இருவரே

விஶ்வாதிகோ ருத்ர: என்றவரும் சுருதிவாக்கியத்தாலும்,

"விச்சுவனிறைப்புள்ளரசூர்த்தவன் விளம்பும்
விச்சுவாதிகனென்றுழவலிச்சின்விடையூர்தி
யெச்சமேசுரன்புள்ளூர்துழாயலங்கலானெனப்
வெச்சநாயகன்போலத்தாணரிழிமாலிகையான்" என்னுங்
காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி விசுவரூபன், ஹரன் விசுவாதிபன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மன்னவனிற் சக்கரவர்த்தி சிறந்தவனாதல்போல, விசுவனான ஹரியினும் விசுவேசனான ஹரன் சிறந்தவனாயினன், இத்தகைய நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் குழவைத்த ஸ்ரீயை அபிமானமாக வைத்தற்றி, இந்தவிஷயத்தில் ஐயந்தத்தைக் கைவிட்டு அபிப்பக்கின்ற ஹரனுடைய சரணங்களைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று (எ0)

ஏகோ புஜங்கமயநே தநுதே திஸுப்திம்
அந்ய: கரோதி புஜகேந்த்ரவிபூஷணோதி|
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸம்ஸய்யமப்ருவந் துதமிமம் வயமாஶ்ரயாம:||

ஏகோபுஜங்கமயநேதநுதேதிஸுப்திமந்ய கரோதிபுஜகேந்தரவி பூஷணோதி| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்யமப்ருவந் துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்
ஓடு மரவி லிந்திரரா யுறுவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீ்மெழிலகொள கஙகணமா நிறைததா ஞெருவன நிகழுலகி
லீடி லிவருட சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பத பொருள்.

ஏக	ஒருவன
புஜஙகசயநே	சாபபசயனததில
அதிஸாபதிம	மிகவுந தூஙகுதலை
தநுதே	செயகினறுன,
அநய	இனனொருவன
புஜகேநதிரவிபூஷணநி	சாபபேநதிர பூஷணஙகளை
கரோதி	செயகிறுன (அணிகினறுன);
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுதிசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் அரவசயனததிற் தூஙகுகினறுன, மற்றொருவன் நாகே ந்திராபரணஙகளை அணிந்திருககினறுன, பெரியவாகளே! இன்னவ ருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீஙகளுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷ னைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அரவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அரவசயனத்தை யுடையவனுக விருத்த லால். இதனை—

"அரவணையாயரோ றேயமமுணணர துயிலெழாயே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவன அரவபூடணனுக பிறங்கினருனெனற ந - ஹரனே, அது அவவர னவவணண மணிந்திருந்தலால இதனை —

"புறறிலவாளரவாரரபிரானை பபூதநாதனை" எனனும திரவிட வேததததாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி அரவசயனன, ஹரன அரவாபரணன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

மிகவும பெரிய அரவததினமீது கிடப்பவனிலும, நாகேநதிராக ளை பெருஞசுமையாககருதாது ஆபரணமாகபபூண்டவன் சிறநதவ ஞதலால, நாஙகள இருவிதையததிற ருழ்வடைநத ஹரியை அப்பிர தானமாக வகறறி, இருவிடயததிற சிறநத ஹரனைச சரணமாக வடை கினறோம —எ-று (எக)

ஸகோஜ-நஸ ஜயதஃவெ-ஸ-தஸாவா
தஃநெ ஜ-நஸ ஜயதெமஷஸதஹ-ாநாகு
கொவா நயொர ஜூதஷதயொ ததஙஙராஜா
ஹூத ரொஷாதஸாஙெ-தியாவயமாஙரா யாஜோ॥

ஏகோஜாஜனஸயஜயத கலுஸதபாவா தநயோாஜனஸயஜய தோபவதஸதரதாநாத| கோவாநயோரதிகஇசயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸ தயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வில்லிற சிறநத பறகுனனறன வியனறே ரோட்டி விசயதனை
ஒல்லை யவனுக கேயளிததா னொருவ னொருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறநத பாரத்தனுககே தூக்கி யளிததுச சுகமீந்தான்
எல்லி விவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
அர்ச்சுனஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
சூதபர்வாத்	சாரதியாய் இருந்ததனலே
ஜயத களு	வெற்றியை கொடுத்தவனல்லவா,
அந்ய	இன்னொருவன்
அர்ச்சுனஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
அஸ்திரதானாத்	அஸ்திரங்களைக் கொடுக்கிறதினலே
ஜயத	ஜயத்தை கொடுத்தவனுக
அபவத்	ஆனன்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்மம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆச்ரயிக்கின்றோம

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்ததனலே அவனுக்கு வெற்றியை யளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் எவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேஷப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி பாரத யுத்தத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

"அடற்சிலைவிசயனிவ்வாறுரைத்தலுமமலனவஞ்சப்
படவரவுயர்த்தவென்றிப்பார்த்திபன்றனைநோக்கி
நடையுடைப்புரவித்திண்டேர்நானிவற்கூர்தலன்றி
மிடைபடையேவிநும்மோடமர்செயேனவேந்தேயென்றான்" என்
னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பார்த்தனுக்கு அம்பினைத் தொடுத்து வெற்றியளித்தானெ
ன்றது-ஹரனை, அது அவ்வண்ணமானியற்றியதல்லால் இதனை—

"பரியதோர்பாம்பணைமேலார்த்தார்போலும்
பாசுபதம்பார்த்தற்களித்தார்போலும்" என்னும் தமிழ்வேதத்
தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி, பார்த்தனுக்குச் சாரதியாக விருந்து வெற்றியளித்தவன்; ஹரன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்து வெற்றியைக் கொடுத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தேர்ப்பாகனாகவிருந்து வெற்றியளித்தவனிலும், அம்புகளை யளித்து வெற்றியளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திலிழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றிப் ப்ரதான ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று (எ௨)

ஸங்க்யே ஜிஷ்ணோர் நிதிஷ்டோ ரதமிதி கதி
ப்ரத்யுஷ்ணாதயோரிதி ச ஸ்வஸ்வஜஸ்ய ப்ரஸித்திம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்தமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

ஏக புமாநிதிபரோத்யதேதி புத்ரஸ்நாஸ்தாதயோரிதிசஸ்வாவஜக தபராஹதத்தி । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சோதிக் கமல வாண்முகத்துத் தோகை வடிவத் தோன்றலென
வோதிக் களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றனை யொருவனையோ

நீதிப புருட னெனபாாகள திகழ்ந்து மிவாதம மகனசாததன
ாதி லிவருட் சிறநதவனயா ரிஙசததாற பெரியி ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன
இதி	எனறும,
பர.	மறறொருவன
தயிதா	மனைவி (பெண்)
இதி	என்றும,
தயோ	அவாகளுககு பிளளை
சாஸதா	சாததன
இதிச	எனறும
ஸாவஜகதப்ரஸிததி	எலலா வுலகஙகளிலும பிரசிததி,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் மனைவியென்றும, ஒருவன புருஷனெனறும, அவ்விருவா சமபந்தததாலுணடான மைநதன ஹரிஹரபுததிரனென்றும ஸகலலோகப்பிரசிததம. பெரியவாகளே! இவவிருவரிற சிறநதவன யாவன்? அவனை நீங்களுரைததால், நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன பெண்ணுருவானவனென்றது - ஹரியை, அவன் அவ்வரி அவ்வண்ணம பெண்ணுருவடைந்திருந்தலால இதனை—

“ விழுநதொருகோடிவண்டுமிரிபபவாயமெநகிழநதுமைநடநதன
வழிநதபூஙகடுகைமாபனவாளவிழிபாபப்நோகக
எழுஞசுடாபபரிதியெனனவிலஙகுகூராழியாலோன
பிழிநதுகொள்வனையசெவவிபபெண்ணுருவெடுததுநினறுன” என னும பாகவததததாலுணாக

ஒருவன அநதப்பெணணை யணைநத புருஷனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம செயதிருததலால.

கைலாயபதியான ஹரனொருதினம ஹரியைபபாாததது, மாலே! நீ முன்ன மசுரரை மயககககொணட பெண்ணுருவததைக காட்டுதி எனறனன. மாலும அவவணணமே நலலழகுடையதாயுளள ஆடை நெகிழ இருதனநதோனறப பெண்ணுருவாயப பாடியுமாடியு முலா வினனறனன. உடனே அவவுருவினைககண்ட வரன பினதொடாநது பிடிபபான றுணிநதனன, துணிநததை யுணாநத மால இனி இஙகு நிற்பது உசிதமனறெனறோடினுன, ஓடினவனை இவன பினதொடாநது நாவலநதீவிலுளள ஒரு மாதவிசசோலையிற கூடினுன ஹ்ரனசெயத கலவிககாறருத ஹரியான மோகினி வாநதியுறறனள, பின்னா இருவரும கலவியை நிறைவேறறினாகள, உடனே மோகினியொரு பிளளையைப பெறருள, அநத மகனுக கரிகரபுததிரனெனறு பெயா. இதனை—

“ மையல்செயமோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடநதனனவேளைவெனறகோ
னெய்யெனவெழுநதுசெனறுறறுப்புலலவுங்
கையகனறோடினன்கரியமேனியான” எனறு காஞசிப்புரா ணத்திலும,

“ அததருநதிருமைநதர்கரிகர - புததிரனெனு நாமம்புனைநதுபின்
னைததபானமையுருததிராதபபொடும - வைததமிககவரமபலநலகியே” என்று கநதபுராணததும் வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன புருடன இவரிருவா கூட்டுறவிற றோனறின மகன ஹரிஹரபுததிரன எனபதாம

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும புருடன சிறநதவனாகவிருததலும, பெண்ணினும ஆண சிறநததாகவிருததலும உலகில இயலபாம இஙஙன பெண்ணுருவடைநத ஹரி தாழநதவனும, பெண்ணுருவமான ஹரியைப புணாநத ஹரன சிறநதவனு மாகினறாகள், ஆதலால நாஙகளிநத விஷயததிற றாழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகற்றி, சிறநத ஹரனைப பிரதானமாககொணடு அவன சரணஙகளை ஆசரயிககினறோம —எ-று.

ஏகஶ்சகார சரணாம்புஜ காஞ்சலேந
பௌலஸ்த்யபங்கமிதரஸ்து ரணே திகூடஶிரஸா।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்பருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகஸசகாரசரணமபுஜகாஞசலேந பௌலஸதயபஙகமிதரஸதுரணேதிகருசசிரஸாத । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அனபுற றகநதை கொளுங கொடிய வரககனான விராவணனைத
துனபுற றலசக காணுதியாற றொலைததா னொருவன றோளவலியால
வனபுற் றமரி லிராவணனை யாட்டி யொருவன வாழ்வுறறான
இனபுற றிவருட் சிறநத்வனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
சரணமபுஜகாஞசலேந	கால்கமலச சிறுவிரனுனியினாலே
பௌலஸ்தயபஙகம	இராவணனவமானததை
சகார	செய்தான்,

இந்த்ரஸ்து	இன்னொருவனால்
ரணே	யுத்தத்தில்
அதிக்ருச்சிராத்	வெகு கஷ்டத்தில்
பௌலஸ்த்யபங்கா	இராவணபங்கத்தை
சகார	செய்தான்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகத்தினால் இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுத்தத்தில் வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செய்தான், பெரியோர்களே! இவ்விருவரிலெவன் சிறந்தவன்? நீங்களாராயின், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகநுனியினால் இராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

"அரக்கனைவிரலாலடர்த்திட்டனீர்
இரக்கமொன்றிலீரெம்பெருமானீரோ" என்னுந் தமிழ்வேதத் தாலுணர்க.

ஒருவன் போரிற் கஷ்டப்பட்டு ஹிராவணபங்கஞ்செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருத்தலால் இச்சனை,

“ கோடிவானகணைகொண்டு மோதறியகோடியவானறனையகணை
யோடிமார்புருவிப்புறந்தனி லுயிரையுங்கொடுபோய்தால
வீடினனுயர்தேரினின்றுவிழுந்துளானபுவிமீதிலே
நாடிவானவராடியாசிரவின்றசிந்தைகளித்தனர்” என்னும் பாரதத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹர ஹிராவணனைக் கால்விரனுதியாற பங்கப்படுத்தினான், ஹரி போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில போரில் முன்பங்க மடைந்தவனைப பிரயாசஞ்செய்தற பங்கஞ்செய்தவன சிறந்தவனுகான் இந்த முறையின்ற ஞ்ழுவடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறிச சிறந்த ஹரனை நாஙகள ஆஸ்ரயிக்கின்றோம.—எ-று ()

ஸகோஜிஜாதிஷ்வேஷேஷ்வஸாதோஷாதிஸ
க்ஷாத்ரேபராந்துபராமார்த்திரோகருணத்தி।
கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்த்யவருத்தாஸ
ஸத்யம்ப்ருவதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம॥

ஏகோதவிஜாதிமகிலேஷ்வஸாரோஷாமதயே க்ஷாத்ரமபராந்துப ரமார்த்தகிரோகருணந்தி। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸ ஸத்யம்ப்ருவதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோர் தேவரிடை
மூந்த மறையோ னுவொருவன் முன்ன நின்றான் மூதறிஞா
விந்தை யரச னுவொருவன விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இந்த வியல்பிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பேரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

பரமார்த்தக்ஞா	யதார்த்தபண்டிதர்கள்
ஏகம்	ஒருவனை
அகிலேஷ்டா	எல்லாருமான
சுரேஷ்டாமத்யே	தேவதைகளின் நடுவில்
தவிஜாதிம்	அந்தணனாக
கருணந்தி	எண்ணுகிறார்கள்,
பரந்து	மற்றொருவனை
க்ஷாத்ரம்	க்ஷத்திரியனாக
கருணந்தி	நினைக்கின்றார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

மனதிற் கபடமென்பதில்லாத பண்டிதர்கள் தேவர் நடுவில் ஒருவனைப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேஷம்.

பண்டிதர்களொருவனை பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந் தோ

னுடைய முப்புரிநூலுமே ஹரனைப் பார்ப்பனென்று விளக்கும் அன்றியும், இதனை—

" வேதியாவேதகீதாவிண்ணவரண்ணாவென்றன்
றோதியேமலர்கடூவியொருங்கிநின்கழல்கள்காண்பான்
பாதியோர்பெண்ணைவைத்தாய்படர்சடைமதியஞ்சூடும்
ஆதியேயாலவாயிலப்பனேயருள்செய்யாயே" என்னுந் திராவிட வேதத்தாலும் உணர்க

மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்கள் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால் இது ஹரியின் பீதாம்பரம் பஞ்சாயுதம், மகுடாதிகளுமே க்ஷத்திரியனாகவிளக்கும். அன்றியும் இதனை—

" முன்னொருநாள்மழுவாளிசிலைவாங்கியவன்றவத்தைமுற்றுஞ் செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையையுமுன்மோயின்வருத்தமுமொன் றாகக்கொள்ளாது, என்னையுமென்மெய்யுரையும்மெய்யாகக்கொண்டுவ னம்புக்கவெந்தாய், நின்னையேமகனாகப்பெறப்பெறுவேனேழ்பிறப்பு நெடுந்தோள்வேந்தே" எனக் குலசேகரநிருபன் கூறியதனாலுமுணர்க

தாத்பரியம்

பண்டிதர்கள் ஹரனைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை க்ஷத்திரியனாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அந்தணன் சிறந்தவன் ஆதலால் அரசனான திருமாலை நாங்கள் அப்பிரதானமாக வகற்றி, அந்தணனான ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (எரு)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோஜகாநர்புமீக்ஷணத க்ஷணேந யுதநா தரிபுமசநிஜகாநநகேந
சாநய| கோவாநயோரதிகஇதய நுசிநதியவருததாஸஸ, யயபருவநதுத
மிமமவயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங கொடிய வமபலனே மருவும விழியான் மாநிலததிற்
றுன்னுஞ் சாபப ராவொருவன ரெலைதத ஞெருவன றுகடுறற
தன்ஞெண பகையைப போமுஜேயிற றனதுநகததாற் றலையழிததா
ஞெனனுமிவருட சிறநதவன்யா ரிசைததாறபெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனை
ரக்ஷணத	பாாவையிஞலே
க்ஷணேந	கணபபொழுதில
ஜகாந	கொனருன,
அநயச	இனனெருவனுலை
ரிபுமச	பகைவனையாலை
நகேந	நகததிஞலே
நிஜகாந	கொனருன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா.	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் றனது பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராக்கச்செய்தான், மற்றொருவன் றனது பகையை வெகு கஷ்டத்துடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் றன பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராக்கினானென்றது - மன்மதனை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமெரித்தமையால் இதனை—

“ நறைசேர்மலர்ஙகணையானை நயனத்தீயாற்பொடிசெய்த
விறையாராவாரொல்லார்கருமில்லையென்றருள்செய்வார் ” என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் தன் பகைவனைப் பிரயாசத்துடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக்கொன்ற ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் கொன்றிருத்தலால் இதனை—

“தளையவிழ்கோதைமாலையிருபாலதயங்கவெரிகான்றிரண்டுதறுகண்
அளவெழவெம்மைமிக்கவரியாகியன்றுபரியோனசினங்களவிழ [ற்
வளையுகிராளிமொய்ம்பின்மறவோனதாகமதியாதுசென்றொருகிரா
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமூடுபெருநீரின்மும்மைபெரிதே ”
என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரன் றன் பகைவனைக் கண்பார்வையினா லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (எசு)

ஸ்ரீ வ்ருந்தாவநே சரதி கோபிகயோபேத்ய ஏக:
அந்யோஸ்த்யதிபூதயுதோ வநேசரதி ஹேதி பிதிர்வநே
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்திய வ்ருத்த
ஸத்யப்ரவாதுமிமமவ்யமாஸ்ரயாம:॥

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேத்யசைகஸ்தவந்யோபருஸம்பிதரு வநேசரதீஹபூதை:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்த்ய ம்ப்ருவாந்துதமிமமவ்யமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
லுறுமா கோபி மாருடனே யுறற் ஞெருவ னுளையொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனித்தான
இறுமா லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேத்ய	கூடிககொண்டு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்ருன்;
அந்ய.	இன்ஞெருவன்
ப்ருஸம்பூதை:	மிகவும பூதங்களாற் சூழப்பெற்றவனுய்
இஹ	இப்பொழுதும்
பிதிர்வநே	சுடுகாட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கிருன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன நறுமணங்கமழும பலமலா துனறிய முலலைநிலத்திலு ள்ள துளவககாட்டில (பிருநதாவனததில) கோபிகளோடே உலாவி ஞன், இனனொருவன் பூதகூட்டஙகளுடனே அநவரதம் சுடுகாட்டி னிற் சஞசரிககின்றுன; இவவிருவரி லுயாந்தவன யாவன? அவனைப் பெரியவாகளான நீஙகளுணாததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருநதாவனததி லுலாவுகின்றுன என் றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணம உலாவுதலால. இதனை—

"பட்டிமேய்ந்தோாகாரேறுபலதேவாக்கோாகீழ்க்கன்றுய
இட்டீறிட்டுவிளையாடியிஙகேபோதக்கண்டீரோ
இட்டமானபசுக்களையினிதுமறிததுநீருட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருநதாவனததேகண்டோமே" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனததில் வசிக்கின்றுனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்க ளுடனே உலாவுவதைப் பாரதநூ லிவ்வண்ண முணாக்கின்றது.

அதிபயங்கரமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ் சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி,சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பித்ருவாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய ஹரன் அவ்வண்ணமே செய்தானென்பதாம். காந்தமும் ஹரி பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொருவனே மிகுந்தவனாக நிற்றலால் பித்ருவனவாசியாவன், அப்பொழுது பாவகாமயுக்தர்களும் சிவத்துரோகிகளும் பிசாசுகளாக அவர்களுடனிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று ஸ்காந்தமஹாபுராணத்தும்,

“விரைசரோருகத்தனோநாள்விரிந்தபலவுயிர்களெல்லாம்
கரையறமுடிக்குப்பூதகணங்களைக்கண்டேயஞ்சி
நிரைபடுகருணைமேனிநிமலனேபுறத்தினூடு
தரைபடுமயானத்தூடுஞ்சரிதத்தெமையளிப்பாயென்றான.
அவ்வரமவனுக்கீந்தேயகிலத்துமயானத்தூடுஞ்
செவ்வியினிருப்பனென்னைத்தெளிந்தவர்புனிதமாவ
தவ்விடமென்பார்தேருரசுசியென்றகலவரொன்றான்
கொவ்வைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்றாள்” என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி விருந்தாவனத்திற் கோபிகளோடுலாவினன்; ஹரன் பித்ருவனத்திற் பூதங்களோடுலாவினனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுடனுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுதலரிய காரியமாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுடுகாடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

லிருக்கின்ருனென்று சாததிரங்கள கூறலால, ஹரனிருபபுச சிறநத தும, ஹரியிருப்புத தாழ்நததுமாயிறறு. இதஞல் நாம இந்தவிஷயத திற் ருழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றிச் சிறநத ஹர னைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (எஎ)

𑌏𑌕𑍋 𑌭𑍁𑌜𑌙𑍍𑌗𑌶𑌯𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑍀𑌹 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯-
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌜𑌙𑍍𑌗𑌕𑌟𑌕𑍋 𑌨𑌟𑌤𑍀𑌹 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகோபுஜஙகஶயநேஸ்வப்தீஹநிதயமநயோபுஜஙககடகோநட தீஹநிதயம । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தூஙகு மரவ சயனததிற் ருெடர்நதே யொருவன் தூவரவங்
தாஙகு கடக மாகக்கொண்டு தகுதி குறையாத தணணுமைகள
ஏஙக வொருவன னடனமதை யெனறு மியற்றி யிலஙகிடுவான்
ஈங்கின் னவருட் சிறநதவனுயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புஜங்கசயநே	சாப்பசயனததில்
இஹ	இவ்விடததில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
சுப்தி	தூங்குகின்ருன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
புஜங்ககடக:	புஜங்ககடகத்தையுடையவனுகி
இஹ	இவ்விடததில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
நட்தி	நடிக்கிருன்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிகது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொலலலாம்
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகளா
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற கிடககினருன், மறறொருவன் அரவாபரணததையுடையவனுக நடனஞசெயகின்ருன், இவாகளிற் சிறநதவன யாவன? அவனை நீங்க ளுரைததால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற் றூஙகுவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனுக விருத்தலால். இதனை—

"சலசலோசனனனந்தசயனன்" என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனுக நடிக்கின்ருனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரிதது நடிததலால. இதனை—

"பொங்கரவணிநதஹூாததி" என்றும்,

"அநதிவண்ணன்மூக்கண்ணனழலாடிபாண்டரங்கன்" என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றூங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப்போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பரமபிற கிடபபவனிலும அபபரமபை யாபரணமாகக்கொண்டு நடிப்பவன் சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநதவிஷயததிற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றி, இதுவிஷயததிற சிறநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறேம —எ-று. (எஅ)

ஏகஸ்ய ஜாத இதி ஸந்தத லோகவார்த்தா
நாந்யஸ்ய தாத்ருஶவிதூஷித லோகவார்த்தா ॥
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா-
ஸ்ஸச்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥

ஏகஸயஜாதஇதிஸநததலோகவாாததா நாநயஸ்யதாதருஶவிதூஷிதலோகவாாததா । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸசயம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

துனனும பிறவி யநேகமதைத தொககோ னெனனச சொலுங்நதை
தனனை யொருவ னிவவுலகிற் சாாநதா ஞெருவன றனிபபிறவி
யெனனு மதனை யாராதா னெனன வுரைககு மிசையுறருன
இனனா தமமிற் சிறநதவனயா ரிசைசதாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	ஒருவனுககு இவன்
ஜாத:	பிறநதவன
இதி	என்று
ஸந்ததலோகவார்த்தா	எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை (இருககினறது,)
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
தாத்ருஶவிதூஷிதலோக	அப்படிப்பட்ட தூஷிக்கப்பட்ட
வார்த்தாநஅஸ்தி	லோகநிநதையானது இல்லையே;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶரயாம	ஆஶ்ரயிககின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனெனனுைம உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அபபடிபபட்ட அபகயாதி இலலாதவன, பெரியவர்களே! இவவிருவரி லெவன் சிறநதவன? நீஙகளுண்மையாக வுரைததால, நாஙகளவனையே அடைக்கலமாக வடைகினறோம

விதப்பு.

ஒருவன பிறநதவன என்றுைகரும் நிநதையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவவரி அவவண்ணம பிறநதிருததலால். இதனை—

" வணணமாடங்கள்சூழதிருக்கோட்டியூா

கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறநதநாள" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபகியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை—

"பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைதத

கச்சினழகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே"

என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

யணகஃஶாஸ்வதோதேவோப்ருஹ்வந்யலஷாஶிவஃ த்ரி
ஸௌவநோமண்ணாவாரோமண்ணாதீதோக்ஷரோவ்யய॥

என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி பிறந்தவன், ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் பிறந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —எ-று. (எக)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑍈𑌰𑍁𑌪𑌗𑌿𑌰𑍌 𑌮𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰
𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌤𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகஸ்ஸுரைருபகிரமஹிதபஶ்சகார தஸ்மைததைஸ்வரமதி க்ஷிதிஸாமபமஸ்ய ! கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவந்துதமிமமவ்யயமாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணகா மருவும விபுதா குழுககளுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான குலவொருவன
நீடன் னவற்குச் சாமபனென நிலவு மகனை நினைந்தளிததான
ஈடன் னவரிற சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுரை:	தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனாய்
உபகிரம்	மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹ	செய்தானல்லவா,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அதிக்ஷிதி	பூலோகத்தில்
ஸாமபம்	ஸாமபனென்கிற
சுத:	பிள்ளையை
தசெளஹி	கொடுத்தானல்லவா,
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
நமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன தேவாகளுடன மலைசசாரலில தவஞ்செய்தான், அவ்வ ண்ணஞ் செய்தவனுககு இன்னொருவன் சாமபனென்னும் மகனை ளித்தான்; இவ்விருவரிற் பெரியவாகளே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நாைத்தால், நாஙகள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின் றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் றவஞ்செய்தானென் து - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ் செய்திருந்த ால். இதனை கீழ்வருஞ் சரிதத்தாலுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந தவஞ்செயதவனுககுச சாமபனெனனும் பிள்ளையை யளிததானெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன அவ்வண ணம அளிததமைமால

ஹரி கணணனுகவிருநதநாளில அவனுககு பதினுயிரதெதொருநூற் றெட்டு மனைவியா இருநதாாகள, அவாகளுககுட் சாமபவதி நீஙகலா கச சததியபாமை யுருககுமணி முதலிய அனைவருககும ஒவவொருத தியும பததுபபததுபபிளளைகளை யுடையவாகளாயினுாகள இதனுல கண்ணன நூறறறுபததோராயிரதெதணணூறு பிளளைகளையுடையவ னுகவிருநதான. இவவணணம லக்ஷககணககான பிளளைகளையுடைய ஹரியின மனைவியாி லொருததியான சாமபவதி ஹரியை வணஙகி, நாதா! தஙகள மனைவியாகளான பதினுறுயிரதெதழுநூறறேழு பெண் கள எனனை மலடியெனறுரைககுமாறு யான உயிாவாழததுணியேன என்று கூறினுள உடனே ஹரி மானே! அஞசாதே நான உனககுப புததிரா பிறககுமாறு செயகினறேனெனறுரைதது மகரிஷியான உப மனனியருடைய ஆசிரமததிறகுசசென றவரை வணஙகி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைபபேறினறி வருநதுகினறுள குருநாத! அவட்கும புததிரபாககிய முணடாகுமாறு அருளசெயயவேணடுமென றுரைத தலும, அமமுனிவன கணண! நீ சஙகரனைநோககித தவஞ்செய்வையா கில், நினககு மககட்பேறுணடாகும. அருநதவஞ செயயாதவர்கணமு ன் அவ்விறைவன் வெளிபபடையாகததோனறுனெனறுரைதது அவ் வரிக்குப் பாசுபத தீக்ஷைசெயது பஞசாக்ஷரோபதேசஞ்செய்தனன. உபதேசமபெற்ற ஹரியும விபூதி ருதராக்ஷாதிகளா லலஙகரிககப்பட் ட சரீரியாயக கைலைமலைசசாரலி லருநதவஞ்செய்தனன். இவன் தவ த்துககுககந்த ஹரன் பாாவதிதேவி ஸகநதன முதலானவாகளுடன ப்ரத்தியக்ஷமாய் நினறு, ஹரியே! நின தவததை மெசசினேன, நீ தவ த்தை நிறுதது, நினக்கு வேணடிய வரததைக கேள் எனறலும, ஹரி ஹரனது சரணகமலஙகளில் சாஷ்டாஙகமாக வணங்கிததுதிதது எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்றிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நினறு கூறினுன்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளிததனன். இதனை—

"வாசடைகட்டித தூயமருஙகினிறசீரைசுறறிக
காநிறததணணலசெயயுநதவததினைககருதிநோககி
யோகுடியிருநதுவீஙகுமிளமுலைககவுரியோடும
போவிடையிவாநதுமுககடபுனிதன்முனறோனறினனே.

அடுததடுததன்பினோடுமவணஙகுமாய துளவினோனை
யெடுததிருகையானீவிவிழைநதெதனனியமபுகெனறு
கடுததிகழ்மிடறறோனகூறக்கணணனவாயபுதைததுநினமேல
விடற்கருமனபுமமறறோசிறுவனுமவேணடுமெனறன.

மழகதிரப்பரிதியேயககுஙகவுததுவஙகிடநதமார ப
விழைவினீகேட்டவெலலாமவிருபபொடுமளிததோமெனறுக
குழவிவெணடிஙகட்கணணிமிலைசசியகூததனகூறக
கழையிசைவடிததகணணனகவுரிதாணமலரிற்றாழ்நதான" என

றுவருங கூரமபுராணததாலுணரக.

தாத்பரியம்

ஹரி ஹரனைககுறிததுத தவஞசெயதான், ஹரன ஹரிககு வர மளிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்

அருநதவஞ செயபவனிலும அருநதவஞ செயபவனுககு வரங கொடுதத பெருநதகை சிறந்தவனாதலால, நாஙகள ஹரியை இது விஷயததி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயததிற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (௮௦)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌬𑌾𑌣𑌗𑌤𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑌂𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿
𑌸𑌾𑌂𑌯𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌪𑍁𑌰𑌜𑌯𑌾𑌯𑌤𑌮𑍇𑌵𑌬𑌾𑌣𑌮𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருணோதி சாங்யோக்ஷிதபுரஜயாய தமேவபாணம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தக் கரனைப் பாணகம னத்தா லொருவன் சாடினன்
அந்தக் கரனை யழித்தானை யரிய வேதி யாகக்கொண்டு
சிந்திப் புரத்தை முனனொருவன செகுத்தா னென்னுந் திருமறைகள்
இந்தத தொழிலிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாறபெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானவ
பாணகதிம	பாணகமனத்தை
ஏதய	அடைந்து
கரம்	கரனை
வ்ருஸ்சதி	சேதிக்கிறான்,
அந்ய.	இனனொருவன்
புரஜயாய	புரஜயத்தினபொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பாணம	அமபாக
அக்ஷிவத	பிரயோகித்தான;
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரனைக் கொன்றான், மற்றொருவன் பாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவாகளே! இவவிருவரிற சிறந்தவன் யாவன? நீவிருண் மையாகவுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடை கின்றேம.

விதப்பு.

ஒருவன பாணகமனததையடைநது கரனை வதைததானென்றது- ஹரியை, அது அவரி அவ்வணணம செயதிருததலால. இது ஹரி யின் இராமாவதாரததில் நிகழ்நதது. இதனை—

" ஆளவலியுஙகரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரரஞசுந், தோள் வலியுந்தவவலியுநதோற்றமூறககருதருமபோாதொடுததபோதில்,வா ள்வலிதோளிராகவனுமவாஙகியவிறபகழிகளானமாறறிவிட்டா, ஞள் வலியையுணராதாரொருகணததினுயிாதொலைநதாாநவிலவதென்னே" என்னும பாரதததாலுணர்க.

ஒருவன் அநதக கரசஙகாரனையே பாணமாககொணடு புரஜய மடைந்தானெனறது - ஹரனை, அது அவவரன் அவவண்ண மியறறி யிருததலால. இதனை—

" தனமனையிரதமாகததனமகனவலவனுகத
தன்முகனபேரனேடுதனக்குமைததுனன்காலாகத
தன்மலரணைநாணுகததானெடுமபகழியாஞன
றன்மனமிடஙகொணடுறறசங்கரன்றனககுமாயன்" என்னுங்

கூவததுப்புராணததாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாணகமனததாற் கரனை வதைததான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரசயமுற்ருன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவ னுகின்ருன். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, பாணகமனவிஷயத்தி லுயர் ந்த ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.—எ-று. (௮௧)

ஏகஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ
அந்யஸ்ஸதா ஸவித்ருதந்தபிதாவரீயாந்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகஸஸதாஸவிதருமணடலமதயவாததீசாநயஸஸதாஸவிதருதநத பிதாவரீயாந। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயமப்ரு வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சநதப் பாநு மண்டலததிற றவிரா தொருவன் சாாநதுற்றுன
அநதப பாநு வெனுஞசிறநத வணண வெழிலகொ ளணிவாயிற்
றநதத தனமை யில்லாமற றகாததா னொருவன ருரணியில
இநதச சீரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
ஸதா	எப்பொழுதும
ஸவிதருமண்டலமதயவாததீ-	சூரியமணடலநடுவில் இருககிறவன்,
அநய:	இனனொருவனுைல்
ஸதா	எபபொழுதும
ஸவிதருதந்தபிதா	சூரியனுடைய பல்லை
வரீயாந்	பேதிககிறதினுலே சிறநதவன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம	அநத இவனே
வயம்	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரியமண்டலத்தி லிருக்கினறான், இனனொருவ னநதச் சூரியனுடைய தநதஙகளைப் பினனஞ்செயதவன; பெரியவர்க ளே! இவாகளுககுட் சிறந்தவன யாவன? அவனே நீஙகளுணமையாக வுணாததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன சூரியமணடலத்தி லிருபபவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணண மிருததலால இதனை—

"வளமபொருநதுமவசுககஙிலககினி
விளஙகுகினறவாதித்தரினவிட்டுணு
துளஙகிருமபுனலதோனறிறையாகில
உளநதவறிவுறறவருளானும்" என்று பாகவதததும, மண் டலப்பிரமாண உபநிடதத்திலும சூரியமணடலமூாததியான நாராய ணன யாககிய வலகியனுககு யோகோபதேசஞ் செயதானென்றிருக் கினறது. 'ஸஹோவாசநாராயண' என்பனவாதிகளாலும சூரியமண் டலவாசி ஹரியெனறறியப்படுகினறான.

ஒருவன சூரியனுடைய பற்களை யுடைததவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவண்ணஞ் செயதமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுணடாக்ககருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வநதிருந்த சூரியனுடைய பற் களை ஹரனடிததுடைத்தனன். இதனை—

" சூரியனாதொண்டைவாயினிற்பற்களை
வாரிநெரிததவாறுங்கீபற
மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுங்கீபற" என்று திரவிடவேத முரைத்தமையாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தநதங்களை யுடைததவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும சூரியனுடைய பறகளையுடைததவன் வீரியததிற் சிறந்தவனுதலால, நாஙகள சூரிய மண்டல வாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகறறி, சூரியனுடைய பற்களை யுடைதத சிறநதஹரனைச சரணமாக அடைகினறேம —எ-று.(அஉ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌧𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋
𑌹𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌧𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸதுமாதவஇதிப்ரதித ஸவநாமநா தவந்யோஹ்யுமாதவஇதி ப்ரதித.ஸவநாமநா । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸ்ஸத யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனயப்
பன்னு மூரிமை தனையெய்திப் பலரும புகழ விருக்கின்றுன்
உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முனையா லுயாவுற்றுன்
என்னு மிவருட் சிறநத வன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனல்
மாதவ:	மாதவன்
இதி	என்று
ப்ரதித:	பிரஸித்தியடைந்தவன்,
அந்ய:	இன்னெருவன்
உமாதவ:	உமாதவன்

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினுலே
பரதித.	பிரஸிததியடைநதவன்;
அநயோஃ	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகளை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாமஃ	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே ! ஒருவன மாதவனென றழைககப்படுகினறான், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைககபபடுகினறான் ; இவாகளுக் குட்சிறநதவன யாவன்? அவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹா புருஷனைச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

மாதவனெனறது-ஹரியை, உமாதவனெனறது-ஹரனை, இவை இவாக ளவ்வண்ணமிருததலால் வநத பெயா.

தாத்பரியம்.

ஹரி மாதவன, ஹரன் உமாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஒரொழுதததிகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (அ௩)

[illegible]

கோபாலகைஸுதவநுஸருதஸுந்தராமிகைகோ திகபாலகைஸ் த்வநுஸ்ருதஸது திகமபரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ரு த்தாஸ்ஸதயமபருவநது தமிமமயமாஸ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு

உலகை கூடைக குடிலகடொறு முறறுக கிடககு முயாவிலலாச
சலிலை யிடையா குழுவுடனே சாாநதா னொருவன றணியொருவன்
கலிலை யினறித திசைவிபுதா கருல வமாநதான கடனுலகி
லிவாக டமிற் சிறநதவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவவிடததில்
கோபாலகைஸுதராம	இடையாகளால மிகவும
அநுஸ்ருத:	அநுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரனுகிய
அந்யந்	அனனியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அநுஸ்ருத.	அநுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன மிகவுஞ் சகவாசஞ் செய்கினறான், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ் செய்கினறான், பெரியவர்களே! இவவிருவரிற சிறநதவன் யாவன? இவனை நீஙகளு ரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனை ச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ் செய்பவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணங கண்ணுவதாரததிற செயதமையால.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ்செயகினறானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாத்பரியம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன; ஹரன் திக்குப் பாலகர்களின ஸஹவாசமுளளவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுககு இடையாகள் தாழ்நதவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசததையுடைய ஹரி உயாநத சகவாசஞன ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனாயினன்; ஆதலால் நாஙகள் இதுவிஷயததிற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அச)

ஊஹொமஜுக ந-ஷீ-நருவநீகஜெவ
ஜ௹நஹாமஜுகதிஸயஜூரகாஜுக-ஞடிடி!

கோவாநயோரதிக ஐதுயநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ||

ஏகோகளதயநுதிநநவநீதமேவமநயோகளதயதிபயங்கரகாளகூடம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்திய வருததாஸஸதயமபருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

இன்னைமொழிகொளிடைமடவார் கிடடிககடைந்த இனாவெணணெய்
தொளளை யுறுகா திடையணிநத தோனறி யசையத தொட்டுணட
: களள னொருவன் மறறொருவன காளகூடங் கலந்துண்டான
எள்ளி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
அநுதிநம	பிரதிதினமும
நவநீதம	வெணணெயை
களதி	பக்ஷிககிறான,
அநய	இனனொருவன்
அதிபயஙகரகாளகூடம	மிகவும பயஙகரமான காளகூடவிஷததை
களதி	பக்ஷிககிறான,
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார் கிட்டிக்கடைந்த வளமுறுவெண்ணையை வாரி யுண்கின்றான், மற்றொருவன் கொடிய காளகூடவிஷத்தை எடுத்தயின்றான்; பெரியவர்காள்! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீவிருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வெண்ணெய உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கண்ணாவதாரத்தி லவ்வண்ணம் வெண்ணெய் அயின்றமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்பாற் கடலிற் பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால.

தாத்பரியம்

ஹரி வெண்ணெய உண்போன; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்போன் எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும விடமுண்டு வாழ்பவன் சிறந்தவனாதலால்," நாங்கள் சாமானயமானவர்களாலும உண்ணக்கூடிய வெண்ணெயையுண்ட திருமாலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால் உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம —எ-று. (அ௫)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌶𑍈𑌲𑌨𑌿𑌚𑌯𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑌧𑌿𑌂𑌬𑌬𑌨𑍍𑌧
𑌤𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌜𑌲𑌧𑌿𑌂𑌸𑌰𑌤𑌿𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்துஶைலநிசயைர்ஜலதிம்பபந்ததவர்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதிஞ்சகார । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநிரையுங் கூட்டி யொருவன் குரைகடலி
லன்று சேது வென்றொன்றை யமைத்தா னம்ம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச் சேராதொருவன் றொகுத்திட்டான்
இன்றின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனாலே
ஶைலநிசயை.	மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
ஜலதிம்	கடலை
பபந்த	கட்டினான்,
அந்ய:து	மற்றொருவனால்
தமேவஜலதிம்	அக்கடலையே
ஶரதிம்	அம்புக்கூடாக
சகார	செய்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைகட்டினான், மற்றொருவன் கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன் ஹரி, கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டவன் ஹரன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினேன், ஹரன் கடலை அம்புக்கூடாகக்கொண்டோன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகச்செய்வதிலும் கடலை யம்பறாத்தூணியாக்குதல் அரிய காரியம். ஆதலால் இதுவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை நாயக னப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௮௯)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌳𑍇
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌥𑌗𑌾𑌮𑌵𑌜𑌜𑍍𑌟𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌿𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவிவேஶஸரயூஸலிலாந்தராளேஹ்யந்யோதத்ரிபதகாமவஜஜடாயாம்| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்த்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வரையுங் கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற்
புரையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன்
குரைகொள்கங்கைதனைச்சடையிற்கொண்டானென்னக்குலமறைகள்
இரையு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸரயூஸலிலாந்தராளே	சரயூநதியினுடைய நீரின் நடுவில்
விவேஶஹி	பிரவேசித்தானல்லவா,

அந்ய:	இனனொருவன்
ஜடாயாம	ஜடையில
தரிபதகாம்	கஙகையை
கடவத	குடததைபபோல
தெதள	தரிதகிருககின்றுன,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில மூழ்கினுன, மறறொருவன் கங்கையைத் தலையில வைததான; இவாகளுட் சிறநதவனே. நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வணணம மூழ்கினமையால. ஹரி இராமனுகவிருநது வைகுந்தம் போகுநாளில, அயோததியி னருகிலுள்ள சரயுவினமுழுகி விணணுலகடைந்தான். இதனை—

" தடமலிசரயுததண்டுறையிற்முழ்புனல்
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வுழியலரினுன்முகன்
மிடன்மிருகணக்கிலாவிமபவூர்திக
ளுடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினுன் " என்றுவரும் இராமாயணத்தா லுணாக.

ஒருவன கங்கையைச சடையில அணிந்திருக்கினறனென்றது- ஹரனை, அது அவவரன் அவவண்ணம அணிநதிருததலால இதனை— "கங்கையைச் சடையில்வைததாய" எனனுந தமிழ்வேததது லுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரன கங்காதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினேன எனபதாம.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும கங்கை சிறநததாதலால,கஙகாசமபநதமுளள ஹரன சிறந்தவனும,சரயுசமபநதியான ஹரி தாழ்நதவனுமாகினறாகள. இத னால் நாங்கள சிறபபிலா ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறிச சிறந்த ஹரனைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (௮௭)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌞𑍍𑌚𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌞𑍍𑌚𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்யரூபமதிகசசதிதாமஸதவமந்யஸவரூபமதிகச்சஹிஸாதவிக தவம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸ்ஸதயமபருவந்தத மிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலே மிகவுடைய தொனமைத தமசாந தூக்குணததைத
தாஙகி யொருவன் விளஙகினான் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீஙக லின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
ஈங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய — ஒருவனுடைய
ரூபம் — ரூபமானது
தாமஸத்வம் — தாமஸத்தன்மையை

அதிகச்சதி	அடையும,
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ரூபம்	ரூபமானது
ஸாதவிகதவம	சாததுவிகததன்மையை
அதிகசசதி	அடைகினறது,
அநயோ.	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் தாமசகுணததை யடைநதவன, இன்னொருவன் சதது வகுணததன்மையை யுடையவன், இனனவரிற் சிறநதவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீங்களுண்மையாக வுரைததால், நாஙகளநத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தாமசகுணநிக்கமே யுடையவனாக விருந்தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரியமிருநததலாலும், கறுததிருத்தலாலும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை விரும்புதலாலும் தாமசகுணமென்றுணர்க.

ஒருவன் சத்துவகுணனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ணஞ் சத்துவகுண மேலிட்டவனாகவிருத்தலால். இதனை—

வெண்ணிறம் படைத்திருத்தலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும் சத்துவகுணாதிகயனென்றுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி தமோகுணாதிகன், ஹரன் சத்துவகுணாதிகன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணத்தை விரும்புவோனும், சத்துவகுணத்தை வெறுப்பவனும் சாமானியனிலுமிரான் ஆதலால் நாங்கள் தாமசகுணனான ஹரியை யப்பிரதானமானவனாக வகற்றிச் சத்துவகுணனான ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (அஅ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

நீலோபிநீலயமுநாஜலபங்கதரம்ஸபரோபிஸபரதரதிவ்யதுநீதரோநய। கோவாநயோரதிகஇநயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின் குலமா மலர்போ னிறத்தொருவன்
சாலக் களிந்தி நீரினிடைத் தாழ்ந்தா னொருவன் றனிவெண்மை
மேலுற் றுயர்ந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடையி னுட்கொண்டான்
ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன்
நீலோபி நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

நீலயமுநாஜலமக்நகாதர	நீலநிறமான யமுனாஜலத்திலே முழுகின காத்திரத்தையுடையவன,
அந்ய:	இனனொருவன
சுப்ரதரதவ்யதுநீதர	வெணமையுடையவனுக விருநதபோதிலும மிகவும வெண்மையான தேவகஙகையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிசது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸரயிககின்றேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோனற கருநிறமுள்ளவனுகவிருந்தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடககின்றுன, மற்றொருவன் வெண்ணிறமுடையவனுக விருநதும மிகவும வெணமையான தேவகங்கையைச் சுமந்துகொணடிருககினறுன; இவவிருவருக்குள் பெரியவாகளே! சிறந்தவன் யாவன்? நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றேம.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றுர்கள் எனறும், யமுனையையும் கங்கையையும் உடையவாகளாக விருக்கின்றுர்களென்றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களை, அது அவர்களவ்வண்ணமிருத்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கரியனும, யமுனுசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும, கஙகாசம்பநதமானவனும ஆக இருககினறாகள என் பதாம்.

தாரதம்மீயம்

யமுனையினும கஙகை சிறநததாகலானும, கறுபபினும வெளுப் புச் சிறநததாகலானும, இதுவிஷயததில ஹரனிலும ஹரி தாழ்ந்தவ னேயாம. நாஙகள தாழ்நத ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச சரணமாக வடைகின்ருேம.—எ-று. (௮௧)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌤𑌨𑍁𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌲𑍇𑌖
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌜𑌯𑌾𑌯 𑌰𑌥𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவராஹதநுமேத்யபுவமலிலேகஹ்யநயோபுவம்புரஜாயாய ரதஞ்சகார। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமமவயமாசரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந தனையடைநதிவ வையந தனனை முனமொருவன்
ஒன்றி யெழுது மியலபுறறு ஞெருவன புரஙக ளொடுபொருஙகால்
வென்றி யுறுநல லிரதமென வியனபார் கொணடு விளஙகினுன
இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	*ஒருவன்*
வராகதநும்	*பன்றி உடலே*
ஏத்ய	*அடைந்து*
புவம்	*உலகத்தை*
விலேகஹி	*எழுதினனன்றே,*

அந்ய.	இன்ஞெருவன
புரஜயாய	திரிபுரஜயததினபொருட்டு
புவம	பூமியை
ரதமசகாரஹ	இரதமாகசசெயதானலலவா;
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶரயிககின்ருேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியுருவடைநது பூமியை எழுதிஞன், மற்ரெருவன் புரதகனகாலததிற் பூமியை இரதமாககொண்டான், இவாகளுட் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளே நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதிஞனெனறது-ஹரியை, புரசயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாககொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறிஞன்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியுருவடைந்து கொம்பாற் கிளறிஞன், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும, ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால், நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றோம். (கo)

𑌏𑌕𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌜𑌵𑌧𑍂𑌂 𑌨𑌶𑌶𑌾𑌕𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌮𑍍
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌕𑌾𑌰 𑌵𑌨𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌮𑌰𑍍𑌧𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகஶ்சலாந்நிஜவதூம் நஶஶாகரோத்தும் அந்யஸ்ஸகாரவநிதாம் ஸ்புடமர்த்தகாத்ரே । கோவாநயோரதிக இத்யநுநிஶ்சித்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொண்டவளாய் மயாந்த மனைவி தனையொருவன
நிலையின னிறுத்து மியலபினறி நினறு னொருவன நேரிழையை
நலதன னுடலிற பாதியதா நலகி யமாநதான் நானிலததில்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சலாம	சலிக்கிற
நிஜவதூம	தன் மனைவியை
ரோத்தும்	தடுக்கிறதற்கு
நஶஶாக	சக்தியில்லாதவனானன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அர்த்தகாத்ரே	பாதியுடம்பில்
வநிதாம்	பெண்ணை
ஸ்புடம்	நன்றாக
சகார	வைத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சஞசலமான மனைவியை ஒருவிடததில நிறுததுமாற்ற லறறவனாக விருககினறான, மறறொருவன தன மனைவியை பாதியுடமபாககொணடிருககினறான, இவவிருவரிற சிறநதவனை பெரியவர்களே! நீஙகளுணாததால, நாஙகளந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

சஞசலமான மனைவியை யுடையவனெனறது-ஹரியை, மனைவியைப பாதியுடலி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின மனைவியான திருவொருவிடததி லிராளெனபது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன ; ஹரன சலிததலில்லாத மனைவியையுடையவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச சலிககாதிருககச செயயாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறததிலுடையவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௧)

ஏகம் வதந்தி நிகமாந்தவசாம்ஸி விச்வஸ்ய
விச்வமிதரந்து வதந்தி தாநி।
கோவாநயோரதிக இத்யநிரூப்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸந்நம்ய மப்ருவந் தமிமம் வயமாச்ரயாம:

ஏகம்வதந்திநிகமாந்தவசாம்ஸ்ய விச்வஸ்ய விச்வமிதரந்து வதந்திதாநி। கோவாநயோரதிக இத்ய நிரூப்ய வ்ருத்தாஸ்ஸந்நம்யமப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அழியா நிகமாந்தத் துறைநல் லரிய மொழிக ளகிலத் திற
கொழியா வீச னொருவ னுறமு மென்னனு மொருவனையோ
மொழியா நிறகும விசுவமென்ன முறையே முதன்மை யென்னுமதில
இழியா விவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகம்	ஒருத்தனை
நிகமாந்தவசாம்ஸி	வேதாந்த வாக்கியங்கள்
விச்வஸ்ய	உலகத்திற்கு
அதீசம்	பிரபுவாக
வதந்தி	சொல்லுகிறதுகளோ,
இதரந்து	மற்றொருவனையானால்
தாநி	அந்த வாக்கியங்கள்
விச்வமவதந்தி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ.	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநிரூப்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள் உலகத்திற்கு பிரபுவாகச் சொல்லுகிறதுகளோ, மற்றொருவனை அதே வேதாந்தவாக்கியங்கள் விசுவமென்றுரைக்கின்றன. இவர் இருவரிலெவர் சிறந்தவர்? நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

உலகத்திற்கு பிரபு என்றது-ஹரனை, உலகமென்றது-ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

𑌏𑌕𑌂𑌯𑌜𑌸𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌶𑍇𑌷𑌫𑌲𑌾𑌵𑌳𑍀𑌨𑌾
𑌮𑌾𑌧𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹𑌫𑌲𑌕𑍋𑌟𑌿𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍍𑌯𑌂।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகம்யஜுஸ்ஸாருதிரஶேஷபலாவளீநாந்தாதாரமாஹபலகோடிநிவிஷ்டமந்யம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியக்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரகொ ளிரண்டா மறையொருவன செறிநத சகல பலன்களையும்
போகொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மெனனும பிறனொருவன்
நாமகொ ளனபாக் கநேகபல நலகு மெனனு நானிலததி
லோகொ ளிவருட் சிறநதவனயா ரிசைநதாற பெரிபீரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	*ஒருவனை*
யஜுஃஶாகா	*எசுாவேதம*
அஶேஷபலாவளீநாம	*சமஸதமான பலஙகளுடைய சமுகஙகளை*
தாதாரம	*கொடுககிறவனாக*
ஆஹ	*சொலலுகிறது,*
அநயம	*இனனொருவனை [ததவனாக*
பலகோடிநிவிஷ்டம	*பலஙகளுடைய அநேகஙகளிலே பிரவேசி*
ஆஹ	*சொலலுகிறது;*
அநயோ:	*இவவிருவருககுள*
அதிகம்	*சிறநதவன*
கோவா	*யாவன ?*
இதி	*இதனை*
வ்ருத்தா:	*பெரியவாகள்*
அநுசிநதியா	*ஆலோசிதது*
ஸதயம	*உணமையை*
ப்ருவந்து	*சொலலலாம.*
தமிமம்	*அந்த இவனை*
வயம	*நாஙகள்*
ஆஶ்ரயாம:	*ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.*

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசுர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையுங் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

பலங்களிலே பிரவேசித்தவனாக உரைக்கின்றது, பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்ததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை எசுர்வேதமானது ஸமஸ்த பலன்களையு மளிப்பவனென்றுரைக்கின்றதென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ண மளித்தலால்.

ஒருவன் பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனாக விருக்கின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிரவேசித்தலால்.

தாத்பர்யம்.

ஹரன் எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பவன், ஹரி அந்தப்பலன்களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

எல்லாப்பலன்களையு மளிப்பவனில் அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்க ளிந்தவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

ஸ்ராஹாஸித ஸ்ரீஸர்வஜீவயதேகஷ்காஸோ
மகாவாஸ்தவோ பரவரம்ஸ்வயமந்தகஸ்ய।
கோவாநயோரதிகஇத்ய நுசிந்த்ய ருத்ரா
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

க்ராஹாஸிதமஸிஸாமஜீவயதேகதாஸோகதவாபரம்புரவரம்ஸவயமந்தகஸய। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்ன மொருவ னெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
துன்னு முதலை யுண்டசுத துனைப யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகதாஸ	ஒருவனுடைய தாசன
கராஹாஸிதம	முதலையினல பக்ஷிககபபட்ட
ஸிஸும	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைபபிததான,
பர	இனனொருவன
ஸவயம	தானே
அநதகஸய	எமனுடைய
புரவரம	நகரசிரேஷடததை
கதவா	அடைநது
கராஹாஸிதம	முதலையினறு பட்சிககபபட்ட
ஸிஸும	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைபபிததான,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசீன முதலையுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுததான, மற்றொருவன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்புமபொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவிததான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸன முதலையுணடபிளளையை எழுபபினுனெ னறது - ஹரனுககுத தாஸனுன சமபிரானருழனே.

நிலமகளுடைய முககமலமபோல பலவளஙகளு நிரமபியது முடுநாடிய பொழிலபுடைசூழநத நடுநாடடிலுளளதுமான கோவிலின மிகக நாவலூரினில உடையவ னடிபணி சடையனெனன வுரைக கும அநதணற்குரிய மனைவியும, வசையறு ஞானிகள திசையெணித தொழூஉம, இசைஞானியெனனு மெழிலநதணியும செயத அருமபெருநதவததில வருமபொருளான நமபியாரூா, மணபபருவமடைநது கணிப்பருஙகாசுதியிற ருடசியினறி யானைமீதிவாநது வானவா பழிச்ச நததூருமவயலபுடைசூழ்நத புததூருககுட்சென்று சடஙகவியென் னுமசைவவேதியனீனற மடமபமானவிழி மாதாவலலியைக குடம் படுகொஙகையகசோலககருஙகுழலைத திருமணமபுரியுஞானறு தேவ தேவன்ஆதிநாதன சிதமபாமததனிற பததமபெயாததாடும சிவபெருமான் நாணலபோல நிறததசாயக காணுறுகேசமும, கோணன முதுகும, குறைபெறுவாயும, திரைபெறு முடலும உடையராயத தளாநத நடையுடன எழுநதருளி, நமபி! நமமடிமையான நீ இமமாதரி மணஞ்செய் தல் குணஞ்செயதறகேதுவனறும ஆதலால நீ நநதஞ சொநதமான வேலைகளைச செயயுமாறு வருதியெனக கழறிய விழிவறுமொழியைப பழியெனககருதி, அநதணராவா அடிமையாதல குவலயவிருத தம நினககெனன பிததுளதோ! நீ யாவன? எனறுறகு யானின் குலதெயவம, நின தநதைநாட்டொட்டுக கொததடிமையாய முறி யெழுதி நெறியே யளிததிருககினறனா வேணடுமாலை காணடி ஆண்டவனெழுதிய வோலையை ஈணடனறெடுததுககாட்டிய முறி யைத தடுததுப் பிடுங்கி மறிததுக் கிழிததுப் பழிததேசுதலும், நினனை விடேனென் றனனவன உடனே பெண்ணை புடைசூழ்ந்த வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின மிக்க வெண்ணை யந்தணீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமககிவனடிமை என்ற லும், அவ்வூருறைமறையோர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவல்லீர் அந்தணர் பிறர்க்கடிமையாதல் யாண்டுங் கேட்டிலேம், நீவி ரொன்ன புதுமை கூறுகின்றீர் என்றனர் என்றற்கு முறையின்றே னும் நிறைவேறிய வனுபவத்துடன் நிற்பதனூலும், இன்றிவன் கிழித்த வோலை காட்டோலையாய்க்கொண்டமையாலும், மூலவோலை வேறுன்றெம்மாட்டிருந்ததலாலும், இவனெம தடிமையென்றலே சாலும்; என்று மூலவோலை காட்டி உடன்படுத்தி நாமிந் நெடிய பதிலக்குழ் வெண்ணெயிலுற்றேமென்று கூறி மறைந்ததைக் கண்ட மறையவர்களும் நம்பியாரூரரும் இன்றிங்குவந்து அடிமையோலை காட்டி நம்மையெல்லாம் மெய்ப்பித்துச்சென்ற மறைக்கிழவோன 'குன்றவில்லியே' எனக்குறித்தக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிகணநாதர் புடை சூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவாந்தெய்தி நம்பியாரூரனைப் பார்த்து நின்னை யாமடிமையாகக்கொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே தொண்டுபுரியக்கடவை என்றுரைத்து, நீ நம்மைப் பித்தனென்றமையால், பித்தனென்று துவக்கி, நம்புகழ் பாடுவாயென்று உரைத்து, நம்பியாரூரரைத் தம்மடிமையாக்கி, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 'பித்தா'வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான் ஏற்றுச்சென்ற அன்றுமுதல் நம்பியாரூரர் பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெருமானைத்துதித்துத் திருவடிதீக்ஷை முதலியனவும் பெற்று, தம்பிரான் தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய் இருந்தனனென்று தெண்டினாயுவளும் செழுங்கணாயுடைய மண்டனில் வாழ்வோர் மாருதறிவர். இன்ன பெருந்தகையார் முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழடியவர் முடிமிசைக் குவித்த கரங்களுடன் அருகிற்சூழ்ந்துவர, அவநாசியான அவிநாசியண்ணலை அடிபணிவான் சென்றனர், செல்லும் வழியி லாங்கோர் அகரத்தில் மேளமுழங்குதலையும், அழுகுரல் கேட்பதையும் அறிந்து வியப்புற்று, இன்பமும் துன்பமுமான இருவகைய வேதுக்களைச் சுட்டி இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின் வரலாறென்னை என்றனர். என்றற்கு, அங்குற்றோர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மகனைச் சுட்டியது என்றனர். இதற்குள் நம்பியாரூரது நல்வருகையை யுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பார்ப்பானும் பார்ப்ப

ளியும் நம்பியாரூரர் முன்னெய்தி, அவர் சரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கியெழுந்து, கண்ணீருடனும் வியர்த்தலுடனும் கருணாகரரே! உபநயனஞ் செய்துகொள்ளுஞ் சிறுவனும், எங்கள் மைந்தனும் ஏரியில் நீராடச்சென்றார்கள்; சென்றவிடத்தில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலை விழுங்கியது; விழுங்கிச் சில காலங்களாயின, உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டான மங்கலத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்களாய் அச்சிறுவனுமிருப்பானேல், இன்றுபநயனஞ் செய்துவைக்கலாமே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவவிசேடத்தால் பெற்றமிவர்ந்த கற்றையஞ்சடையண்ணற்குற்ற தோழரான தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்றவர்களாயினோம் என்று கூறிக் கலுழ்ந்த மறைமுழுதுணர்ந்த முதுபெரும் பார்ப்பானைப்பொருட்டுத் தம்மனமிரங்கிய செம்மலான் தம்பிரான்றோழர் இறந்த மகனை யெழுப்புவான் கருதி நீங்களஞ்சாதேயுங்கள், உம்மகனை அழைத்துத் தருகின்றோம் என்றுரைத்து, உடன்வந்தாருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில் அப்பொழுது நீரினையும் முதலையினையும் கண்டு அங்கு நின்றவண்ணமே 'பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடுதலும், நீரற்ற ஏரியில் நீர்நிறைந்து முன்னிலா முதலையும் பின்னர்த்தோன்றிக் கரையையடைந்து, பண்டுண்ட முன்னாள் கொன்று தின்ற சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது, பின்னர் நம்பியாரூரர் அச்சிறுவனை அவன் தந்தைதாயர்களுடன் சேர்த்து இல்லம் புகுத்தி அந்நல்லவேளையிலேயே உபநயனமுஞ் செய்துவைத்தனர். இதனை—

" உரைப்பார் உரையுகந் துள்கவல் லார்தங்க ளுச்சியாய்
அரைக்கா டரவா வாதியு மந்தமு மாயினாய்
புரைக்காடு சோலைப்புக் கொளியூ ரவிநாசியே
கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே" என்னும் திராவிடசூக்தத்தாலும்,

" பெருவாய்முதலைகரையின்கண் கொடுவந்துமிழ்ந்தபிள்ளைதனை" என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விசரிதத்தை திருத்தொண்டர் புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் இறந்த மகனை எமபுரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவரால் அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையர் வீட்டில் வளர்ந்து சின்னாட்கழித்து மனைவர்குலத்தை யடைந்து, சாந்தீபனென்னும் மறையவனை வித்யாகுருவாகக்கொண்டு வேதாதி கலைகளையெல்லாம் பயின்றனன். பயின்று தங்குருவை வணங்கி தக்கணையென்னை என்றனன். என்றதற்கு அம்மாதவன் இம்மாதவனைநோக்கி, மாலே! என் சிறுவனைக் கடற்றுறைக்கரையில் வன்மீன் விழுங்கியது, அவ்விறந்த மகனை எழுப்பித்தருதலே எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கணை என்றனன். உடனே மால் கருடன்மேலேறி எமபுரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங் குருமகனை யளித்திடு என்றான் என்றதற்கு யமன் அளிக்கின்றேனென்று தம் ஆணைக்குள்ளிருந்த மைந்தனை அழைத்தளித்தான். எமனால் அளிக்கப்பெற்ற மைந்தனை ஹரி குருவுக்குத் தக்கணையாக அளித்தனன் இதனை —

> “ வருணன்றெருமந்தெதிர்வந்தெவன்வந்ததென்னுப
> பரவும்பொழுதைப்படாவெண்டிரைப்பட்டுமாய்ந்த
> குரவன்புதல்வன்றனை வல்லைக்கொடுத்தியென்றான்
> அரவஞ்சுமந்தவகன்கோலமளந்தவண்ணல்” என்றும்,

“ தெரிவுற்றதாக்கிச் சிறுவற்றரக்கொல்லைமீளா” என்றும் வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரனுக்குத் தாஸனாகவுள்ளவன் முதலையுண்ட மைந்தனை எழுப்பினன், ஹரி தானே முதலையுண்ட பிள்ளையை எமபுரஞ்சென்று எமனை வேண்டி எழுப்பினன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன் செய்த காரியத்தை வெகு கஷ்டத்துடன் செய்த மற்றொருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலால் இவ்விஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௯௪)

ஏகஸ்து கேஶவ இதி ப்ரதிதஸ்து லோகே
ந்யோ வ்யோமகேஶ இதி யாதி ஜகத்ப்ரஸித்திம்।
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா꞉
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉॥

ஏகஸதுகேஶவஇதிபரதிதஸ து லோகே நயோவயோமகேஶஇதி யாதிஜகதபரஸிததிம । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸ தயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஶரயாம꞉॥

மொழிபெயர்ப்பு

கேடி லொருவன பெயரதனை கேளபபா கேச வனென்று
நாடி லொருவன றனைபெனறும நலல வியோம கேசனெனத
தேடி மறைக ளுரைசெயயுந திறதத னெனபா செழுமறையோ
ரீடி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைநதாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸது	ஒருவன
லோகே	உலகததில
கேஶவஇதிபரதிததி	கேசவனெனறு பிர ... தனனவன்,
அந்ய.	இனனொருவன
வ்யோமகேஶஇதி	வியோமகேசனெனறு
யாதி	(பிரஸிததி) அடைகிறான,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள்
அதிக꞉	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம꞉	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் உலகத்தில் கேசவனென்று பிரசித்தமானவன், மற்றொருவன் வியோமகேசனென்று பிரசித்தியானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, கேசவன்-கேசமுள்ளவன். அல்லது கேசியென்பவனைக் கொன்றவன்

ஒருவனை வியோமகேசனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் வியோமகேசனுக விருத்தலால். வ்யோமகேசன்-வியோமமாகிய கேசத்தினையுடையவன் வியோமம்-ஆகாசம்

தாத்பரியம்

ஹரி கேசவன், ஹரன் வ்யோமகேசன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தத்திற்குமுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால், வெறுங்கேசனை விட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற்றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (௬௫)

𑌏𑌕𑍋𑌽𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌣𑌾𑌂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂
𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌕𑌾𑌮𑌣𑌿𑌪𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑍁𑌧𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோபபூவரதிகஸ்திஸருணும்புராணும்ஸமஹ்ாரகாமணிபர:ப்ருதநாங்கமாஸீத் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ ॥

மொழிபெயர்ப்பு

இந்த வுலக விரதனா விருந்தா னொருவ னிசையொருவ
னந்த விரத னங்கயா யமைந்தா னொருவ னகிலத்திற
சந்த வியலிற குறையாத தனிமா மறைக ணனிகூறு
மிந்த வியரிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
ஸிஸநாம	முனனே
புராணம	பட்டணஙகளுககு
ஸமஹாரகாமணி	ஸமஹாரகாமததில
ரதிக	ரதிகனுக
பபூவ.	ஆனை,
பர	மறறொருவன
பருததாஙகம	ஸேநாஙகம
ஆஸீத	ஆனை,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம:	ஆஶரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகனுக இருந்தான், மற்றொருவன் ஸேநாஙகமாக இருந்தான்; பெரியவாகளே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

வனை நீங்களுணர்ததால, நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன புரஸமஹாரகாமததில ரதிகனுகவிருநதானெனறது - ஹரனை, ஸேநாஙகமாக இருநதானெனறது-ஹரியை, இது இவாக ளிவவணண மிருநதமையால

தாத்பரியம்

ஹரன இரதிகன, ஹரி ஸேநாஙகன எனபதாம

தாரதம்மியம்

ஸேநாஙகமானவனைககாட்டிலும இரதிகன சிறநதவனுதலால், நாஙகள இந்தவிஷயத்திற குழவடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக வகறறி, யாநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று (௬௬)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸதுகைடபவதேநிபுணோபூவ ஹ்யநயஸதுமருதயுஹநநேநிபுணோபூவ| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபருஷந்துதமிமமயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

இருளு மூலக மதிற்றோனறி யிடரோ புரிநத கைடபனை
வெருள வதைக்கு நிபுணனென விளஙகு மொருவன வேறொருவன
கரள மனைய மிருததுவயிர கழற்று நிபுணன் காசினியி
லிருளி லிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கைடபவதே	கைடபவதத்தில்
நிபுண	சாமர்த்தியமுள்ளவனுக

பபூவ.ஹி	ஆனுனலலவா,
அநயஸது	இனனெருவனுனுல
மருதயுஹறநகே	மிாதயுவைககொலவதில
நிபுண	நிபுணுக
பபூவ	ஆனுன,
அநயோ.	இவவிருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனே
அநுசிநநியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஸரயாம	ஆஸ்ரயிககினறேம.

பொழிப்பு

ஒருவன கைடபவததததில நிபுணன, இன்னெருவன் மிாததியுவ ததயில நிபுணன; பெரியவாகளே! இவரிற சிறநதவனே யுணாததால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனேச சரணமாக அடைகினறேம.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவததததிற சிறநதவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணங் கைடபவதஞ செய்தமையால,தனனிடம் பிற ந்த கைடபவனே ஹரிதானே கொன்றுனெனபது இதிகாசம.

ஒருவன் மிரத்யுவததததில் நிபுணனெனறது-ஹரனே, அது அவ்வ ரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன; ஹரன் மிர்த்யுவத நிபுணன் என்ப தாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யனான கைடபனை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமை யினைப்புரியும் மிருத்துவைக்கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௧எ)

ஏகஸ்து தீர்ணகஜரக்ஷண தத்த புத்தி
ரந்யஸ்து மத்தகஜ ஶிக்ஷண தத்த புத்தி:|
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் பருஷ்வஸ்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:||

ஏகஸ்துதீர்ணகஜரக்ஷணதத்தபுத்தி ரந்யஸ்துமத்தகஜஶிக்ஷணதத்த புத்தி| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருத்தாஸ்ஸத்யமபருஷ்வந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆவ வென்ன வழுதிளைத்த வந்த வழுவை தனையொருவன்
காவல புரிந்து நனிகாத்தான கரையு மொருவன காசினியில்
மாவல் வழுவை தனசெருக்கை மாற்றி நின்றான் மற்றிவருள
ஏவா சிறந்தோ ரவாதமமை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானல்
தீர்ணகஜரக்ஷணதத்தபுத்தி	இளைத்த யானையை ரக்ஷிக்கிறதின்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவன்
அந்ய:து	இனனொருவன்
மத்தகஜஶிக்ஷணதத்தபுத்தி	மதித்த யானையை சிக்ஷிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து

வருத்தா.	பெரியவர்காள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தான், மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தான், இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாகவுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தானென்றது-ஹரியை, மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தானென்றது - தாருகாவனத்து முனிவர் அனுப்பிய மந்திரயானையின் கொழுமையை அடக்கிய ஹரனை.

தாத்பர்யம்.

ஹரி இளைத்த யானையைக் காத்தவன், ஹரன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிட்சித்தலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௯௮)

ஶ்ரீ ஹாணஶாவ நிஜநாஹிஜ ஸமுந்மத்தகோந்த்ரா
ஶ்ரீ ஹோணா நவஶமவ நஶிரஶ்ஶுகத்ர।
கொவாநயொாயிக ஐதஸ்ந்ஶவிஞாவ்யஶா
ஹூத்ஸம்ஶ்ர வஞ்ஜஷேஶவயஶாஶ்ரயாமஃ॥

ப்ரஹ்மாணமாபநிஜநாபிஜஸூநுமேகோநயோ பரஹமணேநக முகேநஶிரஶ்சகாததா। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நந்திற சிறந்த வெள்ளொளிசோ நாபிக கமல நனமகனுய
அநதப பிரமன றனையொருவ னடைநதா னெருவ னவனறலையைக
கநதக கமல கரோருகததாற களைநதா னிநதக காசினியி
லிந்தத தகவிற சிறநதவனயா ரிசைசதாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
பரஹ்மாணம	பிரமமாவை
நிஜ	தனனுடைய
நாபிஜ	நாபியிலுணடான
ஸூநும்	பிளளையாக
அவாப	அடைநதான,
அநய	இனனெருவன
பரஹமணே	பிரமாவினுடைய
ஶிர:	தலையை
நகமுகேந	நகநுனியினல
சகாதத	சேதிததான;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உந்திக்கமலத்தில் வைத்தருக வடைந்தான், மற்றொருவன் அந்தப் பிரமனுடைய தலையை நகத்திற்ற கிள்ளினான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்கள் உரைத்தால், நாங்களந்த பரம்பொருளைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விருத்தி.

ஒருவன் பிரமனை யுந்திக்கமலத்தில் வைத்தருக அடைந்தானென்று -றைரியை, ஒருவன் பரமன் றலையை நகத்திற கிள்ளினானென்று -றைரியை

தாத்பரியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி வைத்தருள பிரமன் றலையை நகத்தாற் சேதித்தான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஒரு பிராணாயிற பிரமனை வைத்தருகப் பெற்றவனிலும் நகத்தாலப்பிரமன் றலையைக் கிள்ளியெறிந்த வலியவனாரியனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் ருஜுவாக ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்து, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று (௧௧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ஸம்பகம் யுக்தஹரநிஜமக்ஷிபுஷ்ப மந்யோம்புஜநயநமஸ்யத தௌஸசகரம । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிஷ்ய வ்ருத்தாஸஸத்யம்பருவந்துதமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினாற்
றன்னு மொருவன்கான மலரைத்தொழுதானொருவன் றுலங்கலாபோன்

மன்னு விழியு மாழியபோ மருவு படையு மவற்கீந்தா
னென்னொரு மிவரிற் சிறந்தவனாயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸ்வபக்தி	பக்திபூர்வமாக
நிஜம்	தன்னுடைய
அக்ஷிபுஷ்பம்	கண்மலரை
உதஹாரத்	கொடுத்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
ஸசக்ரம்	சக்கரத்தையும் அதனுடன்
அம்புஜ	தாமரைமலர்போன்ற
நயநம்	கண்ணையும்
அஸ்மை	இவனுக்கு
ததௌ	கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கண்மலரினை யருச்சித்தான், மற்றொருவ னவ்வருச்சக னுக்குச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ னைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரண மாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன கணமலரா லருச்சிததானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மைாவிழியு மீநதானெனறது - ஹரனே, இது ஹரி கண மலராரருசசிததமையாலும, ஹரன ஹரிககு மலரனேயகணணும பா ணபுடைய வாழியு மளிததமையாலும உரைககப்பட்டது

தாத்பரியம்

ஹரி கண்மலரா லருசசிததான, ஹரன மலாககணணும ஆழியும் ஹரிககளிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்

கணமலரா லருசசிததவனில அருசசிததவனுககு வரமளிததவன சிறந்தவனுதலால,நாஙகளிநதவிஷயததிற ரூழநத ஹரியை அப்பிரதா னமாகஅகற்றி, உயாநத ஹரனேச சரணமாக அடைகினரோம (௪00)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எலலாந தனனே யல்லாம லிலஙக நிற்குமெழி லிறையை
எலலாந் தனனே யலலாம லில்லா தாகு மெமபரனே
எல்லாந தனனே யலலாம லிலங்கா வேழை பஙகனே
யலலா தெனது சிநதைபுகுந தறியா திந்த வகிலததே.

வெண்பா.

முன்னோா மொழிநத முதுநூற பொருளதனே
என்னு லியனறவள வேயுரைததே - னெனனுயா
னெனறுமுரா யேன்கண்டீ தொல்லா மிறையயற்றே
அனறியிலே யென்னுமத னுல.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

சமபூரணம.

சுபமஸ்து.